

บทความวิจัย

เรื่อง การวิเคราะห์ลักษณะตัวละครในละครเกาหลี เรื่อง School 2013

โดย

นางสาวกัญญารัตน์ ม้วนโคกสูง

รหัสนักศึกษา 05550493

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิพิงษ์

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450 460 การศึกษาเอกเทศ
สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2558

ชื่อเรื่อง	การวิเคราะห์ลักษณะตัวละครในละครเกาหลี เรื่อง School 2013
ชื่อผู้วิจัย	นางสาว กัญญารัตน์ ม้วนโคกสูง
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ มุจรินทร์ อธิธิพงษ์
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2558
คำสำคัญ	วิเคราะห์ตัวละคร ปัญหาการฆ่าตัวตายของนักเรียนเกาหลี ค่านิยมและการศึกษาในประเทศเกาหลี ปัญหาชีวิตในวัยรุ่น ปัญหาการใช้ความรุนแรงในครอบครัวที่ส่งผลกระทบต่อเด็ก

บทคัดย่อ

การวิเคราะห์ลักษณะตัวละครในละครเกาหลี เรื่อง School 2013 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ลักษณะพฤติกรรมการแสดงออกและค้นหาสาเหตุปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละครที่รับบทเป็นนักเรียนในเรื่อง โดยมีการนำทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการของการพัฒนาการของวัยรุ่นใช้ในการวิเคราะห์ รวมไปถึงศึกษาลักษณะสังคม การศึกษา และครอบครัวในประเทศเกาหลีและนำมาตีความ

จากการศึกษาพบว่าพฤติกรรมแสดงออกของตัวละครนั้นพบว่าตัวละครภายในเรื่องส่วนใหญ่เป็นตัวละครแบบ Well Round Character ซึ่งมีการพัฒนาพฤติกรรมและบุคลิกภาพให้เห็นได้อย่างชัดเจน มีความซับซ้อนทางความคิด ในช่วงแรกตัวละครแต่ละตัวมีความยึดติดกับความคิดของตัวเองและยึดมั่นในสิ่งที่กระทำอยู่ ต่อมาเมื่อตัวละครในเรื่องได้พบกับเรื่องราวหรืออุปสรรคต่างๆ ทำให้เกิดการเรียนรู้ และเข้าใจตัวเองและผู้อื่นมากยิ่งขึ้น รวมไปถึงการเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของคนในครอบครัว

ในบทมีการชี้ให้เห็นถึงสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมแสดงออกของตัวละครแต่ละตัว โดยอิงจากสภาพสังคมของประเทศเกาหลีที่แท้จริงและที่ปรากฏภายในเรื่อง พฤติกรรมแสดงออกดังกล่าวนั้นแสดงให้เห็นถึงสภาวะของวัยรุ่นแต่ละคนที่มีการแสดงออกที่แตกต่างกันไป โดยการสร้างตัวละครในลักษณะนี้ทำให้ละครโทรทัศน์มีความน่าสนใจมากขึ้น เพราะมีตัวละครมีความซับซ้อนคล้ายกับชีวิตจริงของมนุษย์ เพิ่มความน่าสนใจให้แก่ละครโทรทัศน์ในเรื่องนั้นๆ ได้ การศึกษาและวิเคราะห์ตัวละครภายในเรื่องนั้นจึงทำมีแนวทางในการสร้างตัวละครที่มีความสนใจได้มากยิ่งขึ้น

กิตติกรรมประกาศ

บทความทางวิชาการเล่มนี้จะสำเร็จไม่ได้หากขาดการให้คำปรึกษาจาก อาจารย์มูจรินทร์ อธิพิงษ์ ผู้ที่คอยให้คำปรึกษาและคอยช่วยเหลือในการทำบทความเล่มนี้มาตั้งแต่ขึ้นโครงร่างวิจัยครั้งแรก ขอขอบคุณอาจารย์ที่คอยให้ความช่วยเหลือและกำลังใจหลายๆ ที่อาจารย์มอบให้ จนทำให้บทความเล่มนี้จบลงได้ ขอขอบคุณที่ มั่นใจและเชื่อว่างานจะต้องออกมาดี และขอขอบคุณที่ทำให้หนูได้กลับมาทำในสิ่งที่หนูรักอีกครั้ง ขอขอบคุณสำหรับโอกาสดีๆ ที่หยิบยื่นให้ ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงค่ะ

ขอบคุณคุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัว ที่คอยให้กำลังใจ ดูแล เอาใจใส่ เป็นกำลังใจให้อยู่เสมอมา คอยถามว่าเหนื่อยไหม ไหวหรือเปล่า ต้องการอะไรไหม แม้จะเป็นคำถามเล็กๆ น้อยๆ แต่ทำให้รู้สึกว่ามีกำลังใจที่จะทำมันต่อไปเพื่อบุพการีทั้งสองท่าน ขอคุณมากๆ ค่ะ

ขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ คอยให้ความช่วยเหลือเกื้อหนุนกันเป็นอย่างดี ทั้งคอยให้คำปรึกษาและคอยให้กำลังใจกันเสมอมา ขอขอบคุณครอบครัวละครที่ได้เปิดโอกาสให้เราได้เข้าไปเรียนรู้สิ่งต่างๆ และนำมาประยุกต์ใช้กับบทความเล่มนี้ การทำละครครั้งนี้ สอนอะไรเราหลายๆ อย่าง ประสบการณ์ครั้งนี้จะไม่วันลืมเลย ขอขอบคุณค่ะ

ขอขอบพระคุณผู้มีพระคุณทุกท่านที่ไม่ได้เอ่ยนามไว้ใน ณ ที่นี้ ขอขอบพระคุณค่ะ

หากบทความทางวิชาการเล่มนี้เป็นประโยชน์อันใดแก่ผู้อ่านในโอกาสข้างหน้า ข้าพเจ้า ขอขอบคุณความดีทั้งหมดให้แก่ผู้มีพระคุณที่กล่าวมาข้างต้น

สารบัญ

บทคัดย่อ	๗
กิตติกรรมประกาศ	๘
สารบัญภาพ	๙
บทที่ 1 บทนำ	
หลักการและเหตุผล	1
จุดประสงค์ของการศึกษา	3
ขอบเขตของการศึกษา	3
วิธีการดำเนินงานวิจัย	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
บทที่ 2 ประวัติความเป็นมาของละครโทรทัศน์	
ความหมายและลักษณะของละครโทรทัศน์	23
ที่มาและลักษณะของละครโซโปโอเปรา (Soap Opera)	25
ที่มาและลักษณะของละครดราม่าซีรีส์ (Drama Series)	27
อิทธิพลจากประเทศอินเดีย	29
อิทธิพลจากประเทศจีน	31
ละครโทรทัศน์ในประเทศไทย	32
อิทธิพลของละครโทรทัศน์	36

บทที่ 3 การสร้างตัวละคร

การสร้างตัวละครในประเทศไทย 39

การสร้างตัวละครในยุโรป 41

บทที่ 4 วิเคราะห์ตัวละครจากละครเกาหลีเรื่อง School 2013

เรื่องย่อ School 2013 44

วิเคราะห์ลักษณะตัวละคร

ปาร์ค ฮึง ซู 46

โก นัม ซุน 53

ฮัน ยอง กู 59

ซอง ฮา คยอง 62

คิม มิน กี 68

โอ จอง โฮ 74

บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย 80

บรรณานุกรม 81

ประวัติผู้วิจัย 84

แบบอินลิขสิทธิ์สารนิพนธ์ 85

สารบัญภาพ

ภาพที่ 1-15 พฤติกรรมการแสดงออกของ ปาร์ค ฮึง ชู	48
ภาพที่ 16-27 พฤติกรรมการแสดงออกของ โก นัม ชุน	55
ภาพที่ 28-33 พฤติกรรมการแสดงออกของ ฮัน ยอง อู	60
ภาพที่ 24-46 พฤติกรรมการแสดงออกของ ซอง ฮา คยอง	64
ภาพที่ 47-57 พฤติกรรมการแสดงออกของ คิม มิน กี	70
ภาพที่ 58-68 พฤติกรรมการแสดงออกของ โอ จอง โฮ	76

บทที่ 1

บทนำ

หลักการและเหตุผล

องอาจ สิงห์ลำพอง (2557: 20) กล่าวว่า ละครโทรทัศน์ถือเป็นรายการโทรทัศน์ที่มีประวัติความเป็นมายาวนาน เป็นสื่อที่อยู่ใกล้ชิดกับผู้ชมมากที่สุด ทั้งให้ข่าวสาร สารบันเทิงในการรับชม การนำเสนอวิถีการดำเนินชีวิต ประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา บ่มเพาะค่านิยม จริยธรรม ชัดเจนลึกลับภายในแง่ของการนำไปใช้เพื่อสอนคนในเรื่องบทบาทคุณโทษ ตลอดจนเรื่องปากท้องของผู้คนในสังคมล้วนเกิดจากการรับชมละครโทรทัศน์ ด้วยความสำคัญของละครโทรทัศน์ที่ประสบความสำเร็จจากความเป็นสื่อทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพก็มีการตระหนักถึงผลดี ผลเสีย ตลอดจนผลกระทบของละครโทรทัศน์ที่มีต่อผู้ชมทั่วไปรวมถึงสังคมด้วย

ซึ่งในปัจจุบันละครโทรทัศน์แบบโซปโอเปรา (Soap Opera) มักจะเรียกว่า “ละครซีรีส์” (Drama Series) ที่เป็นที่นิยมในปัจจุบันอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นละครดราม่าซีรีส์ของเกาหลี ญี่ปุ่น อังกฤษ อเมริกา หรือแม็กซิโก ซึ่งละครดราม่าเหล่านี้ล้วนมีเอกลักษณ์ รสชาติตามแบบฉบับเฉพาะตัวที่มีความแตกต่างกันไปตามแต่วิธีการสื่อสารและวัฒนธรรมของแต่ละชาติที่ปรากฏออกมา โดยปัจจุบันได้มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องของละครโทรทัศน์จากละครโซปโอเปรา (Soap Opera) ไปสู่ละครดราม่าซีรีส์ (Drama Series)

นอกจากนี้สมสุข หินวิมาน (2554) ได้อธิบายว่า ละครโทรทัศน์ หรือ ละครโซปโอเปรา (Soap Opera) ในปัจจุบันจะออกอากาศตลอดวันในช่องสถานีโทรทัศน์หลักและช่องเคเบิลทีวี Soap Net ของสหรัฐอเมริกา รวมถึงมีหลายสถาบันจัดมอบรางวัลแก่ผู้ผลิตละครโซปโอเปราเฉพาะได้แก่ British Soap Award ของฝั่งอังกฤษและ Soap Opera Digest Award จากฝั่งสหรัฐอเมริกา

ละครโทรทัศน์เรื่อง “School 2013” ซึ่งกำกับโดย อิมินฮงและอีอึ๊งบก สร้างในช่วงปลายปี 2012 เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับนักเรียนวัยรุ่นที่กำลังเป็นที่นิยมในประเทศเกาหลีในขณะนั้น ตั้งแต่เมื่อปี 2012 โดย อีฮยอนจูและโกจงวอน นักเขียนชื่อดังของเกาหลี ถูกนำมาสร้างเป็นละครที่แสดงมุมมองชีวิตของนักเรียนในหลากหลายรูปแบบที่ไม่ได้มีเพียงแค่การเรียนหนังสือเท่านั้น แต่ยังมีภารกิจเบื้องหลังการเรียนและการต่อสู้กับปัญหาระหว่างเพื่อนร่วมชั้นและปัญหาครอบครัว ผ่านโรงเรียนซึ่งมีผลการประเมินทางวิชาการแย่มากที่สุดในโซล ครูใหญ่จึงต้องการที่จะปฏิวัติโรงเรียนใหม่ แต่มีนักเรียนปี 2 ห้อง 2 ที่คะแนนที่แย่มากที่สุดในโรงเรียนไม่ให้ความร่วมมือ โดยมี โกนัมซุน นักเรียนจาก ปี 2 ห้อง 2 นักเรียนที่ไม่ใส่ใจในการเรียนเพราะไม่คิดจะเรียนต่อหลังจากจบการศึกษา โอจองโฮและ เพื่อนอีกสองคนที่ทำตัวเป็นเด็กอัมธพาล คอยรังแกและไถเงิน โกนัมซุนและฮันยองอูอยู่

บ่อยครั้ง โดยมีครูประจำชั้นคนใหม่คือ จงอินแจ จึงทำให้มีการเลือกหัวหน้าห้องขึ้นมาใหม่ โดยคนที่ถูกเลือกคือนัมซุนแทนที่จะเป็นคิมมินกีที่เป็นเด็กเรียนเก่งและมีแม่เป็นประธานฝ่ายผู้ปกครอง คังเซซานที่เป็นครูสอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนดิวเตอร์ชื่อดังย่านคังนัมเกิดปัญหาส่วนตัว และทางโรงเรียนซึ่งต้องการพัฒนาเด็กในโรงเรียนให้มีการศึกษาที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้นจึงได้ทาบทามคังเซซานที่เป็นศิษย์เก่ากลับมาสอน จึงทำให้มีการปะทะกันระหว่างอินแจที่เป็นครูที่สนใจและใส่ใจเด็กนักเรียน และเซซานที่มองนักเรียนเป็นแค่ลูกค้าที่ต้องให้บริการเท่านั้น ปัญหายังมีเข้ามาในห้องเรื่อยๆ เมื่อ ปาร์คฮึงซู นักเรียนที่มีปัญหาย้ายเข้ามาใหม่ในปี 2 ห้อง 2 ทำให้นิสัยของนัมซุนเปลี่ยนไป จากที่ไม่เคยวุ่นวายกับใครแต่กลับคอยทำทุกอย่างเพื่อฮึงซู เพราะทั้งคู่เคยทำผิดต่อฮึงซูมาก่อนเมื่อกลับมาเจอกันอีกครั้งเขาจึงอยากที่จะขอโทษและทำดีต่อฮึงซู แต่ก็ทำให้ทั้งสองคนมีปากเสียงกันอยู่บ่อยครั้งจนเซซานที่เริ่มเข้าใจความเป็นครูมากขึ้นเข้ามาให้ความช่วยเหลือทำให้ ทั้งสองคนเข้าใจและยอมกลับมาเป็นเพื่อนกันอีกครั้ง นอกจากนี้ภายในห้องเรียนนี้ยังมีปัญหาเกิดขึ้นอีกมากมาย ทั้งการคิดฆ่าตัวตายของมินกี ปัญหาระหว่างเพื่อนสนิทผู้หญิงอย่างของฮาคยองและอึคังจู และปัญหาของนักเรียนหัวอ้อนอย่างยองอู รวมไปถึงปัญหาระหว่างครูและผู้ปกครองที่ต้องการเปลี่ยนครูประจำชั้น จนท้ายที่สุดทุกคนต่างก็ก้าวผ่านปัญหาของตัวเองไปได้ แต่ใจของโฮกลับมีปัญหาระหว่างครอบครัวจึงทำให้ไม่สามารถกลับไปเรียนได้ตามปกติแต่ครูประจำชั้นทั้งสองคนต่างก็เฝ้ารอการกลับมาของเขา ซึ่งทำให้เป็นปมปริศนาว่าเขาจะกลับมาหรือไม่ และทำให้ผู้ชมต่างเฝ้ารอและอยากให้ทำภาคที่สองต่อและในละครโทรทัศน์เรื่องนี้ยังมีการแสดงถึงการพัฒนาของตัวละครที่มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและความคิดอย่างชัดเจน

ลักษณะของตัวละครในเรื่องนี้ส่วนใหญ่จะเป็นตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน (Well-Rounded Character) ซึ่งจะมีความเข้าใจยาก มีการพัฒนาบุคลิกภาพและพฤติกรรมอย่างเห็นได้ชัด ตัวละครหลักในเรื่องประกอบไปด้วย โคนัมซุนและปาร์คฮึงซูที่เป็นตัวหลักสำคัญในการดำเนินเรื่อง โดยโคนัมซุนนั้น เป็นคนที่เงียบ ไม่สู้คน ในช่วงแรกตัวละครจะเป็นในลักษณะแบบตายตัว (Type Character) สามารถเดาบทบาทและพฤติกรรมของตัวละครได้ง่าย แต่ในตอนที 4 หลังจากการเปิดตัวของปาร์คฮึงซู ตัวละครก็เปลี่ยนเป็นไปแบบเห็นได้รอบด้าน พฤติกรรมที่แสดงออกมีการเปลี่ยนแปลงไป มีทักษะในการต่อสู้สูง ปาร์คฮึงซูเป็นนักเรียนที่ย้ายเข้ามาใหม่ นิสัยเก๋ร้าวราว ใจร้อน ไม่ชอบยุ่งกับใคร ชอบก่อปัญหาให้กับโรงเรียน ยิ่งได้กลับมาเจอกับนัมซุนยิ่งทำให้เขารู้สึกไม่ดีระหว่างเขากับนัมซุนในช่วงมัธยมต้น ที่เป็นสาเหตุทำให้เขาต้องหยุดพักการเรียนไปหนึ่งปีและกลายเป็นคนที่มีนิสัยก้าวร้าว จนกระทั่งเขาทั้งสองคนได้ปรับความเข้าใจกัน นิสัยและทัศนคติของฮึงซูจึงเปลี่ยนไป มองโลกในแง่ดีขึ้นและหันมาใส่ใจคนรอบข้างมากขึ้น ไม่ใจร้อนแบบเดิม

ละครเรื่องนี้เคยถูกสร้างมาหลายภาค คือ School ออกอากาศเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ถึงเดือนเมษา ในปี 2542 , School 2 ออกอากาศเมื่อเดือนพฤษภาคมในปี 2542 จนถึง เดือนกุมภาพันธ์ ในปี 2543 , School 3 ออกอากาศในเดือนมีนาคม ปี 2543 ถึงเดือน เมษายน ปี 2544 และ School 4 ฉายในเดือนเมษายน ปี 2544 ถึงเดือน มีนาคม ปี 2545 โดยมีเนื้อหาที่คล้ายคลึงกัน สะท้อนปัญหาชีวิตในการใช้ชีวิตในโรงเรียน แต่ใน School 2013 จะถูกกล่าวถึงในเรื่องของละครที่มีความหมายที่ ดีและซึ้งกินใจมากที่สุด กระแสของละครเรื่องนี้ยังถูกพูดถึงอยู่บ่อยครั้งจนในปีนี้ได้มีการนำมาสร้างอีกครั้งในชื่อเรื่อง School 2015 จนทำให้มี

การซื้อลิขสิทธิ์มาฉายในประเทศไทย นอกจากนี้ละครเรื่องนี้ยังสร้างชื่อเสียงให้กับนักแสดงนำและได้รับรางวัล ถึงสามคนคือ จางนารา รับบทเป็นครูสาว ได้รับรางวัลนักแสดงหญิงยอดเยี่ยม และ อีจุงซอก ได้รับรางวัลนักแสดงชายหน้าใหม่ยอดเยี่ยม จากงาน KBS Drama Awards 2012 และ ได้รับรางวัลนักแสดงชายยอดเยี่ยม จากงาน 2nd APAN Star Award 2013 คิมจูบิน ยังได้รับรางวัลนักแสดงชายหน้าใหม่ยอดเยี่ยมในงานนี้เช่นกัน

จากความสำเร็จและชื่อเสียงเกี่ยวกับละครที่กล่าวมาด้านต้น ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจศึกษาเกี่ยวกับตัวละครในเรื่อง ซึ่งมีการมองจากหลายมุมมอง และมีการแบ่งสัดส่วนตัวละครอย่างเหมาะสม จนเป็นที่นิยมทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยมีเรตติ้งรวมอยู่ที่ 14.6% โดยวิเคราะห์ถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละครในแต่ละคน การแสดงออกทางอารมณ์ และ ปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร

จุดประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการลักษณะการแสดงออกของตัวละครที่แสดงเป็นนักเรียนในเรื่อง
2. เพื่อศึกษาสาเหตุและปัจจัยที่ส่งผล ต่อพฤติกรรมของตัวละคร

ขอบเขตของการศึกษา

1. ศึกษาละครโทรทัศน์ เรื่อง School 2013 กำกับโดย อีมินฮงและอีจ็องบก แต่งโดย อีฮยอนจูและโกจงวอน ฉายในปี 2013
2. ศึกษาวิเคราะห์ตัวละครที่แสดงเป็นนักเรียนตัวหลักของเรื่องและบทบาทในละครรวมไปถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร
3. ศึกษาการพัฒนาจิตวิทยาของตัวละคร

วิธีการดำเนินการวิจัย

ได้ศึกษาค้นคว้าจากสื่อต่างๆ ดังนี้

1. ค้นคว้าข้อมูลจากหนังสือและเอกสารงานวิจัยและสื่อจากอินเทอร์เน็ตที่เกี่ยวข้องกับการศึกษางานวิจัย
2. ศึกษาละครโทรทัศน์เรื่อง School 2013 กำกับโดย อีมินฮงและอีชิงบก แต่งโดย อีฮยอนจูและโกจงวอน ฉายในปี 2013
3. วิเคราะห์ลักษณะตัวละครและปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร
4. สรุปเหตุผลและนำเสนอ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เพื่อทราบถึงวิธีการสร้างและกำหนดตัวละคร
2. เพื่อทราบถึงปัจจัยต่างๆ ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของตัวละคร
3. เพื่อทราบถึงสภาพสังคมภายในโรงเรียนของประเทศเกาหลี
4. เพื่อทราบถึงทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการของมนุษย์
5. เป็นแนวทางในการสร้างตัวละครเรื่องอื่นๆ ต่อไป

เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่ใช้เป็นกรอบความคิดที่ใช้วิจัยได้แก่ ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง School 2013 งานเอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้องกับละครโทรทัศน์ งานเอกสารวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจิตวิทยาการพัฒนาบุคลิกภาพ และหนังสือเกี่ยวกับสังคมในเกาหลี

สื่อออนไลน์

1. ละครโทรทัศน์เกาหลีเรื่อง School 2013

ละครเรื่องนี้ได้มีการนำเสนอเกี่ยวกับโรงเรียนซึ่งวิธีที่มีผลการประเมินทางวิชาการแย่ที่สุด ในโซล ครูใหญ่จึงต้องการที่จะปฏิวัติโรงเรียนใหม่ แต่มีนักเรียนปี 2 ห้อง 2 ที่คะแนนที่แย่ที่สุดในโรงเรียนไม่ให้ความร่วมมือ โดยมี โคนัมซุน นักเรียนจาก ปี 2 ห้อง 2 นักเรียนที่ไม่ใส่ใจในการเรียนเพราะไม่คิดจะเรียนต่อหลังจากจบการศึกษา โอจองโฮและ เพื่อนอีกสองคนที่ทำ ตัวเป็นเด็ก อันทพาล คอยรังแกและไถเงิน โคนัมซุนและฮันยองอยู่บ่อยครั้ง โดยมีครูประจำชั้นคนใหม่คือ จองอินแจ จึงทำให้มีการเลือกหัวหน้าห้องขึ้นมาใหม่ โดยคนที่ถูกเลือกคือโคนัมซุนแทนที่จะเป็นคิมมินกีที่เป็นเด็กเรียนเก่งและมีแม่เป็นประธานฝ่ายผู้ปกครอง คังเซซานที่เป็นครูสอนภาษาเกาหลีในโรงเรียนติวเตอร์ชื่อดังย่านคังนัมเกิดปัญหาส่วนตัว และทางโรงเรียนซึ่งริต้องการพัฒนาเด็กในโรงเรียนให้มีการศึกษาที่โดดเด่นมากยิ่งขึ้นจึงได้ทาบทามคังเซซานที่เป็นศิษย์เก่ากลับมาสอน จึงทำให้มีการปะทะกันระหว่างอินแจที่เป็นครูที่สนใจและใส่ใจเด็กนักเรียน และเซซานที่มองนักเรียนเป็นแค่ลูกค้าที่ต้องให้บริการเท่านั้น ปัญหายังมีเข้ามาในห้องเรื่อยๆ เมื่อ ปาร์คฮึงซู นักเรียนที่มีปัญหาย้ายเข้ามาใหม่ในปี 2 ห้อง 2 ทำให้นิสัยของนัมซุนเปลี่ยนไป จากที่ไม่เคยวุ่นวายกับใครแต่กลับคอยทำทุกอย่างเพื่อฮึงซู เพราะทั้งเขาเคยทำผิดต่อฮึงซูมาก่อนเมื่อกลับมาเจอกันอีกครั้งเขาจึงอยากที่จะขอโทษและทำดีต่อฮึงซู แต่ก็ทำให้ทั้งสองคนมีปากเสียงกันอยู่บ่อยครั้งจนเซซานที่เริ่มเข้าใจความเป็นครูมากขึ้นเข้ามาให้ความช่วยเหลือทำให้ทั้งสองคนเข้าใจและยอมกลับมาเป็นเพื่อนกันอีกครั้ง นอกจากนี้ ภายในห้องเรียนนี้ยังมีปัญหาเกิดขึ้นอีกมากมาย ทั้งการคิดฆ่าตัวตายของมินกี ปัญหาระหว่างเพื่อนสนิทผู้หญิงอย่างซองฮาคยองและอึคังจู และปัญหาของนักเรียนหัวอ่อนอย่างยองอู รวมไปถึงปัญหาระหว่างครูและผู้ปกครองที่ต้องการเปลี่ยนครูประจำชั้น จนท้ายที่สุดทุกคนต่างก็ก้าว ผ่าน ปัญหาของตัวเองไปได้ แต่โอจองโฮกลับมีปัญหาเรื่องครอบครัวจึงทำให้ไม่สามารถกลับไปเรียนได้ตามปกติแต่ครูประจำชั้นทั้งสองคนต่างก็เฝ้ารอการกลับมาของเขา ซึ่งทำให้เป็นปมปริศนาว่าเขาจะกลับมาหรือไม่ และทำให้ผู้ชมต่างเฝ้ารอและอยากให้ทำ ภาคที่สองต่อ

2. การศึกษากับการฆ่าตัวตายในประเทศเกาหลี

การเรียนการสอนของโรงเรียนจะเริ่มตั้งแต่เวลา 8.00 - 15.40 น. และหลังเลิกเรียนส่วนใหญ่ นักเรียนส่วนใหญ่ก็แยกย้ายกันไปทบทวนบทเรียนที่ห้องสมุดซึ่งปิดในเวลา 23.00 น. แต่นักเรียนบางกลุ่มก็แยกไปเรียนพิเศษที่โรงเรียนกวดวิชาหรือที่คนเกาหลีเรียกกันว่าฮักวอน (학원) นักเรียนที่ให้สัมภาษณ์กล่าวว่า ในแต่ละสัปดาห์ที่นอกจากจะทำการบ้านและทบทวนบทเรียนของโรงเรียนแล้ว เขายังต้องเรียนพิเศษภาษาอังกฤษอีก 2 วันต่อสัปดาห์ นอกจากนั้นเขายังกล่าวว่านอกจากการเรียนแล้วเขาก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องอื่นๆ เลย แม้กระทั่งอยากทำอาชีพอะไรในอนาคตเพราะตอนนี้เขาคิดเพียงว่าเขามีหน้าที่ตั้งใจเรียนและทำคะแนนสอบออกมาให้ดีที่สุด และเมื่อถึงเวลาสอบวัดระดับความรู้ (SAT) ซึ่งเป็นการสอบคัดเลือกนักเรียนในรอบแรกว่าใครมีสิทธิ์จะสมัครสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้บ้าง เมื่อถึงวันสอบเครื่องบินทุก ลำจะต้องเปลี่ยนเส้นทางเพื่อไม่ให้ผ่านสถานที่สอบ ครูผู้คุมสอบที่เป็นผู้หญิงจะต้องใส่รองเท้าส้นเตี้ยหรือคัชชูเพื่อไม่ให้เกิดเสียงดังเวลาเดิน นอกจากนี้ยังมีตำรวจและหน่วยกู้ภัยที่คอยอำนวยความสะดวกให้แก่นักเรียนที่อาจเดินทางไปห้องสอบสาย ช่วงเวลาในการเตรียมตัว สอบนั้น ก็เหมือนกับการเอาตัวรอดในป่า มีการแข่งขันตลอดเวลา แต่ก็ทำให้เห็นถึงมิตรภาพดีๆ ทั้งจากครอบครัวหรือเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจกัน

เพราะสภาพการเรียนในโรงเรียนที่เคร่งเครียดตลอดเวลา บวกกับความหวังและแรงกดดันจากที่บ้าน ทำให้นักเรียนชาวเกาหลีจำนวนไม่น้อยตก อยู่ในสภาวะเครียดจัด สถิติเมื่อปี 2555 ของสถาบันนโยบายเยาวชนแห่งชาติของเกาหลีได้ระบุ อัตราส่วนการฆ่าตัวตายของนักเรียนในประเทศสูงถึง 1 ใน 4 และสูงที่สุดเป็นอันดับที่ 2 ในกลุ่มประเทศสมาชิกองค์กรเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา (OECD) แม้จะมีคะแนนผลสัมฤทธิ์ในหลายวิชาสูงเป็นอันดับต้นในการสอบวัดระดับในหมู่ประเทศสมาชิกด้วยตนเอง นักวิเคราะห์มองว่าการที่ประเทศเกาหลีได้เป็นประเทศที่สภาพภูมิศาสตร์ไม่เอื้ออำนวยต่อการเกษตรมากนัก บวกกับการมีทรัพยากรน้อยกว่าหลายประเทศในภูมิภาค รัฐบาลจึงทุ่มงบประมาณพัฒนาการศึกษาอย่าง หนัก เพื่อสร้างบุคลากรที่มีความรู้และความสามารถมาพัฒนาประเทศ ปัจจุบันชาวเกาหลีได้กว่า 75% มีความรู้ในระดับมหาวิทยาลัย

3. การสอบเข้ามหาวิทยาลัยของนักเรียนประเทศเกาหลี

การสอบเข้ามหาวิทยาลัยของประเทศเกาหลี หรือ ซูเน็ง (수능) นั้น นักเรียนส่วนใหญ่จะมี การนับถอยหลัง 100 วัน ก่อนวันสอบ และมีการเตรียมตัวอ่านหนังสืออย่างหนักใน 100 วันสุดท้ายนี้ นักเรียนที่จะสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังของประเทศเกาหลีนั้น ส่วนใหญ่จะอ่านหนังสือกันอย่างน้อยวันละ 9 ชั่วโมง และบันทึกไว้ว่าแต่ละวัน อ่านไปเท่าได้มากแค่ไหนและอ่านอะไรไปบ้าง มีการตั้งเป้าหมายว่าในแต่ละวันจะต้องทำอะไร จึงจะไปถึงเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ เหตุผลที่นักเรียนเกาหลีต้องเตรียมตัวและตั้งใจกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยมากนั้นเป็นเพราะการสอบเข้ามหาวิทยาลัยของที่เกาหลีนั้นมีการสอบเพียงแค่ครั้งเดียว และการสอบนี้จะเป็นตัวตัดสินอนาคตของพวกเขาว่าจะต้องทำอย่างไรกับชีวิตในอนาคต ทั้งหน้าที่การงาน การเลือกคู่ครอง เรียกได้ว่าเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิต การสอบเข้ามหาวิทยาลัยดีๆ ที่ตั้งเป็นเป้าหมายไว้ จะถูกรวมไปถึงอนาคตการทำงานในวันข้างหน้า สิ่งที่สำคัญที่สุดในการรับคนเข้าทำงานคือ “คุณจบมาจากมหาวิทยาลัยอะไร ” และที่เกาหลีมีมหาวิทยาลัยรัฐบาลที่จะรองรับนักเรียนนักเรียนนั้นไม่เพียงพอต่อความต้องการ หากสอบไม่ผ่านแล้วก็ต้องรอสอบในปีต่อไป บางคนอาจจะยอมแพ้แล้วตัดสินใจไปเรียนต่อต่างประเทศ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของนักเรียนและคนในครอบครัว การแข่งขัน ในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศเกาหลีนั้นสูงมากเพราะมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงนั้นมีไม่มาก หากจบจากมหาวิทยาลัยที่ไม่มีชื่อเสียง โอกาสได้น้อยกว่า ที่ประเทศเกาหลีจึงมีปัญหาการว่างงานเยอะ จึงเป็นเหตุผลว่าทำไมนักเรียนมัธยมปลายถึงเครียดกับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยกันมาก หลายคนที่มีดีหวังว่าจะตัดสินใจไม่เรียนต่อและไปหางานพิเศษ (Part-Time) ทำ หรือการฆ่าตัวตายที่มีให้เห็นในข่าวอยู่บ่อยครั้ง

สื่อเอกสาร

เอกสารเกี่ยวกับตัวละคร

เดวิด วอซ (2527: 21-59) เขียนหนังสือเรื่อง "ทางสู่ละคร" กล่าวว่า ตัวละครในแต่ ละเรื่องนั้นจะมีภูมิหลังเป็นของตัวเอง การที่จะศึกษาและดูละครได้อย่างเข้าใจนั้นจะต้องค้นหาภูมิหลังและแรงจูงใจของตัวละคร เราจะต้องรู้ว่าตัวละครเป็น คนแบบตรงๆ ธรรมดาๆ หรือเป็นแบบเฉพาะ หรือมีลักษณะนิสัยที่ซับซ้อน เราจะต้องหาวัตถุประสงค์ของตัวละครอันเป็นเหตุ แห่งความยุ่งยากของเรา เราได้พยายามตีถนนแล้วเขาได้รับความสำเร็จหรือล้มเหลว ทำไมถึงเป็นอย่างนั้น เราต้องมองหา สัญลักษณ์ที่แสดงถึงความหมายของตัวละคร ในฐานะที่เป็นตัวแทนของคนในสังคม การเจาะลึกเข้าไปในนิสัยของตัวละครเพื่อ หาแรงผลักดันของตัวละคร ที่อยู่เบื้องหลังถ้อยคำและพฤติกรรมของตัวละครนั้น เป็นส่วนสำคัญของละครมาก

ตัวละครนั้นอาจสามารถเห็นได้ 4 ทาง คือ

1. ลักษณะตัวละครแสดงได้โดยรูปร่างลักษณะ

รูปร่างลักษณะของตัวละครจะให้ความรู้สึกแก่คนดูโดยทันที เป็นสิ่งที่มองเห็นลักษณะนิสัยโดยเปิดเผยชัดเจนอยู่แล้ว เช่น อากัปกิริยาหลุกหลิก แสดงถึงความไม่ซื่อ

2. ลักษณะตัวละครแสดงด้วยคำพูด

การพูดของคนเป็นกรแสดงลักษณะนิสัย ความคิดจิตใจของเขาให้เราได้เห็น อากักรต่างๆ ของการพูดได้แก่ ภาษาพูด ลีลาการพูด ลักษณะเสียงที่พูด สำนวนที่พูด กระแสเสียง ความเร็วช้าในการพูดและอากักรต่างๆ ขณะพูด ย่อมเป็นการแสดง ลักษณะทุกอย่างในตัวของคนพูดทั้งสิ้น นักประพันธ์บทละครจะพิถีพิถันในการแต่งบทสนทนา เพื่อให้ความรู้สึกต่อลักษณะของ ตัวละครทันที

3. ลักษณะตัวละครขึ้นด้วยอาการ

อาการที่แสดงออกมานั้นแสดงถึงความรู้สึกภายใน ตามธรรมดาบุคคลนั้นเมื่อมี ความรู้สึกภายในใจอย่างไรก็จะแสดง ออกมาทางร่างกายภายนอกให้เห็น บทบาทของตัวละครที่เป็นพื้นฐานอาการละครอันได้กำหนดไว้แล้วในละครนั้นจะแสดง ออกมาเป็นลำดับที่จุดยอดของโครงเรื่อง แต่อาการเล็กๆ น้อยๆ ที่แสดงอยู่เรื่อยๆ นั้น ช่วยให้เราเห็นลักษณะของตัวละคร เป็นส่วนรวมได้ทั้งหมด

4. ลักษณะตัวละครแสดงได้ด้วยตัวละครอื่นพูดถึงเขาและทำทางที่ปฏิบัติต่อเขา

ในบางครั้งจะใช้วิธีที่ให้ตัวละครที่ปรากฏในฉากพูดถึงตัวละครที่ยังไม่ปรากฏออกมา เป็นการแนะนำตัวละครตัวนั้นและ แสดงลักษณะจริงของเขา

สียานี ไกรวิมล (2545: 33 - 37) เขียนหนังสือเรื่อง “ศิลปะการแสดงเพื่องานโทรทัศน์” กล่าวถึง ตัวละคร (Character) คือผู้กระทำและผู้ได้รับผลจากการกระทำในบทละคร ส่วนการสร้างลักษณะนิสัยของตัวละคร (Characterization) คือการวางลักษณะนิสัยตัวละคร รวมถึงการพัฒนาการของนิสัยตัวละครด้วย การแบ่งประเภทตัวละครสามารถแบ่งโดยใช้เกณฑ์ 2 ลักษณะได้แก่ แบ่งตัวละครตามการสร้างลักษณะนิสัย (Characterization) ได้เป็นสองประเภทคือ (สียานี ไกรวิมล, 2545 : 9)

- ตัวละครที่มีลักษณะเป็นแบบตายตัว (Type Character) เป็นตัวละครที่มองเห็นได้เพียงด้านเดียวและมักมีลักษณะนิสัยตามแบบฉบับที่นิยมใช้กับบทละครทั่วไป เช่น พระเอก นางเอก หรือตัวอิจฉา ตัวละครเหล่านี้ไม่ว่าจะอยู่ในบทละครเรื่องใด มักจะมีลักษณะคล้ายกัน และบทบาทหน้าที่ที่จะกระทำ เป็นสิ่งที่ผู้ชมคาดหมายไว้ล่วงหน้าได้
- ตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน (Well-Rounded Character) ตัวละครประเภทนี้มีความลึกซึ้งและเข้าใจยากกว่าตัวละครที่มีลักษณะตายตัว จะคล้ายกับคนจริงๆ ซึ่งมองได้รอบด้าน มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย ตัวละครประเภทนี้จะมีการพัฒนาการทางด้านนิสัยใจคอหรือมีการเปลี่ยนแปลงเจตคติเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิต

การแบ่งตัวละครตามลักษณะบทบาท (Roles) สามารถแบ่งตัวละครออกได้เป็นสองประเภทคือ

- ตัวละครหลัก (Protagonist) หมายถึง พระเอก นางเอก หรือตัวละครอื่นใดที่มีบทบาทในการดำเนินเรื่อง
- ตัวละครที่ขัดแย้งกับตัวละครหลัก (Antagonist) คือ อาจเป็นผู้ร้ายหรือตัวร้ายที่มีบทบาทขัดแย้งกับตัวละครหลัก

เมื่อนักแสดงได้รับบทละครมาจะต้องศึกษาว่าตัวละครที่ได้รับมานั้นมีบุคลิกลักษณะอย่างไรในเบื้องต้น โดยอาศัยจากการอ่านบทละครทั้งหมด ก่อนจะทำการวิเคราะห์แรงจูงใจและวัตถุประสงค์ของตัวละครในแต่ละฉากแต่ละตอน โดนตัวละครในบทละครแต่ละเรื่องมีบทบาท (Role) สำคัญแตกต่างกันตาม Action ในเรื่องและความสัมพันธ์กับตัวละครอื่นๆ แบ่งเป็น ตัวเอก Protagonist หรือ Leading Character, ตัวขัดขวาง Antagonist, ตัวรอง Supporting Character หรือตัวเสริมและตัวประกอบและตัวย่อย Minor Character

ลักษณะของตัวละครสามารถวิเคราะห์ได้ 4 มิติ เพื่อประโยชน์แก่นักแสดงในการวิเคราะห์ โดยแบ่งออกได้ดังนี้

- ลักษณะทางรูปร่างหน้าตา ร่างกาย Physical Characterization สิ่งที่มีมองเห็นแต่เพียงภายนอก เช่น เป็นชาย หญิง รูปร่างหน้าตา ผิวพรรณอย่างไร ซึ่งผู้เขียนบทพรรณนามานั้นจะทำให้นักแสดงมองเห็นภาพตัวละครเหล่านั้นได้ชัดเจนขึ้น
- ภูมิหลังทางด้านสังคม Social เศรษฐกิจ อาชีพ ศาสนา ครอบครัว การศึกษา สิ่งแวดล้อม ที่ระบุอยู่ในบทละครเช่น ตัวละครประกอบอาชีพอะไร มีฐานะอย่างไร นับถือศาสนาอะไร จบการศึกษาจากสถาบันใด และอยู่ในสถานที่แวดล้อมอย่างไร เป็นต้น
- ด้านจิตวิทยา Psychological ความต้องการและทัศนคติเกี่ยวกับชีวิต
- แรงผลักดัน Motivations ความชอบ ความเกลียด ความรู้สึกนึกคิด จิตใจ อารมณ์ ซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมต่างๆ ความสำนึกในความดี ความชั่ว หรือศีลธรรม จริยธรรม ซึ่งทำให้ตัวละครตัดสินใจไปในทางที่ต่างกัน

ลักษณะของตัวละครจะวิเคราะห์ได้จากบทสนทนาของตัวเองหรือคนอื่นพูดถึงตัวเองหรือผู้เขียนบทระบุไว้ในบทนำ หรือบทวิจารณ์ ผู้แสดงและผู้กำกับการแสดงสามารถวิเคราะห์ได้จาก Action และ Reactions ของตัวละครนั้นๆ

คมสัน รัตนะสิมากุล (2555: 319-321) เขียนหนังสือเรื่อง “หลักการเขียนบทวิทยุกระจายเสียงและบทวิทยุโทรทัศน์ ” กล่าวว่า บุคลิกของตัวละครมีส่วนสำคัญต่อการดำเนินเรื่อง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการบอกถึงพัฒนาการในเรื่องและผลกระทบของความขัดแย้งเมื่อตัวละครต้องมาสัมพันธ์หรือเกี่ยวข้องกันจนนำไปสู่บทสรุป ซึ่งสะท้อนให้เห็นแก่นหรือสาระสำคัญของเรื่อง ตัวละครจะต้องมีความสมจริง คือต้องมีลักษณะของบุคคลที่ใกล้เคียงกับชีวิตจริง

การออกแบบตัวละครนั้น ผู้เขียนควรออกแบบให้ครบทั้ง 3 ลักษณะ คือ ลักษณะทางกายภาพหรือบุคลิกภายนอก ลักษณะภายในจิตใจ ซึ่งประกอบไปด้วยปมเด่น ปมด้อย ทศนคติ ความเชื่อหรือวิถีคิด และลักษณะทางสังคม ซึ่งหมายถึงระดับการศึกษา ชนชั้นทางสังคม อาชีพ วิธีการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ผู้เขียนบทควรออกแบบตัวละครให้มีลักษณะทั้งความขัดแย้งภายในซึ่งเป็นความขัดแย้งกับตัวเอง และความขัดแย้งจากภายนอกซึ่งเป็นความขัดแย้งกับผู้อื่น เพื่อให้ตัวละครมีมิติหรือมีความสมบูรณ์มากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะความขัดแย้งภายในนั้นจะช่วยทำให้ตัวละครมีเสน่ห์มากยิ่งขึ้น เพราะจะทำให้คนดูรู้สึกร่วมไปกับละครและติดตามชีวิตตัวละครตั้งแต่ต้นจนจบว่า ตัวละครนี้จะเจอสถานการณ์แบบใด และจะเลือกหรือตัดสินใจออกมาในลักษณะใด

มันที รัตน์ (2555: 33) เขียนหนังสือเรื่อง “ศิลปะการแสดงละคร (Acting) หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม ” ตัวละครแต่ละตัวที่ปรากฏให้เห็นบนบทละครเป็นเพียงเงาเดียวของชีวิตเขาทั้งหมด ซึ่งผู้ประพันธ์ตัดออกมาขยายให้ผู้ชมได้เห็น โดยสร้างสถานการณ์พิเศษให้เกิดแก่ชีวิตเขา ซึ่งทำให้เขาเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้นหรือเลวลง แต่ผู้แสดงที่ได้รับบทบาทนั้นจะต้องสร้างตัวละครตอนนั้นให้เต็มสมบูรณ์ ฤทธิ์ที่สุด ทั้งพฤติกรรมอย่างไร อุปนิสัยใจคอและเป้าหมายหลักหรือจุดมุ่งหมายสูงสุด รวมถึงความสัมพันธ์ที่เขาติดต่อคนอื่นว่ามีใครบ้าง

เอกสารเกี่ยวกับละครโทรทัศน์

นพมาศ แวงหงส์ (2550) เขียนหนังสือเรื่อง “ปริทัศน์ศิลปะการละคร” กล่าวว่า ละครทุกยุคทุกสมัยจนกระทั่งปัจจุบัน ยังสามารถใช้ทฤษฎีของอริสโตเติลได้อยู่ ซึ่งประกอบได้ด้วย 6 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ความคิด ภาษา เสียง และภาพ ปัจจัยที่เราสามารถนำมาวิเคราะห์โครงเรื่องทั่วไปมีดังต่อไปนี้

- การกระทำในละคร คือละครจะแสดงให้เห็นว่า ใคร ทำอะไร กับใคร ใน รูปของบุรุษที่หนึ่งและบุรุษที่สอง โดยเหตุการณ์นั้นกำลังเกิดขึ้นในปัจจุบันต่อหน้าผู้ชม และการกระทำในละครจะเกิดจากความขัดแย้ง การกระทำในละครเกิดขึ้นเนื่องมาจากความต้องการหรือจุดมุ่งหมายของตัวละคร วิธีง่ายๆ ที่จะสามารถนำมามองหาทิศทางของละครจะได้รับการตั้งคำถามให้ตรงจุดในประเด็นเรื่องการกระทำซึ่งเป็นจุดมุ่งหมายของตัวละครคือ ใคร ทำอะไร กับใคร และได้รับผลอย่างไร หรือใคร ต้องการอะไร ทำอะไรต่อความต้องการนั้น และผลของการกระทำดังกล่าวนั้นในที่สุดแล้วเป็นอย่างไร

- การปูพื้น เมื่อละครเปิดฉากโดยปกติผู้ชมจะยังไม่ทราบว่าละคร เรื่องนี้เกี่ยวกับอะไร ตัวละครเป็นใครบ้าง และมีความสัมพันธ์กันอย่างไร อยู่ในสภาพแวดล้อมแบบไหน มีความคิดความอ่านอย่างไร มีความต้องการอะไร และมีอะไรเกิดขึ้นก่อนหน้านั้น โดยมีการนำตัวละครที่ไม่ได้เจอหน้ากันมานานมาทบทวนความหลังหรือเล่าช่วงเวลาที่ผ่านมา

- การเตรียมเรื่อง เป็นการวางเรื่องราวบางอย่างเอาไว้ล่วงหน้าเพื่อที่ว่าเมื่อเหตุการณ์ผันแปรไปสู่ตอนจบ คนดูจะสามารถทวนระลึกและเข้าใจถึงจุดหักเหหรือการตัดสินใจของตัวละครที่อาจเกิดขึ้นอย่างน่าตกใจ ต้องมีการสร้างเรื่องให้น่าเชื่อถือและมีน้ำหนักที่พอจะยอมรับได้ถึงแม้จะเป็นการพลิกแพลงก็ตาม

- จุดเริ่มต้นของเรื่อง ในบทละครกรีกนั้นจะนิยมใช้จุดเริ่มต้นเรื่องช้า โดยมีการเปิดเรื่องเมื่อใกล้เวลาที่การกระทำใกล้เข้าไปจุดสูงสุด ส่วนบทละครของเซสเปียร์นั้นนิยมใช้จุดเริ่มเรื่องเร็ว มีการดำเนินเรื่องต่อไปตามลำดับเหตุการณ์และพัฒนาต่อไปจนถึงที่สุด

- เหตุการณ์กระตุ้น คือสิ่งที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นแรงผลักดันหันเห หรือรบกวนสถานการณ์ ที่เป็นมาในตอนต้นเรื่อง ทำให้เกิดความปั่นป่วนหรือทำให้ตัวละครประสบปัญหา

- ความยุ่งยาก คือแรงผลักดันแรงใหม่ที่เข้ามาในเรื่องและมีผลต่อการดำเนินเรื่อง การวางโครงเรื่อง ให้นำติดตามนั้นจะใช้ความยุ่งยากเข้ามาในชีวิตของตัวละครเรื่อยๆ ครั้งแล้ว ครั้งเล่า เพื่อให้มีความเข้มข้นและน่าติดตามมากยิ่งขึ้น

- การค้นพบ คือ มีสิ่งใหม่ๆ เปิดเผยให้ตัวละครได้รู้ และจะมีผลต่อการตัดสินใจการกระทำอย่างให้อย่างหนึ่งซึ่งทำให้เรื่องราวของละครดำเนินต่อไปหรือถึงจุดลงเอยได้

- จุดสูงสุด คือช่วงขณะที่ความตึงเครียดขึ้นไปถึงจุดสูงสุดในละครหากปราศจากจุดสุดยอดของเรื่องแล้วนั้น บทละครอาจดูจืดชืดและไม่มีความน่าติดตาม

- จุดวิฤติ เป็นช่วงเวลาตัวละครจะต้องตัดสินใจเลือกเดินทางต่อไปด้านหน้า การตัดสินใจนี้มักจะมีผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงตามมา อาจนำไปสู่ความสุขหรือความหายนะก็เป็นได้

- จุดคลี่คลาย คือตอนลงเอยของละครจบจากความตึงเครียดสูงสุดแล้ว เป็นผลมาจากการตัดสินใจและการกระทำขั้นสุดท้ายของตัวละคร แสดงให้เห็นผลสุดท้ายของตัวละครหลักในเรื่อง

- เอกภาพ หมายถึงเวลาในละครที่เดินไป การกำหนดในการกระทำในละครเกิดขึ้นในสถานที่เดียวกัน หรือการเปลี่ยนฉากไปยังสถานที่ใกล้เคียงกัน

การวางตัวละครนั้นสามารถวาดให้เห็นชัดจากเหตุการณ์มากมายที่เกิดขึ้น ตัวละครในบทละครต้องแสดงบุคลิกลักษณะให้เห็นภายในเพียงไม่กี่ฉาก และการแสดงมุ่งไปยังความคิดหลักของเรื่องนั้น ต้องใช้ความรู้สึกและอารมณ์เป็นเครื่องมือสำคัญ การกระทำที่แสดงได้ในละคร คือ การกระทำที่มีเป้าหมายว่าทำสิ่งนี้กับตัวละครฝ่ายตรงข้ามแล้วต้องการได้อะไรกลับมา เป็นกรกระทำที่มีความต้องการว่าทำอะไรไปนั้น ตัวละครต้องการอะไร จากใคร มีเป้าหมายให้อีกฝ่ายรู้สึกอย่างไร และมีปฏิกิริยาตอบโต้อย่างไรกลับมา

สมสุข หินวิมาน (2554) เขียนหนังสือเรื่อง "ความรู้เบื้องต้นทางวิทยุโทรทัศน์" กล่าวว่า ละครดรามาสีรีส์ (Drama Series) ได้ถูกใช้มากขึ้นเพื่อแยกว่า ละครแต่ละเรื่องมีแนวทางการนำเสนอละครในแนวใด ซึ่งในปัจจุบัน มีความหมายว่า ละครแนวชีวิตทั้งหมดที่ออกอากาศทุกช่วงเวลา รวมทั้งละครโทรทัศน์แบบใหม่ (Modern Drama) ที่ได้เริ่มมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1980 ได้แก่ การเล่าเรื่องจบในตอน และใช้เทคนิคทางภาพที่ทันสมัย ซึ่งเป็นลักษณะละครชุดทางโทรทัศน์ทางฝั่งตะวันตก การพัฒนาซีรีส์ในยุคโลกที่ไร้พรมแดน ทำให้เกิดพัฒนาการทางการสื่อสารขึ้นใหม่นำไปสู่การเกิดคำว่า ซีรีส์ ไปใช้กันอย่างกว้างขวางในเหล่าละครโทรทัศน์ชาติต่างๆ อย่างในปัจจุบัน

องอาจ สิงห์ลำพอง (2557 : 98-100) เขียนหนังสือเรื่อง "กระบวนการผลิตละครโทรทัศน์" กล่าวว่าไว้ว่า บทละครโทรทัศน์ถือเป็นองค์ประกอบที่เป็นหัวใจสำคัญของละครโทรทัศน์นอกเหนือไปจากองค์ประกอบอื่นๆ เช่น ตัวละคร ฉาก เครื่องแต่งกาย และอื่นๆ ซึ่งกล่าวได้ว่าละครที่ดีนั้น จะต้องมาจากบทละครที่ดีผู้เขียนบทโทรทัศน์จึงต้องมีความเข้าใจในเนื้อหาและหัวใจของเรื่องให้ชัด จึงจะสามารถถ่ายทอดเนื้อหาเข้าสู่ละครโทรทัศน์ได้ ผู้เขียนบทละครจึงต้องมีความรู้ในเรื่องขององค์ประกอบของบทละครที่ทำไปสู่รูปแบบของการเขียนบทละครโทรทัศน์ โดยอริสโตเติล (Aristotle) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของละครไว้ในหนังสือ Poetics ซึ่งถือว่าเป็นหนังสือทฤษฎีเล่มแรกของโลก โดยประกอบไปด้วยปัจจัยดังนี้ (Silks, 1983)

1. คำโครงเรื่อง (Plot) หมายถึง การลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละครอย่างมีเหตุผล และมีจุดหมายปลายทาง คำโครงเรื่องที่ดีจะต้องมีความสมบูรณ์แบบในตัวของมันเอง มีความยาวพอเหมาะ ประกอบด้วย ตอนต้น กลาง และจบตอนจบเหตุการณ์ทุกตอนมีความสัมพันธ์กันอย่างสมเหตุผล
2. ตัวละครและการวางนิสัยตัวละคร (Character and characterization) ซึ่งหมายรวมถึงพัฒนาการของนิสัยตัวละครด้วย

ตัวละครคือผู้กระทำและผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำ แบ่งออกได้เป็น 2 ประเภท คือ

- a. ตัวละครที่มีลักษณะเป็นแบบตายตัว (Typed Character)
- b. ตัวละครที่เห็นได้รอบด้าน (Well – Rounded Character)

ส่วนการวางลักษณะนิสัยตัวละครคือ การที่ผู้เขียนบทละครกำหนดให้ตัวละครมีลักษณะนิสัยตามความเหมาะสมของเรื่องราวที่น่าเสนอ ส่วนพัฒนาการของนิสัยตัวละครนั้นหมายถึง การที่นิสัยใจคอหรือทัศนคติเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตของตัวละครมีพัฒนาการหรือเปลี่ยนแปลงไปในทางจากประสบการณ์หรือเหตุการณ์ที่มากระทบวิถีชีวิตของตน

3. ความคิด (Thought) ความคิดที่อยู่ในบทละครนั้นคือ ข้อเสนอของผู้ที่เขียนพิสูจน์ได้ว่าเป็นจริงจากเรื่องราวและเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในละคร กล่าวคือ หลังจากที่ได้ชม ละครเรื่องนั้นๆ ไปแล้ว ผู้ชมจะได้รับแง่คิดเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ในชีวิตที่ผู้เขียนต้องการสื่อสารต่อผู้ชม ในปัจจุบันมักมีผู้เขียนนิยมใช้คำว่า “แก่น” (Theme) ของเรื่อง ซึ่งหมายความว่า ละครเรื่องนี้พูดถึงอะไรและพูดถึงเรื่องนั้นๆ อย่างไร
4. การให้ภาษา (Diction) หรือบางตำราใช้ว่า “Dialogue” หมายถึง ศิลปะของการถ่ายทอดเรื่องราว และความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทางคำพูดของตัวละครและบทสนทนา การเขียนบทเจรจาที่ดี ผู้เขียนบทละครต้องสามารถเขียนให้เหมาะสมกับประเภทของบทละคร ลักษณะนิสัยของผู้พูดและเหตุการณ์แต่ละตอนในละคร และยังคงต้อง มีความกระจำพอที่ผู้ชมจะรับฟังแล้วสามารถเข้าใจและติดตามเรื่องราวได้โดยตลอดด้วย
5. เพลง (Song) หมายถึงศิลปะการถ่ายทอดเรื่องราวและความคิดของผู้ประพันธ์ออกมาทางบทเพลงที่ตัวละครขับร้อง แม้ว่าปัจจุบันบทละครโทรทัศน์มิได้มีเพลงทุกเรื่อง แต่ก็มาสามารถใช้บทเพลงเป็นส่วนหนึ่งของบทละครได้ และบทเพลงในละครโทรทัศน์เรื่องนั้นๆ จะต้องมีความสัมพันธ์กัน
6. ภาพ (Spectacle) เนื่องจากบทละครไม่ได้เขียนมาสำหรับการอ่าน แต่เป็นการเขียนขึ้นเพื่อนำมาแสดง ความดีเด่นของบทละครไม่ได้อยู่ที่คำพูดของตัวละครที่พิมพ์ไว้บนหน้ากระดาษอย่างเดียว เช่น บทบาทของตัวละครที่จะสามารถนำมาแสดงให้เห็นได้ด้วยใบหน้า ท่าทางและจังหวะการเคลื่อนไหวที่แนบเนียน จะช่วยเพิ่มพูนรสชาติให้แก่ละครเรื่องนั้นๆ ได้เป็นอย่างมาก

เอกสารเกี่ยวกับทฤษฎีจิตวิทยา

เนื่องด้วยผู้วิจัยต้องการทราบถึงพัฒนาการของตัวละครในเรื่อง School 2013 จึงต้องการที่ศึกษาทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ เพื่อให้เห็นภาพการพัฒนารชัดเจนยิ่งขึ้น

ศูนย์สุขภาพจิต กรมสุขภาพจิต (2543) เขียนหนังสือเรื่อง “คู่มือส่งเสริมสุขภาพจิตนักเรียนมัธยมศึกษา สำหรับครู ” กล่าวว่ นักเรียนมัธยมอยู่ในช่วงวัยรุ่น ซึ่งเป็นวัยวิกฤติ เนื่องจากเป็นวัยที่มีภาวะอารมณ์แปรปรวนสูง วุฒิภาวะทางอารมณ์ยังไม่สมบูรณ์ มีความสับสนในการวางบทบาทของตนเองในสังคม ขาดทักษะและประสบการณ์ในการเผชิญกับปัญหา การขาดความเข้าใจในตนเองขาดทักษะและประสบการณ์ในการเผชิญปัญหา อาจทำให้เกิดปัญหาด้านสุขภาพจิต ถ้าหากไม่ได้รับการป้องกันและการแก้ไขอย่างเหมาะสมนั้นอาจก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิตที่รุนแรงได้ในอนาคต

วัยรุ่นระยะต้นชอบที่จะคลุกคลีอยู่กับเพื่อนเพศเดียวกัน วัยรุ่นต้องการเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ ต้องการทำตัวให้เหมือนเพื่อน ลอกเลียนลักษณะไม่ว่าจะเป็นการแต่งกาย ทรงผม ภาษา หรือท่าทาง เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ ดังนั้นลักษณะของเพื่อนที่วัยรุ่นคบ บอกถึงความรู้สึกและภาพพจน์ต่อตนเอง เพราะวัยรุ่นจะเลือกคบเพื่อนที่คล้ายๆ ตัวเอง เช่น เด็ดเรียนดีก็จะอยู่ในกลุ่ม “हनอนหนังสือ” ด้วยกัน หรือเด็กที่เรียนอ่อน จะมีภาพพจน์ต่อตัวเองในทางลบ ก็ จะจับกลุ่มในพวก “เรียนไม่เอาไหน” เหมือนกัน การคบเพื่อนจะทำให้วัยรุ่นเริ่มเรียนรู้ที่จะคำนึงถึงความต้องการของผู้อื่น

สาเหตุและปัจจัยที่ทำให้วัยรุ่นเสี่ยงต่อการเกิดปัญหา

1. การเปลี่ยนแปลงทางด้านร่างกายอย่างรวดเร็ว เนื่องจากฮอร์โมนเพศทำให้วัยรุ่นเกิดความวิตกกังวล ว่า จะเกิดการเปลี่ยนแปลงส่วนไหนบ้าง จะผิดปกติหรือไม่ และวัยรุ่นคนอื่นๆ จะมีการเปลี่ยนแปลงแบบนี้เหมือนกันหรือเปล่า
2. วัยรุ่นเป็นช่วงที่มีระดับอารมณ์ไม่มั่นคง ไม่ว่าจะ เป็นทางบวกหรือทางลบ ทั้งโกรธ อิจฉา มีความสุข ซึ่งการเปลี่ยนแปลงทางอารมณ์นี้ไม่อาจปิดบังได้ โดยอาจแสดงออกเป็นพฤติกรรมต่างๆ เช่น การเก็บตัวเงียบ หงุดหงิด ระเบิดอารมณ์ออกมา ขว้างปาข้าวของ เป็นต้น
3. ความอยากรู้ อยากเห็น อยากลอง ชอบความตื่นเต้น ทำท่าย ในขณะที่ยังขาดทักษะและการฝึกฝน
4. ความต้องการเป็นอิสระและเป็นตัวของตัวเองมากขึ้น ทำให้วัยรุ่นไม่ค่อยทำตามคำสั่งพ่อแม่ ซึ่งจะนำไปสู่ความขัดแย้งระหว่างวัยรุ่นกับพ่อแม่ได้มากขึ้น

ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545: 14-19) เขียนหนังสือเรื่อง “จิตวิทยาพัฒนาการ ชีวิตทุกช่วงวัย ” ได้ให้ความหมายของ จิตวิทยาพัฒนาการ คือ การเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมด้านต่างๆ ของคนตลอดชีพ ทั้งในแบบที่เจริญขึ้นและถดถอยลง เห็นได้จากคนเรามีการเปลี่ยนแปลงอยู่เป็นนิตย์ ตั้งแต่เริ่มปฏิสนธิจนถึงอวสานแห่งชีวิต การเปลี่ยนแปลงมีทั้งส่วนที่เห็นได้ง่าย เช่น รูปร่าง มีส่วนที่เห็นได้ยาก เช่น ความนึกคิด เป็นต้น จิตวิทยาพัฒนาการศึกษาลงไปลึกซึ้งว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านั้นมีรายละเอียดอย่างไร มีขั้นตอนอย่างไร มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องอย่างไร สาเหตุของการเปลี่ยนแปลงเกิดจากอะไร มีความต่อเนื่องจากวัยหนึ่งไปสู่อีกวัยหนึ่งอย่างไรบ้าง ซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 8 ช่วง ดังนี้

1. วัยก่อนคลอด (ตั้งแต่ปฏิสนธิจนถึงคลอด)

มีการพัฒนาทางด้านโครงสร้างของด้านร่างกายและอวัยวะต่างๆ เป็นช่วงที่มีการพัฒนาการทางกายเร็วที่สุด ได้รับผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมต่างๆ ไวกมาก
2. วัยทารกตอนต้นและตอนปลาย (ตั้งแต่คลอดจนถึงประมาณ 3-4 ปี)

มีประสาทความรู้สึกต่างๆ ทำงานทันทีเมื่อคลอด การพัฒนาการทางกายและทักษะการเคลื่อนไหวต่างๆ เจริญรวดเร็วมาก มีความสามารถในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ มีความสำนึกเกี่ยวกับตนเองเมื่อพัฒนาอายุประมาณ 2 ขวบ
3. วัยเด็กตอนต้น (3-6 ปี)

มีการพัฒนาพลังกำลังเพิ่มขึ้น รู้จักช่วยตนเอง ควบคุมตัวเองและดูแลตัวเองมากยิ่งขึ้น รู้จักการเล่นต่างๆ และมีการใช้จินตนาการกว้างไกล แต่พัฒนาการทางด้านการนึกคิดยังไม่สมบูรณ์ ทำให้เข้าใจโลกและความจริงต่างๆ แคบๆ ส่วนตัวเองเป็นใหญ่ แต่เริ่มมีความเข้าใจความต้องการของคนอื่นๆ บ้าง
4. วันเด็กตอนกลาง (6-12 ปี)

มีการให้ความสำคัญกับเพื่อนวัยเดียวกัน เริ่มคิดเป็นเหตุเป็นผลได้ การถือตนเป็นใหญ่เริ่มหายไป มีความสามารถทางความคิด ทำให้เรียนวิชาต่างๆ ในโรงเรียนได้ เริ่มมีการพัฒนาความคิดเกี่ยวกับตนเอง
5. วันรุ่น (13-20 ปี)

มีการเปลี่ยนแปลงทางกายอย่างรวดเร็วและมีผลทางสังคมและจิตวิทยาต่อตัวเด็ก เริ่มค้นหาตัวเอง เรื่องวัยเดียวกันมีอิทธิพลให้ด้านต่างๆ เริ่มคิดได้ในทุกรูปแบบของความคิด ดึงเชิงนามธรรมและแบบวิทยาศาสตร์ได้กว้างและลึก อาจมีช่องว่างระหว่างวัยกับผู้ปกครอง
6. วัยผู้ใหญ่ตอนต้น (20-40 ปี)

เริ่มหาคู่อใจอย่างจริงจัง คนส่วนมากแต่งงาน มีบทบาทเป็นสามี ภรรยา และพ่อ แม่ พัฒนาทางกายถึงขีดสูงสุด รู้จักตัวเองดีขึ้นกว่าตอนวัยรุ่น และมีความคิดซับซ้อน

7. วัยผู้ใหญ่ตอนกลาง (40-60 ปี)

แสวงหาความหมายของชีวิต มีความเสื่อมทางกายในด้านต่างๆ รู้จักคิดในหลายๆ มุม มีความรอบครอบและการไตร่ตรองเพิ่มมากขึ้น แต่ศักยภาพในการแก้ปัญหาใหม่ๆ ลดลง มีความรับผิดชอบสูงขึ้น ผู้หญิงจะ เริ่มจู้จี้มากขึ้น แต่ผู้ชายจะมีความอ่อนโยน

8. วัยสูงอายุ (60 ปีขึ้นไป)

สมรรถภาพทางกายเริ่มเสื่อมอย่างเห็นได้ชัด สติปัญญาและความจำอาจจะเริ่มเสื่อมลง การเคลื่อนไหวช้าลง เรียนรู้ที่จะสูญเสียสิ่งต่างๆ รอบกาย รู้จักใช้เวลาอย่างสร้างสรรค์ ค้นหาความหมายของการดำรงชีวิตและการเผชิญความหน้ากับความตาย

พรรณนิตยพ์ ศิริวัฒนบุศย์ (2556: 89) เขียนหนังสือเรื่อง “ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ ” กล่าวว่า อีริกสัน เห็นว่า มนุษย์นั้น ตลอดเวลาตลอดชีวิตจะต้องดำเนินไปตามระบบทางร่างกาย ระบบความเป็นตัวตน และระบบของสังคมในฐานะสมาชิกของสังคม ทั้ง 3 ระบบนี้เสมอ เด็กต้องพยายามปรับตัวโดยปรับสภาพทางจิตใจ ร่างกาย ให้เข้ากับสังคม พออายุมากขึ้น ร่างกายเจริญขึ้น เด็กก็ต้องปรับตัวอยู่เรื่อยๆ เพราะว่าสังคมกำหนดให้มนุษย์แต่ละวัยมีบทบาทต่างกันไป

อินามี (2557) เขียนหนังสือเรื่อง “เป็นไรไปวัยรุ่น” กล่าวว่า นักเรียนต้องเรียนหนักและเตรียมสอบอยู่ตลอดเวลา จนรู้สึกอึดอัดไปหมด ร่างกายก็ยิ่งเจริญเติบโตได้ไม่เต็มที่ จึงถูกผู้ใหญ่ค่อนข้างอดว่าเป็นเด็กน้อยอยู่เสมอ แม้ว่าอยากจะเป็นอิสระจากพ่อแม่ แต่ก็ยังมีเงื่อนไขหลายๆ อย่างที่ทำให้ทำไม่ได้ บางคนมีปัญหาขัดแย้งกับพ่อแม่ก็เลือกที่จะหนีออกจากบ้าน แล้วก็รู้ว่าการดำเนินชีวิตเพียงคนเดียวมันลำบากมากกว่าที่คิดไว้ วัยรุ่นส่วนใหญ่ล้วนอยากเป็นผู้ใหญ่เร็วๆ จึงเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ใหญ่ เพียงแต่ว่าพฤติกรรมที่ไม่ดีมักจะถูกลอกเลียนแบบได้ง่ายกว่าเพราะเข้าใจการเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่แบบผิดๆ พฤติกรรมเหล่านั้นมักได้รับการยกย่องจากเพื่อน ในวัยเดียวกันว่าเป็นเทพแห่งความชั่วร้าย การแสดงพฤติกรรมที่รุนแรงของตัวเองนับเป็นการโอ้อวดรูปแบบหนึ่ง ทั้งที่ความจริงสิ่งที่ซ่อนอยู่ในการโอ้อวด คือความกังวลใจและความหวาดหวั่นต่ออนาคตของตัวเอง แต่เพื่อลี้ภัยปัญหาเหล่านั้นจึงต้องพูดจาหยาบค้าย แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว บังคับเพื่อนให้มาเข้ากลุ่มและเพราะจิตใจที่อยากเป็นอิสระจากผู้ใหญ่เร็วๆ หวาดกลัวที่จะอยู่คนเดียว อยากได้การยอมรับ อยากค้นพบตัวเอง ถึงแม้ว่าพฤติกรรมของเพื่อนที่คบจะดูขวางโลกแต่ก็ไม่มีพฤติกรรมต่อต้าน ยอมทำตามอย่าง ไม่ขัดขึ้น กล่าวได้ว่าการเข้าร่วมกลุ่มเป็นกระบวนการเติบโตในช่วงวัยรุ่นรูปแบบหนึ่ง ทำให้เด็กผู้ชายบางคนกลายเป็นผู้เสียหายในกลุ่มของเด็กวัยรุ่นชายที่ชอบใช้กำลัง เพราะต้องการให้ทุกคนได้เห็นความเป็นชายในตัวเอง ถ้ารุนแรงเกินไปก็อาจขึ้นทำร้ายร่างกาย พูดจาหยาบค้าย และสร้างความเดือดร้อนแก่ผู้อื่นเพราะเข้าใจผิดคิดว่าพฤติกรรมก้าวร้าวนั้นคือการแสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชาย

ในช่วงวัยรุ่น เราให้ความสำคัญในการคบเพื่อนสนิท แลกเปลี่ยนมิตรภาพระหว่างกันตามหลักจิตวิทยาที่เรียกว่า การรักษาความใกล้ชิด (Intimacy) ในช่วงวัยนี้เรามีความสุขกับการอยู่กับเพื่อนมากกว่าคนในครอบครัว ถ้าได้อยู่กับเพื่อนต่อให้มีปัญหาก็ยังรู้สึกมีความสุข แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะสามารถรักษาความสัมพันธ์นี้ได้ราบรื่น การทะเลาะกันด้วยเรื่องเพียงเล็กน้อยหากมีใครคนหนึ่งพูดว่าขอโทษก่อน เรื่องทุกอย่างอาจจบลงด้วยดี แต่เพราะต่างฝ่ายต่างมีทิฐิ จึงไม่ยอมยกยให้กัน ส่งผลให้ความสัมพันธ์สิ้นคลอน โดยปกติแล้วเรามักคิดว่าคนที่เคยขอโทษก่อนเป็นคนที่ซื่อสัตย์ อ่อนแอ แต่จริงๆ แล้วเขาเป็นคนที่มีความเคารพในตัวเองสูง (Self-strength)

เมื่อวัยรุ่นเริ่มโตขึ้น ได้เรียนรู้ประสบการณ์ด้านต่างๆ ก็เริ่มต่อต้านการบีบบังคับเรื่องการเรียนของพ่อแม่ ยิ่งลูกเข้าเรียนชั้นมัธยมซึ่งการเรียนการสอนนั้นแตกต่างจากประถม พ่อแม่ที่ตั้งความหวังไว้กับลูกก็เริ่มผิดหวังในผลการเรียนที่แย่ง บางคนรู้สึกเสียใจชีวิตที่ผ่านมาของตัวเองจึงออกกฎบีบบังคับให้ลูกทำตามสิ่งที่ตนคิด หากลูกไม่ทำตามก็จะรู้สึกโมโหอย่างไร้เหตุผล ไม่เข้าใจว่าทำไมลูกถึงปฏิเสธ ลูกๆ จึงต้องทนเก็บความรู้สึกของตนเองเอาไว้ แท้จริงแล้วพ่อแม่ต้องเป็นผู้ช่วยของลูกๆ ในการพยายามค้นหาความสามารถและความถนัดของพวกเขา สนับสนุนให้พวกเขาได้ทำงานที่ตัวเองชอบ เพราะวัยรุ่นอยู่ในช่วงวางแผนอนาคตของตัวเอง การที่พ่อแม่เข้ามาแทรก เปลี่ยนให้เป็นแบบนี้ แม้จะรู้ว่านี่คือความรักและความห่วงใยของพ่อแม่ที่มีต่อลูก แต่ก็อดจะเสียใจไม่ได้ พ่อแม่บางคนเกิดมาในยุคที่มีอัตราการแข่งขันสูง จึงนำค่านิยมที่ตัวเองเรียนรู้มาปลุกฝังลูกๆ ว่าทุกคนมีชีวิตอยู่เพื่อการแข่งขัน เด็กที่ถูกปลุกฝังด้วยค่านิยมเหล่านี้จึงกลายเป็นเด็กที่เห็นแก่ตัวไปโดยปริยาย และพร้อมจะเหยียบผู้อื่นเพื่อขึ้นไปจุดที่สูงกว่า เมื่อตัวเองอยู่สุดปลายทางแล้วจึงต้องออกแรงขัดขวางคนอื่นที่พยายามปีนป่ายขึ้นมายังตำแหน่งเดียวกันให้พ้น และเพราะไม่มีเพื่อนสนิท ไม่มีงานอดิเรกอื่น ไม่ได้รับความรักที่อบอุ่นจากครอบครัวซึ่งบังคับให้เรียนเพียงอย่างเดียว จึงไม่มีสิ่งใดให้ยึดเหนี่ยวนอกเหนือจากการเรียน ถ้าเกรดเฉลี่ยต่ำลง ความหวังทั้งหมดก็เป็นอันล่มสลาย การสอบได้ที่หนึ่ง ก็เหมือนเครื่องประดับที่ทำให้พ่อแม่และตนเองพอใจ แต่ยิ่งได้ครอบครองสิ่งของล้ำค่ามากเท่าใด ก็กลัวว่าจะสูญหาย กลัวว่าจะเกิดริ้วรอยตำหนิจริงๆ แล้วคู่แข่งที่แท้จริงไม่ใช่เพื่อนๆ แต่เป็นตัวเองที่ซื่อๆ กับตัวเองที่มีความปรารถนาอันแรงกล้าต่างหาก ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้อื่นไม่มีที่ ำค้นพบได้ แน่ๆ การเรียนจึงไม่ใช่การแข่งขันเพื่อเกรดเฉลี่ย แต่คือการครุ่นคิดถึงอนาคตที่ยาวไกล

เอกสารเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมกับการศึกษาในเกาหลี

สำนักงานสารนิเทศภาคพื้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลี ร่วมกับคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2537: 73) เขียนหนังสือเรื่อง “ความจริงเกี่ยวกับเกาหลี” กล่าวว่า ชาวเกาหลีโดยทั่วไปให้ความสำคัญแก่การศึกษาอย่างมากตั้งแต่เริ่มใช้ การสอบของรัฐเป็นหลักในการพิจารณาคัดเลือกข้าราชการ ความสำเร็จในการสอบเป็นเกียรติอย่างยิ่งและเป็นหนทางที่แน่นอนที่สุดที่จะนำไปสู่ความสำเร็จ ซึ่งระบบการศึกษาของเกาหลีประกอบด้วยการศึกษาในโรงเรียนชั้นประถมศึกษา 6 ปี มัธยมศึกษา 3 ปี และมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ปี วิทยาลัยหรือมหาวิทยาลัย 4 ปี และมีหลักสูตรต่อไปจนถึงปริญญาเอก นอกจากนี้ยังมี วิทยาลัยชุมชนและวิทยาลัยอาชีวศึกษาหลักสูตร 2 ปี

คิมโฮะจุง (2548: 125) เขียนหนังสือเรื่อง “เปิดประตูสู่เกาหลี Look In Korea” และ พะยูน้อย (2549: 103 - 111) เขียนหนังสือเรื่อง “เกาหลี...เกาหลี” กล่าวว่า นักเรียนที่เกาหลีจะเข้าเรียนกันที่สถาบันกวตวิชากันเป็นเรื่องปกติ ตั้งแต่อนุบาล จนถึงมัธยม ซึ่งมีการสอนแบบทีละเรื่องและจ่ายค่าเล่าเรียนในแต่ละเดือน ในช่วงเปิดเทอมจะมีการสอนตั้งแต่ช่วงบ่ายไปจนถึง ค่ำ ส่วนในช่วงปิดเทอมนั้นก็ยังมี การเปิดสอนปกติ มีนักเรียนน้อยคนนักที่จะหยุดพักในช่วงวันหยุดนี้ และในช่วงก่อนสอบทาง สถาบันจะมีการจัดตารางสอนพิเศษในแก่เด็ก ๆ ในสถาบันเพิ่มขึ้นมา และถ้ามีนักเรียนคนไหนทำงานที่ส่งไว้ไม่เสร็จหรือเรียนไม่ ดีก็จะโดนสั่งให้อยู่ต่อจนถึงเที่ยงคืนหรือนานกว่านั้น ส่วนการเรียนในโรงเรียนนั้นหากเป็นนักเรียนที่ไม่ต้องการจะสอบเข้า มหาวิทยาลัยก็จะเลิก 4 โมงเย็น ส่วนนักเรียนคนไหนที่ต้องการสอบเข้ามหาวิทยาลัยก็ต้องอยู่เรียนต่อที่โ รงเรียนอีก 2 คาบ จึง ทำให้สถาบันกวตวิชาของมัธยมปลายนั้นเลิกช้ามากขึ้น

อัญชลี ชัยวรพร (2550) เขียนหนังสือเรื่อง “The Ballad of Korea หนู่มดอกไม้ กับ สาวกิมจิ ” กล่าวว่า ประเทศเกาหลี จะมีบริการห้องเช่าสำหรับการอ่านหนังสือ ซึ่งลูกค้าส่วนใหญ่ก็จะเป็นนักเรียนที่กำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เช่าเพื่อจะได้ อ่านหนังสือหนักสำหรับการสอบเข้ามหาวิทยาลัยชั้นนำได้ แสดงให้เห็นถึงการแข่งขันที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี และการสอบเข้า มหาวิทยาลัยชั้นนำได้นั้น ถือว่าเป็นการปูทางสำหรับอนาคตเพราะบริษัทบางแห่งรับพนักงานเข้าทำงานเพียงเพราะ ะจบมาจาก สถาบันเดียวกันทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน ทุกคนต่างก็ให้ความสำคัญกับเรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัย การสอบนี้จึงกลายเป็น สิ่งที่นักเรียนเกาหลีไม่ค่อยชื่นชอบนัก ในทุกๆ ปีจะมีข่าวนักเรียนฆ่าตัวตาย 2-3 คน ซึ่งมหาวิทยาลัยชื่อดังที่ผู้ปกครองต่างก็ อยากรให้ลูก ๆ ของตนเองเข้าเรียนก็คือ มหาวิทยาลัยโซลแห่งชาติ (Seoul National University), มหาวิทยาลัยโคเรียแห่งชาติ (Korea University) และมหาวิทยาลัยยอนเซ (Yonsei University) ซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียง 3 อันดับแรกของเกาหลี

อะมิโกะ โอะชิอะอิ และ คะโยะโกะ อุเอะโนะ (2544) เขียนหนังสือเรื่อง “วิถีครอบครัวชาวเอเชียในศตวรรษที่ 21” กล่าวว่า นอกจากการเลี้ยงดูลูกวัยทารกและวัยก่อนเข้าเรียนแล้ว ผู้เป็นแม่ยังถูกเรียกร้องให้มีบทบาทในฐานะแม่ผู้ให้การศึกษาด้วย เช่น บทบาทในการเลือกหรือปรับเปลี่ยนโรงเรียนหรือโรงเรียนกวดวิชาให้ เหมาะสมกับลูก รวมไปถึงการทำอาหารกล่องให้กับลูกตอนไปเรียนที่โรงเรียนถึงแม้ที่โรงเรียนจะมีอาหารจัดเตรียมไว้ให้แล้ว แต่เพราะนักเรียนมัธยมปลายที่ยุ่งกับการอ่านหนังสือเตรียมสอบเข้ามหาวิทยาลัยจนถึงเด็กจึงไม่ค่อยมีเวลากินข้าวมากนัก จึงนำอาหารกล่องจากที่บ้านมากินในช่วง เวลาพัก 10 นาทีกับเพื่อนๆ ที่เกาหลีไม่ใช่เรื่องแปลกที่ครอบครัวจะแยกกันอยู่เพื่อให้ลูกได้มีโอกาสทางการศึกษาที่ดีมากขึ้น พ่อแม่ที่อยู่นอกเมืองเมื่อมีฐานะทางเศรษฐกิจก็จะส่งลูกเข้าไปเรียนในเมือง โดยให้ลูกไปอาศัยอยู่กับญาติพี่น้องแล้วก็ส่งเงินไปให้กับลูกๆ ทุกเดือน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าตัวตาย

สมภพ เรื่องตระกูล (2550) เขียนหนังสือเรื่อง “การฆ่าตัวตายในเด็กและวัยรุ่น” กล่าวว่า ปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียดในเด็ก มีทั้งปัจจัยในตัวเด็ก ปัจจัยทางบ้าน และปัจจัยโรงเรียน

ปัจจัยในตัวเด็ก ได้แก่ ความกังวลซึ่งมีความสัมพันธ์ กับเรื่องต่างๆ ดังนี้

1. การทำตัวให้ดีตั้งที่ผู้ใหญ่ตั้งเป้าหมายเอาไว้ ถ้าเป้าหมายที่ผู้ใหญ่ตั้งไว้ยากเกินกว่าที่เด็กจะทำได้ ย่อมทำให้เกิดความเครียด เช่น ตั้งเป้าหมายไว้สูงกว่าที่สิ่งแวดล้อมที่โรงเรียนหรือบ้าน และในอีกทางหนึ่งถ้าตั้งเป้าหมาย ต่ำเกินไป เด็กอาจเกิดความรู้สึกว่าตนไม่สามารถทำอะไรได้และกลัวว่าจะไม่สามารถบรรลุเป้าหมายของตัวชีวิตได้
2. ความรู้สึกในคุณค่าของตัวเอง มีความสัมพันธ์กับสิ่งที่ตัวเองได้รับในสิ่งที่ต้องการครบถ้วน เด็กบางคนมีความรู้สึกกังวลใจว่าผู้ใหญ่ไม่ได้ให้คำชมเชยตนเองเท่าที่ควรกับผลงานที่ทำเป็นอย่างดี
3. ค่านิยมที่เปลี่ยนแปลง เด็กบางคนอาจไม่เข้าใจเกี่ยวกับระบบคุณค่าที่โรงเรียนหรือบ้าน เด็กอาจเกิดความรู้สึกว่าผู้ใหญ่ไม่ยอมให้คุณค่ากับปัจจัยต่างๆ
4. มาตรฐานของสังคม เด็กอาจเกิดความสับสนเกี่ยวกับความแตกต่างของมาตรฐานสังคม ที่ระดับต่างๆ ของพัฒนาการ บางครั้งเป็นการบ่งชี้สำหรับเด็กที่จะเกิดความเข้าใจว่าสิ่งที่สังคมยอมรับในระดับอายุหนึ่ง แต่กลับไม่จำเป็นสำหรับอีกระดับอายุหนึ่ง
5. ลักษณะเฉพาะของตัวเอง เด็กจะมีความกังวลเกี่ยวกับการมีวุฒิภาวะตามกฎเกณฑ์ ของสังคม ซึ่งเด็กต้องการที่จะเหมือนกับเพื่อนๆ เมื่อเด็กเบี่ยงเบนหรือแตกต่างไปจากเพื่อนๆ เด็กๆ จะมีความกังวลอย่างมาก

ปัจจัยทางบ้าน คือ การกระทำของบิดามารดาบางอย่างจะก่อให้เกิดความเครียดกับครู และทำที่ดังกล่าวก็ เป็นปัจจัยที่ทำให้เกิดความเครียดกับตัวนักเรียนของตนด้วยเช่นกัน การกระทำดังกล่าวข้างออกเป็นสามลักษณะ ดังนี้

1. ขาดความห่วงใยเด็ก ปัญหาเกิดจากการที่บิดามารดาขาดความห่วงใยเด็ก เช่น ไม่ให้ความสนใจเมื่อเด็กเรียนหนังสือไม่ดี
2. เข้ามาเกี่ยวข้องมากเกินไป คือ การคาดหวังในตัวเด็กสูงเกินไป กดดันเด็กในการเรียน โดยเฉพาะเรื่องเกรดของการเรียน ซึ่งเป็นปัญหาที่ร้ายแรงมาก อย่างหนึ่งในโรงเรียนทุกวันนี้ ทำที่กดดันเช่นนี้จะส่งผลร้ายต่อเด็กเมื่อโตขึ้น โดยเฉพาะในครอบครัวซึ่งเน้นเฉพาะการเรียนอย่างเดียว
3. ขาดการสนับสนุนจากครู ได้แก่ การไม่สนับสนุน ไม่ให้กำลังใจ และแสดงท่าทีที่ไม่ดีต่อเด็ก

ปัจจัยทางโรงเรียน ที่ทำให้เด็กเกิดความเครียดได้ ดังนี้

1. กระบวนการศึกษา ความกังวลที่โรงเรียนซึ่งทำให้เกิดความเครียดเป็นปรากฏการณ์ที่นักการศึกษาโดยเฉพาะที่ปรึกษาและครูต้องเผชิญ ในการจัดการกับเด็กลักษณะเฉพาะของความกังวลซึ่งเกิดจากกระบวนการศึกษามีดังนี้
 - (1) ความวิตกกังวลเป็นปฏิกิริยาที่เกิดจากการเรียนรู้ที่ ประกอบด้วยการตอบสนอง การเตือนของอันตรายและแรงผลักดัน
 - (2) ความวิตกกังวลคือความกังวลที่อยู่ลึกๆ ภายในใจ จากความทรงจำเกี่ยวกับประสบการณ์ทางดำนลบในอดีต
 - (3) ความกังวลในชั้นเรียนจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ และถ้าสามารถจัดการให้ลดลงมาได้จะทำให้การเรียนรู้ดีขึ้น
 - (4) ความกังวลใจจากการทดสอบเป็นประสบการณ์ที่พบได้ทุกหนแห่ง
 - (5) ความกังวลมีผลกระทบต่อความคิดทุกชนิด

2. ความเครียดเนื่องจากการทดสอบ ปัจจัยที่สำคัญยิ่งก็คือสถานการณ์ของการทดสอบ ถ้าการทดสอบนั้นมีความสำคัญ และถ้าเด็กมีความกังวลที่จะทำการทดสอบ เด็กก็จะทำการทดสอบได้ไม่ดี เมื่อ เทียบกับเด็กที่ไม่กังวลและความกังวลจากการทดสอบจะเพิ่มขึ้นตามระดับชั้นเรียนและจะมีผลอยู่ในระยะยาวไม่ใช่ชั่วคราว

3. พฤติกรรมของครู จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อเด็กรับรู้ว่าคุณเองไม่สามารถตอบสนองได้ต่อสถานการณ์นั้นได้

จากการทบทวนเอกสารดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า การสร้างตัวละครในละครโทรทัศน์นั้นจะมีจุดกำเนิดและมีการดำเนินเรื่องที่แตกต่างกันด้วยหลายปัจจัย ทั้งพื้นหลังของความเป็นอยู่ สิ่งแวดล้อม การศึกษา การพัฒนาบุคลิกภาพ ทั้งหมดขึ้นอยู่กับปลายปากกาของผู้เขียนบท ว่าต้องการกำหนดให้ตัวละครนี้มีความสมเหตุสมผลและมีแนวโน้มไปทางด้านไหน กำหนดให้ตัวละครสามารถมองได้มุมใด ซึ่งมีการสร้างตัวละครเลียนแบบสังคมในปัจจุบัน

ปัญหาต่างๆ ที่เกิดขึ้นในวัยเรียน ที่ไม่ได้มีเพียงปัญหาเรื่องเรียนอย่างเดียวเท่านั้น อีกทั้งยังมีปัญหาด้านการเรียนต่อ ตามแนวคิดของคิมโฮะจุง (2548) และพะยูนน้อย (2549) ว่าเด็กนักเรียนชั้นมัธยมของเกาหลีนั้นมีความเคร่งเครียดในเรื่องของการเรียนต่อและมีค่านิยมในการเข้าเรียนในสถาบันกวดวิชาเพื่อเข้าเรียนต่อในมหาวิทยาลัย อัญชลี ชัยวรพร (2550) กล่าวว่าที่ประเทศเกาหลีได้นั้นถือว่าการเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงนั้นเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมาก เพราะหากเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้ก็จะเป็นที่ชื่นชมของทุกคน กลายเป็นค่านิยมที่เด็กนักเรียนจะต้องแข่งขันและเรียนพิเศษเพื่อให้ได้มาในสิ่งที่ต้องการ

ส่วนปัญหาภายในครอบครัว และความกดดันต่างๆ ที่ผลักดันให้เด็กเกิดความเครียดจนมีความคิดอยาก กฆ่าตัวตาย ตามแนวคิดของสมภพ เรื่องตระกูล (2550) และเดลินิวส์ ที่ได้แก่นักเรียนได้รับแรงกดดันจากผู้ปกครองและการตั้งความหวังต่างๆ ทั้งยังได้รับแรงกดดันทั้งจากที่โรงเรียนและจากที่บ้าน ในเรื่องของการสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังในประเทศจนทำให้เกิดปัญหาการฆ่าตัวตายในวัยรุ่นเพิ่มขึ้นมา

ศุภย์สุวิทย์ชาติ กรมสุขภาพจิต (2543) และ อีนาบี (2557) กล่าวว่า ปัญหาในการคบเพื่อน ไม่ว่าจะเป็นการคบเพื่อนไม่ดีด้วยความเต็มใจหรือไม่เต็มใจก็ตาม หรือการมีปัญหากันระหว่างเพื่อนด้วยตัวเอง รวมถึงพฤติกรรมการแสดงออกของเด็กวัยรุ่นที่แสดงออกในแต่ละด้าน ทั้งด้านที่แข็งแกร่ง ด้านที่อ่อนแอ ซึ่งเป็นปัญหาที่ผู้ปกครองหลายท่านอาจไม่เข้าใจและไม่ทราบถึงสาเหตุ

บทที่ 2

ประวัติความเป็นมาของละครโทรทัศน์

ความหมายและลักษณะของละครโทรทัศน์

“ละคร” ตามความหมายจากพจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542 หมายถึง การแสดงประเภทหนึ่ง ผู้แสดงเรียกว่าตัวละคร มีเวทีหรือสถานที่ใช้ในการแสดง มีบทให้ตัวละครแสดงตามเนื้อเรื่อง มีลักษณะแตกต่างกันออกไปหลายชนิด “ละครโทรทัศน์” มีความหมายว่า ละครพูดที่แสดงทางโทรทัศน์ มีการตกแต่งฉากให้เหมือนจริง (พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน 2542)

ละครหมายถึง การแสดงที่ผู้เป็นเรื่อง ซึ่งได้รับสืบทอดมาจากกรีก อียิปต์ จีน มนุษย์ทุกเชื้อชาติย่อมมีการแสดงละคร ความหมายโดยทั่วไป หมายถึงว่า สิ่งใด ๆ ก็ตามจะปรากฏเรื่องราวที่ก่อให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ความบันเทิงใจแก่มนุษย์ได้แสดงธรรมชาติของตน ออกมาปรากฏให้เป็นการกระทำ หรือสิ่งที่ได้กระทำไปแล้วและมีการแสดงซ้ำอีกครั้งหนึ่งก็หมายความว่าละครได้แล้ว (สุมนมาลย์ นิมนต์พันธ์ : 2532; 5)

ละคร ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษคำว่า Drama หมายถึงละคร บทละคร เรื่องละคร เรื่องราวอันน่าฟัง ลักษณะที่ก่อความที่ด้วยความกะทันหัน คำว่า Drama ได้มาจากภาษากรีกจากคำว่า Drao หมายความว่า การกระทำ หรือการแสดง และคำว่า Theatre มาจากภาษากรีกคำว่า Theatron หมายความว่า ได้ดู ได้เห็น (องอาจ สิงห์ลำพอง: 2557; 3)

ยุคก่อนสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ละครมีความหมายถึง การแสดงตามท้องเรื่อง ตามบทประพันธ์ เช่น ละครกลางแจ้งในยุคกรีก-โรมัน มีไว้เพื่อบูชาเทพเจ้าและความเชื่อต่างๆ หรือละครเวที เช่น ละครโอเปร่า เป็นต้น ละครเป็นการเล่าเรื่องราวทั้งด้านไศกนาฏกรรม และ สุขนาฏกรรม ส่วนละครโทรทัศน์ มีความหมายตรงกับคำภาษาอังกฤษเช่น Soap opera, Drama Series รวมทั้งในระยะหลัง อาจเรียกสั้นๆ ได้อีกอย่างว่า ละครซีรีส์ ทั้งจากตะวันตก เกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฯลฯ แต่ทั้งหมดล้วนเป็นความบันเทิงบนจอแก้วในรูปแบบเดียวกัน รวมทั้งละครไทยด้วย อย่างไรก็ตาม ละครที่มีชื่อเสียงเรียงนามไม่เหมือนกันนั้น ต่างมีพัฒนาการที่มีจุดร่วมกัน (สมสุข หินวิมาน 2557)

ละครเป็นเครื่องมือที่สมบูรณ์แบบที่สุดที่มนุษย์คิดประดิษฐ์ขึ้น เพื่อจะบันทึกเรื่องราว ความลึกลับ ความศักดิ์สิทธิ์ จุดประสงค์ กับแบบแผนของชีวิตมนุษย์ตลอดสมัยต่างๆ มาเรื่อยอย่างตรงเป้าหมาย และละเอียดลออในทุกๆ ด้าน จนถูกเรียกว่าเป็น “จิตสำนึกของมนุษย์” ที่พูดกับมนุษย์ด้วยกัน (นพมาศ ศิริกาเยะ: 2525)

ละครความหมายครอบคลุมถึงการแสดงบทบาทเป็นเรื่องราวทุกรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการแสดงสด ถ่ายทำเป็นภาพยนตร์ เทปโทรทัศน์ หรือบันทึกลงหน่วยความจำในรูปแบบฮาร์ดดิสก์ เช่น ละครประวัติศาสตร์ ละครวรรณคดี ละครสืบสวน ละครตลกชวนหัว ละครชีวิตประวัติ ละครเพลง เป็นต้น ดังนั้น ละคร จึงหมายถึง การแสดง เป็นช่องทางของการสื่อสาร เป็นการให้ความรู้ข่าวสารผ่านการกระทำ หรือการแสดง เป็นรูปแบบการสื่อสารรูปแบบหนึ่ง ซึ่งเป็นวิธีที่ทำให้เกิดความเข้าใจได้ง่าย โดยทำให้เห็นเป็นรูปธรรมที่เป็นเรื่องราว และการกระทำ ผู้ชมจะได้รับประสบการณ์ร่วมจากการดูละคร เป็นการพัฒนาทักษะในด้านการรับรู้ ด้านศิลปะ จินตนาการ และการสื่อสาร

ละครโทรทัศน์ มีความหมายจากภาษาอังกฤษว่า Soap Opera คือ ความบันเทิงเล่าเรื่องรูปแบบหนึ่งของงานละครที่เสนอเป็นตอนๆ ต่อเนื่องกันไปทางโทรทัศน์ เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิตในทุกวัน จากความหมายของละครโทรทัศน์นั้นจะเห็นว่าละครโทรทัศน์เป็นเรื่องราวที่มีความใกล้ชิดกับเรื่องราวในชีวิตประจำวันของผู้คนทั่วไป (องอาจ สิงห์ลำพอง: 2557)

ที่มาและลักษณะของละครโซปโอเปรา (Soap Opera)

โซปโอเปรา ถือเป็นรูปแบบรายการความบันเทิงที่ได้รับความนิยมอย่างรวดเร็ว เนื่องจากเป็นความบันเทิงที่ผู้ฟังคุ้นเคยจากสื่อประเภทอื่นๆ มาก่อน ได้แก่ ละครเวทีและภาพยนตร์ เป็นต้น แม้ว่าในละครวิทยุที่มีข้อจำกัดด้านภาพ ใช้เสียงเพียงอย่างเดียวในการถ่ายทอดเนื้อหา แต่กลับไม่เป็นข้อจำกัดสำหรับการที่ละครจะได้รับคามนิยมสูงทางสื่อวิทยุ และการไม่เห็นภาพกลับเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ฟังสร้างจินตนาการในลักษณะเฉพาะของตน

ตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของละครวิทยุต่อผู้ฟัง ได้แก่ ละครวิทยุเรื่อง War of the Worlds ของนักจัดรายการวิทยุ ออร์สัน เวลล์ (Orson Welles) ชาวอเมริกัน ที่ได้ผลิตละครวิทยุตอนหนึ่งเกี่ยวกับมนุษย์ต่างดาวบุกโลก ทำให้ผู้คนแตกตื่นวิ่งหนีออกมาจากบ้านเรือนของตนเพราะฟังละครวิทยุดังกล่าวและคิดว่ามนุษย์ต่างดาวมาบุกโลกจริง ลักษณะดังกล่าวนี้สะท้อนให้เห็นว่านอกจากละครวิทยุ สามารถสร้างความผูกพัน ใกล้ชิดและจินตนาการต่อผู้ฟังอย่างสูงแล้ว ยังสะท้อนว่าอุตสาหกรรมบันเทิงทางวิทยุขณะนั้นมีการแข่งขันกันอย่างยิ่ง ผู้ผลิตรายการต้องคิดค้นหาทางที่โดดเด่นมาที่สุดเพื่อให้รายการละครของตนนั้นได้รับความนิยมสูงสุดจากผู้ฟัง ไม่หลุดไปจากฝั่งรายการของสถานีนี้ ละครวิทยุเรื่องดังกล่าวทำให้รายการละครของสถานีวิทยุ CBS ที่มีเรตติ้งเป็นรองสถานี NBC ของอเมริกาขณะนั้นได้รับความนิยมและเป็นที่รู้จักในชั่วข้ามคืน

เข้าสู่ยุคของสื่อโทรทัศน์ ละครโซปโอเปรา ได้เข้ามายึดครองพื้นที่ทางโทรทัศน์ โดยมีกลุ่มผู้ชมหลัก คือ ผู้ชมเพศหญิง โดยสมสุข หินวิมาน (2545) ได้อธิบายว่า ละครโทรทัศน์ คือ การบรรจบกันของโลกแห่งความเป็นจริงและจินตนาการ เป็นส่วนหนึ่งของการจัดเหล่าทางสังคม เช่น ผู้หญิงควรเป็นอย่างไรในสายตาผู้ชาย หรือ การให้คุณค่าแก่การรักษานวลสงวนตัว หรือ การยินยอมให้ผู้ชายเป็นใหญ่ เนื้อหาวนเวียนอยู่กับค่านิยมทางสังคมได้อย่างไม่จบสิ้น

โซปโอเปราได้หยั่งรากแก้วสร้างตำนานให้แก่วงการโทรทัศน์สากลไว้อย่างน่าสนใจ ละครโซปโอเปราหลายเรื่องได้รับการผลิตต่อเนื่องนานถึง 50 ปี ได้แก่ Coronation Street (1960- ปัจจุบัน), As the World Turns (1956 – ปัจจุบัน) และ General Hospital (1963 – ปัจจุบัน) เป็นตัวอย่างให้เห็นได้ว่า แม้ว่ากาลจะเปลี่ยน และโลกจะหมุนไปอย่างไร สังคมรอบตัวเราก็กังอยู่ และเมื่อนั้นละครโทรทัศน์ก็วนเวียนเรื้อราวซ้ำไปซ้ำมาได้ไม่จบสิ้น และผู้คนคงไม่สามารถมองข้ามได้ว่า โลกนี้คือละคร และโรงละครกลายเป็นโลกนี้

สังคมในสมัยก่อน ละครโอเปรา มีผู้คนในชนชั้นระดับสูงเท่านั้นจึงจะมีโอกาสเสพงานศิลปะชั้นสูงแขนงนี้ได้ แต่ก็จะมีกลุ่มคนอีกกลุ่มที่ไม่มีฐานะมากพอ ได้หันไปเสพงานศิลปะละครอีกประเภทหนึ่งที่ไม่สามารถเข้าถึงได้ จึงเกิดละครอีกประเภทหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการของคนกลุ่มล่างทั้งหลายโดยมีการผลิตและออกอากาศผ่านการรับชมทางโทรทัศน์ นั่นก็คือ “ละครโทรทัศน์” โดยทำการออกอากาศสำหรับกลุ่มแม่บ้านหญิง หรือกลุ่มชนชั้นล่าง ไม่มีสาระประเทืองปัญญาเหมือนรายการข่าวสารหรือรายการเกี่ยวกับการเมือง ละครโทรทัศน์จึงถูกเย้ยหยันให้เป็นเพียงอุปรากรสบู่ (soap opera) เนื่องจากผู้อุปถัมภ์รายการละครโทรทัศน์ส่วนใหญ่เป็นผลิตภัณฑ์ที่เน้นไปที่กลุ่มแม่บ้านเป็นส่วนใหญ่ เช่น สบู่ ผงซักฟอก แชมพูสระผม เป็นต้น

กลุ่มผู้ชมหลักของละครโทรทัศน์เป็นผู้หญิงที่เป็นแม่บ้านทำงานในบ้านช่วงเวลากลางวัน ทำให้ละครโทรทัศน์จึงถูกจัดฉายในเวลากลางวัน เรียกว่า ละครกลางวัน ส่วนละครในช่วงกลางคืนเรียกว่า ละครไพรม์ไทม์ (prime time)

การออกอากาศของละครโทรทัศน์ของสถานีโทรทัศน์ต่างๆ ได้จัดแบ่งละครโทรทัศน์เป็นช่วงๆ แล้วใช้ช่วงเวลาในการออกอากาศเป็นเกณฑ์ในการแย่งประเภทดังนี้

1. ละครเช้า คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 08.00-12.00 น.
2. ละครบ่าย คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 12.00-17.30 น.
3. ละครเย็น คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 17.30-18.30 น.
4. ละครก่อนข่าว คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 18.30-19.30 น.
5. ละครหลังข่าว คือ ละครที่ได้แพร่ภาพออกอากาศในช่วงเวลา 20.20-22.30 น. ซึ่งคือละครช่วงไพรม์ไทม์ (องอาจ สิงห์ลำพอง 2557)

ที่มาและลักษณะของละครดรามาสีรีส์ (Drama Series)

ในทศวรรษ 1970-1980 คำว่าดรามาสีรีส์ (drama series) ได้เริ่มใช้กันอย่างชัดเจนมากขึ้นเมื่อจำแนกว่าละครนั้นเป็นละครแนวใด เมื่อละครตลก เช่น ซิตคอม เป็นคู่แข่งสำคัญในช่วงโพรแกรมใหม่ ได้ถูกจัดว่าเป็นละครประเภทตลก (comedy series) ละครชีวิตช่วงเวลากลางวัน (daytime soap) และกลางคืน (primetime soap) จึงถูกเรียกโดยรวมทั้งหมดว่าเป็น ดรามาสีรีส์ ซึ่งตัวอย่างเห็นได้จากการจัดประเภทของกลุ่มรายการในการมอบรางวัลในช่วงปลายทศวรรษ 1970 เป็นต้นมาได้แก่รางวัล Emmy แก่งสหรัฐอเมริกา ละครโทรทัศน์แนวชีวิต เช่น โซปโอเปรา ถูกจัดไว้ในกลุ่มรายการประเภทดรามาสีรีส์ โดนแยกจากกันเป็น 2 รางวัล คือ Outstanding Daytime Drama Series และ รางวัล Outstanding Primetime Drama Series (สมมุข หินวิมาน 2557)

ดังนั้นระยะหลังคำว่าดรามาสีรีส์ จึงมีความหมายถึงละครโทรทัศน์แนวชีวิตทั้งหมด ไม่ว่าจะออกอากาศช่วงใด รวมทั้งละครโทรทัศน์แบบใหม่ (modern drama series) ที่เริ่มก่อร่าง มาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1980 ได้แก่ การเล่าเรื่องแบบจบในตอน และใช้เทคนิคด้านภาพที่ดูทันสมัย ซึ่งเป็นลักษณะของละครชุดทางตะวันตก ได้แก่ CSI: Crime Scene Investigation, ER, Grey's Anatomy, The X-Files, Gossip Girl เป็นต้น

เกลดน ครีเบอร์ ได้จำแนกลักษณะของดรามาสีรีส์ไว้เป็นประเภทย่อยๆ ดังนี้

- ละครแสดงครั้งเดียว (the single play) เป็นรูปแบบของละครโทรทัศน์ที่พัฒนามาจากละครเวที โดยเริ่มมีการถ่ายทำด้วยกล้องหลายตัว เช่น Angle, The Wednesday Play and Play for today
- ละครควาบอย (western series) ถือเป็นละครสัญชาติอเมริกันแท้ เพราะมีเนื้อหาเกี่ยวกับควาบอยฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกา เช่น Bonanza และ The Wild Wild West
- ละครเกี่ยวกับตำรวจและสืบสวนสอบสวน (action drama) นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับการต่อสู้ ทั้งการเมือง ผู้พิทักษ์สันติราษฎร์ เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ เช่น The Sweeney, Robin Hood และ The A-Team
- ละครเกี่ยวกับตำรวจ (police series) เป็นแนวละครที่ได้รับความนิยมอย่างมากที่นำเสนอเรื่องสายลับ สายสืบ และวงการตำรวจ เช่น Dixon of Dock Green, Highway Patrol
- ละครวงการแพทย์ (hospital drama) มุ่งเน้นเรื่องราวที่เกิดขึ้นโดยมีโรงพยาบาลเป็น ฉากหลังของเรื่องราว ตัวละครจะเป็นกลุ่มบุคคลที่ทำงานภายในโรงพยาบาล ผู้ป่วย หรือผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงพยาบาล เช่น Medic, Emergency-Ward
- ละครแนววิทยาศาสตร์ (science fiction) มักเป็นละครที่นำเสนอเรื่องราวของวิวัฒนาการของวิทยาศาสตร์ มนุษย์ต่างดาว และเทคนิคภาพพิเศษต่างๆ เช่น Star Trek, Doctor Who

- ละครแนวสารคดี (drama documentary) เป็นละครที่ได้รับความนิยมในประเทศอังกฤษและยุโรป เป็นการรวมกันของการแสดงและสารคดี ที่เรียกว่า Docudrama เช่น Paget, Cathy Come Home
- ละครมินิซีรีส์ (mini series) เป็นละครสั้นที่ผู้แสดงไม่ใช่ชุดเดียวกัน และเนื้อเรื่องแต่ละเรื่องจะไม่เกี่ยวข้องกันเลย เช่น Edge of Darkness, Twin Peaks, Root
- ละครโบราณ (costume drama) เป็นละครที่กล่าวถึงประวัติศาสตร์ที่มักมาจากนวนิยายดังที่เกี่ยวข้องกับความรัก เป็นละครที่ใช้งบประมาณสูงในการผลิต เช่น Pride and Prejudice
- ละครวัยรุ่น (teen series) แนวละครที่กล่าวถึงช่วงชีวิตที่สำคัญของวัยรุ่นที่เน้นเรื่องราวของมิตรภาพ ความรัก เพื่อน ครอบครัว และสภาพแวดล้อมที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่น เช่น OH Boy, S Club 7, Artistic Difference
- ละครแนวหลังนวมัย (postmodern drama) เป็นละครที่มีแนวคิดตรงข้ามกับละครกลุ่มธรรมชาตินิยม และเป็นละครที่มุ่งให้เห็นว่าความจริงไม่ใช่มีเพียงหนึ่งเดียว โดยมุ่งการตีความสัญญาญติ และภาพเสมือน ที่ไม่สามารถจำแนกความจริงกับความเสมือนได้ เช่น Ghost Trio, The Prisoner (องอาจ สิงห์ลำพอง 2557)

กำเนิดละครและพัฒนากาพย์ละครในเอเชีย

อิทธิพลจากประเทศอินเดีย

อินเดียถือว่าการแสดงละครเป็นสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ผูกพันกับศาสนาและความเชื่อว่าเป็นการสรรเสริญเทพเจ้า เรื่องที่นำมาแสดงจึงเป็นเรื่องที่แสดงอำนาจบารมีของเทพเจ้า นอกจากเรื่องความเชื่อและความศรัทธาแล้ว ละครของประเทศอินเดียนั้นยังมีธรรมชาติ ความรัก การรบ ความสงบสุข สนุกสนานคึกครื้น การขมใจ ความอุตสาหะ เรื่องของธรรมชาติและธรรมชาติ หรือความเฉียบแหลมของนักปราชญ์ทั้งหลาย เป็นต้น การแสดงละครนั้นอาศัยการกระทำของมนุษย์ชั้นสูง กลาง ต่ำ ทำให้การแนะนำสิ่งที่ประนีประนอมเกิดขึ้น ทำให้เกิดความมั่นคง หนักแน่น สนุกสนานและความสุข และยังเป็นการแนะนำศาสตร์ และศิลปะต่างๆ ให้แก่ประชาชนได้รับรู้ แสดงให้เห็นว่า การละครของอินเดียไม่ได้มีเพื่อความสนุกสนานเพลิดเพลินอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังถ่ายทอดพฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งให้เห็นความดีความชั่ว ให้แนวคิด คติธรรม และทำให้ผู้ชมมีสติปัญญา

ลักษณะแบบแผนการแสดงละครสันสกฤตหรือละครอินเดียแต่โบราณ

1. จำนวนองก์และเนื้อเรื่อง จะต้องเป็นข้อบังคับของประเภทบทละคร เช่น ละครนาฏกะ จะต้องมีไม่น้อยกว่า 5 องก์ และไม่เกิน 10 องก์ มักเล่นเกี่ยวกับเรื่องราวของความรัก ความกล้าหาญของตัวละคร ตัวละครจะเป็นชนชั้นสูง เช่น เทพเจ้า กษัตริย์ หรือนักพรต นำเรื่องมาจากเทพปกรณัม ส่วนละครนาฏิก้า จะต้องมีเพียง 4 องก์เท่านั้น มักเล่นเรื่องที่ซับซ้อน สนุกสนาน เนื้อเรื่องได้มาจากตำนานหรือจินตนาการ
2. การเริ่มเรื่อง เริ่มต้นด้วยขอพร เรียกว่า บทนาทานที มีลักษณะคล้ายกับการไหว้ครู มีนายโรงออกมาพูดได้ตอบกับคนดู หรือตัวละครใดตัวหนึ่ง เป็นทำนองชี้แจงว่าจะเล่นเรื่องอะไร ใครแต่งและเริ่มต้นการแสดง
3. ภาษา จะพูดต่างกันตามศักดิ์ของตัวละคร เช่น ตัวละครที่เป็นเทพเจ้า กษัตริย์ พราหมณ์ มหาอำมาตย์ นักปราชญ์ มเหสี นักบวชหญิง ใช้ภาษาสันสกฤต นางเอกและผู้ชายที่มีศักดิ์ต่ำลงมาใช้ภาษาปรากฤต เป็นต้น
4. เวลา ในละครองก์หนึ่ง จะต้องกล่าวถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในสถานที่เดียวและในเวลาเดียว ถ้ามีการเปลี่ยนแปลงสถานที่หรือเวลาจะต้องขึ้นองก์ใหม่
5. การแสดง จะไม่แสดงสิ่งที่หวาดเสียวบาเวที่ แต่จะ สมมุติให้เหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นแล้วมีตัวละครออกมาพูดถึงหรือไม่ก็ส่งเสียงดังข้างหลังโรง ถ้าในกรณีที่มีเหตุการณ์ร้ายแรงกับพระเอก หรือนางเอกอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เช่น เสียชีวิต หรือถูกสาป ก็ให้ดำเนินเหตุการณ์ไปชั่วระยะหนึ่ง แล้วให้กลับดีตามเดิม
6. ตัววิหุชะ บทละครสันสกฤตจะมีตัวละครที่ขาดไม่ได้ คือ วิหุชะ ซึ่งเป็นตำแหน่งตัวละครหลวงคอยติดตามพระเอก มักจะมีบทบาทเป็นสหายสนิทหรือคนรับใช้ที่ซื่อสัตย์ของพระเอก จะคอยสอดแทรกบทตลก เข้าแทรกให้เกิดความสนุกสนาน บางทีก็เป็นที่ปรึกษาในเรื่องของความรัก และเป็นพอสื่อให้พระเอก

7. โรงแสดง นิยมแสดงในวังของเจ้านายหรือชนชั้นสูง ไม่ปลูกโรงแสดงประจำ มีฉากกัน 1 ผืน แบ่งระหว่างหน้าโรงและหลังโรง หลังฉากจะเป็นบริเวณที่ตัวละครแต่งตัวหรือนั่งพัก หน้าฉากมีเครื่องโรงคือเตียงไม้และรถทรง

การจบเรื่อง ต้องจบด้วยความสุขเสมอ กล่าวคือจะจบลงที่सानตรส คือ รสแห่งความสงบ กรณีที่มีเหตุการณ์ร้ายแรงต่อกระเอกนางเอง เช่น ถูกสาป การสิ้นชีวิตก็อนุโลมไปตามนั้นโดยไม่แสดงบนเวที แต่เหตุการณ์จะดำเนินไประยะหนึ่งแล้วจะให้ฟื้นคืนชีวิตหรือกลับคืนสภาพเดิม คือต้องจบลงด้วยดีเสมอ (ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล 2526; 10-15)

อิทธิพลจากประเทศจีน

จีนถือว่าเป็นประเทศที่มีการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมมาช้านาน และเผยแพร่สู่ประเทศอื่นๆ จึงถือได้ว่าประเทศจีนนั้นมีความสำคัญต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาละครในเอเชีย

ละครของจีนนั้นจะมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับศึกสงคราม ความกตัญญูกตเวที แส ดง ข้อคิดปรัชญา ความซื่อสัตย์และความจงรักภักดี ซึ่งมาจากคำสอนของขงจื้อที่สืบทอดกันมานานของจีน รวมไปถึงประเพณี วัฒนธรรมที่สืบทอดกันมา เป็นแบบแผนในการปฏิบัติตนของชาวจีนทุกชนชั้น ในเรื่องของความสัมพันธ์ 4 อย่าง ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองและผู้ถูกปกครอง สามีกับภรรยา พ่อกับลูก พี่กับน้อง และระหว่างเพื่อน ความสัมพันธ์เหล่านี้ทำให้แก้ปัญหาของสังคมที่มีแต่ความวุ่นวายได้ และมีการสอนให้มีมนุษยธรรม การดำรงชีวิตในสังคม การวางตัวของผู้หญิงที่ต้องปฏิบัติต่อสามี คำสอนต่างๆ ของขงจื้อนั้นถูกนำมาใช้ในการแสดงละครที่มีค วามสำคัญในประเทศจีนและประเทศแถบเอเชีย (ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล 2526:23-27)

ละครโทรทัศน์ในประเทศไทย

ในสมัยรัชกาลที่ 1 ได้ทรงฟื้นฟูรวบรวมสิ่งต่างๆ ที่สูญเสียและกระจัดกระจายให้สมบูรณ์ในสมัยรัชสมัยนี้ ได้มีการรวบรวมตำราพจนานุกรมขึ้นไว้เป็นหลักฐานสำคัญที่สุดในประวัติศาสตร์ละครไทย

พระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลก ทรงพระปรีชาสามารถในทางศิลปะและวรรณคดีอย่างยิ่งพระองค์หนึ่ง เพราะได้ปรากฏว่าได้ทรงสร้างวรรณคดีเรื่องใหญ่ๆ ขึ้นหลายเรื่อง เรื่องที่เรียกว่าพระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 1 มีความหมายเป็นสองนัย คือ เรื่องที่โปรดให้ขอแรงพระราชวงศานุวงศ์และข้าราชการที่เป็นกวีสันตติบาทกอลอนช่วยกันแต่งถวาย ทรงตรวจแก้ไขแล้วตราเป็นพระราชนิพนธ์ไว้เป็นต้นฉบับสำหรับพระนคร อยู่นัยหนึ่งคือ เรื่องที่ทรงพระราชนิพนธ์ด้วยพระองค์เอง พระราชนิพนธ์ในรัชกาลที่ 1 มีทั้งหมด 4 เรื่อง คือ รามเกียรติ์ อุณรุท ดาหลัง และ อิเหนา (สุนทรภู่ นิมิตติพันธ์, 2532; 101)

สมเด็จพระยาดำรงฯ ทรงกล่าวถึงคณะละครในสมัยรัชกาลที่ 1 ว่าคงจะมีละครมากโรงด้วยกัน แต่เท่าที่ทราบมี 2 คณะ คือ คณะที่เล่นแบบละครใน ใช้ผู้ชายแสดง เป็นของเจ้าฟ้ากรมหลวงพิทักษ์มนตรี ละครคณะนี้มี ตัวละครสำคัญคือนายทองอยู่ เป็นตัวพระ และนายรุ่ง เป็นตัวนาง ซึ่งได้เป็นครูละครหลวงในรัชกาลที่ 2 และเป็นต้นตำรับครูละครของคณะต่างๆ ในสมัยรัชกาลที่ 3 ส่วนอีกคณะเป็นคณะละครนอกที่เล่นกันขึ้นต่อมา นอกจากนี้ก็มีตัวละนางละครหลวงในรัชกาลที่ 1 ที่ได้เป็นครูในสมัยรัชกาลที่ 2 (ทรงศักดิ์ ปรากฏศัพท์นามกุล 2526:49)

ในสมัยรัชกาลที่ 2 ทั้งการพจนานุกรม และการละคร นิยมเล่นตามแบบแผนกรุงศรีอยุธยา บทละครทรงแสดงพระราชนิพนธ์ขึ้นใหม่ในรัชกาลนี้ เพื่อให้มีไว้เป็นแบบฉบับ สำหรับที่จะเป็นสมบัติของชาติอันเป็นหลักฐานสำคัญ ทรงพระราชนิพนธ์ไว้้อย่างไร ก็ต้องฝึกหัดและซ้อมไปตามนั้น ด้วยเหตุนี้ละครที่แสดงตามบทพระราชนิพนธ์ในสมัยรัชกาลที่ 1 จึงดูซุกซม ยืดเยื้อ เพราะไม่ได้ปรับปรุงวิธีแสดงกับบทละครให้กลมกลืนกัน (สุนทรภู่ นิมิตติพันธ์, 2532 หน้า 103)

พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยทรงเป็นทั้งศิลปินและกวี พระองค์ทรงสนับสนุนศิลปกรรมทุกแขนง ในด้านศิลปะการละครและการดนตรีนั้นพระองค์สนพระทัยเป็นอย่างมาก อาจกล่าวได้ว่า ละครจำเจริญถึงขีดสุดในยุคสมัยนี้ พระองค์ได้ทรงปรับปรุงบทละครในเรื่องรามเกียรติ์และอิเหนาขึ้นใหม่ให้เหมาะสมที่จะนำไปแสดงได้อย่างงดงาม ได้ทรง ริเริ่มให้นางละครของหลวงแสดงละครนอกตามแบบอย่างของชาวบ้าน โดยทรงเลือกเฉพาะตอนที่นำเล่นละครมาทรงพระราชนิพนธ์บทใหม่ให้คณะละครของหลวงแสดง จึงเกิดละครนอกแบบหลวงขึ้น ซึ่งได้มีการแก้ไขกระบวนการแต่งทั้งทำนองร้อง และวิธีรำต่างจากละครนอกของชาวบ้าน แต่ยังคงยึดแบบแผนการแสดงบทตลก สนุกสนาน ตามแบบอย่างของชาวบ้านอยู่

ในสมัยรัชกาลที่ 2 นั้นทรงเลือกสรรเจ้านายและข้าราชการที่เป็นกวีชำนาญกลอนไว้สำหรับทรงปรึกษา มีกวี 7 ท่านด้วยกัน แต่ที่ทราบชื่อ มี 3 ท่าน คือ กรมหมื่นเจษฎาบดินทร์ เจ้าฟ้ากรมหลวงพิทักษ์มนตรี เบะขุนสุนทรโวหาร หรือ อสุนทรภู่ ตอนใดที่ทรงไม่พระราชนิพนธ์เอง ก็ทรงพระราชทานให้กวีเหล่านั้นรับไปตัดตอนแต่งต่อ แล้วนำมาอ่านถวายในที่ประชุมกวีหน้าพระที่นั่งเพื่อ

ช่วยกันแก้ไข โดยมีพระราชประสงค์จะให้เป็นที่สำหรับเล่นละครเป็นสำคัญ เมื่อแต่งบทแล้วยังให้ซ้อมประบวนรำให้เข้ากับบทอีก ถ้าการรำขัดข้องบางที่ก็กราบทูลขอให้แก่บทใหม่ก็มี (ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล 2526 :51-55)

ในสมัยรัชกาลที่ 5 นับเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของการละครไทย กล่าวคือได้เกิดละครชนิดใหม่ๆ ขึ้นหลายชนิดซึ่งมีลักษณะแตกต่างจากแบบแผนของละครไทยที่มีมาตั้งแต่เดิม ทั้งนี้เป็นเพราะ กระแสวัฒนธรรมตะวันตกได้หลั่งไหลเข้ามาสู่ประเทศอย่างมาก สืบเนื่องมาจากลัทธิแสงหาอาณานิคมของชาวตะวันตกในสมัยรัชกาลที่ 4 เป็นต้นมา การรับวัฒนธรรมเข้ามานั้นทำให้อิทธิพลของละครตะวันตกเข้ามามีบทบาทในการละครไทยไม่น้อย มีการรับละครรูปแบบใหม่เข้ามา และมีการแก้ไขปรับปรุงการแสดงละครที่มีมาแต่เดิมจนกลายเป็นลักษณะละครแบบใหม่มาขึ้นอีก ในสมัยรัชกาลที่ 5 เริ่มมีการตีพิมพ์หนังสือบทละครขึ้นจำหน่าย ซึ่งทำให้วรรณกรรมแพร่หลายมากขึ้น เริ่มจากโรงพิมพ์ของหมอมสมิท ได้พิมพ์บทละครเรื่องรามเกียรติ์ฉบับรัชกาลที่ 1 โดนพิมพ์จำหน่ายที่ละ ล่มสมุดไทย ด้วยแต่ก่อนไม่ค่อยมีใครได้อ่านรามเกียรติ์ ได้รู้เรื่องจากการอ่านรูปเขียนหรือโขน เมื่อได้อ่านหนังสือรู้เรื่อง ละเอียดก็พากันชอบใจพากันหาซื้อไปอ่าน ต่อมาหมอมสมิทก็ได้พิมพ์บทละครเรื่องอื่นๆ อีกมากมาย ละครของผู้มีบรรดาศักดิ์ในสมัยนั้นมีเป็นจำนวนมากกว่าในสมัยรัชกาลที่ 4 โดยมีการแพร่หลายไปจนถึงหัวเมืองต่างๆ ทั้งภาคใต้และภาคเหนือ แต่ในยุคหลังความนิยมในละครรำก็ลดลง เนื่องด้วยความเปลี่ยนแปลงของบ้านเมืองตลอดจนเกิดการแสดงแบบใหม่ขึ้นมา หากแบ่งตามวิธีการแสดงสามารถแบ่งออกได้เป็น 4 ประเภท คือ

1. ละครรำ คือละครที่ใช้ศิลปะการรำในการดำเนินเรื่อง มีการปรับปรุงมาดจากละครรำของเดิม มีการแสดงให้แขกบ้านแขกเมืองได้ชม มีความกระชับ สวยงามและ น่าดูมากขึ้น ผู้แสดงเป็นผู้หญิงทั้งหมด อาจจะมีผู้ชายเล่นประสมโรงเป็นตัวประกอบบ้าง แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ
 - 1.1 ละครรำแบบมาตรฐานดั้งเดิมมี 3 ชนิด คือ ละครชาตรี ละครนอก ละครใน
 - 1.2 ละครรำที่ปรับปรุงขึ้นใหม่มี 3 ชนิด คือ ละครดึกดำบรรพ์ ละครพันทาง ละครเสภา
2. ละครร้อง คือละครที่ใช้ศิลปะการร้องดำเนินเรื่อง เป็นละครแบบใหม่ที่ได้รับอิทธิพลจากจะวันตก มีการคิดกระบวนท่ารำใหม่ๆ ขึ้นเพื่อให้เหมาะกับเนื้อเรื่อง บทที่ใช้ดำเนินเรื่องมีทั้งบทร้องและบทเจรจา ไม่ยืดยาวเพื่อให้ดำเนินเรื่องได้รวดเร็ว เป็นคณะละครที่มีบทละครแต่งขึ้นใหม่มากกว่าโรงละครอื่นๆ ละครพันทางมีความคล้ายคลึงกับดึกดำบรรพ์ แต่ละครดึกดำบรรพ์มีลักษณะนุ่มนวลเรียบร้อยหนักไปทางละครใน ส่วนละครพันทางมีความรวดเร็ว กระฉับกระเฉงหนักไปในเชิงละครนอก แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ
 - 2.1 ละครร้องล้วนๆ
 - 2.2 ละครร้องสลับทูต
3. ละครพูด คือละครที่ใช้ศิลปะการ พูดดำเนินเรื่อง ท่าทางที่แสดงประกอบเป็นไปตามธรรมชาติ มีการสร้างฉากและเปลี่ยนแปลงตามท้องเรื่อง เนื้อเรื่องที่แสดงอาจแต่งขึ้นหรือดัดแปลงมาจากเรื่องของต่างประเทศ เป็นละครแบบใหม่ที่ได้รับอิทธิพลจากตะวันตก แบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

3.1 ละครเรื่องสั้นๆ

3.2 ละครเรื่องสลับพูด

4. ละครสังคีต เป็นละครที่ใช้ศิลปะการพูดและการร้องดำเนินเรื่องเสมอกัน จะตัวส่วนใดออกไม่ได้ เพราะต่างก็มีถ้อยคำที่เป็นเนื้อเรื่องบรรจุอยู่ จึงไม่สามารถจะจัดเข้าในลักษณะประเภทของละครร้องหรือละครพูดได้

นอกจากละครทั้ง 4 ประเภทแล้ว ยังมีการแสดงที่เกิดขึ้นใหม่ในสมัย รัชกาลที่ 5 อีก 2 อย่าง ได้แก่ ลิเก ซึ่งเป็นการแสดงของชาวบ้านที่ได้รับความนิยมมาจนถึงปัจจุบันและการแสดงหุ่น ที่เกิดขึ้นใหม่มี 3 ชนิด คือ หุ่นเล็ก หุ่นกระบอก และหุ่นละครเล็ก (ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล: 2526; 119-141)

ละครโทรทัศน์เป็นรายการบันเทิงซึ่งเป็นหัวใจหลักของรายการทางโทรทัศน์ที่มีผู้ชมให้ความสนใจมากที่สุด โดยละครโทรทัศน์ของไทยนั้นเกิดขึ้นเฮสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 บางขุนพรหมของบริษัทไทยโทรทัศน์ ได้ออกอากาศละครไทยเรื่องแรกชื่อเรื่อง สุยานีไม่ยอมแต่งงาน เมื่อวันที่ 5 มกราคม 2499 ของนายรำคาญ ในยุคนั้นหัวหน้า ำจางง รังสิกุล ได้รับมอบหมายให้ดำรงตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายจัดรายการและเป็นรองผู้อำนวยการสถานีโทรทัศน์ช่อง 4 เป็นผู้ที่รักและเกิดทุนศิลปะการแสดงทุกแขนงโดยเฉพาะละคร ในการผลิตละครโทรทัศน์ระยะแรกเป็นการนำการแสดงในรูปแบบละครเวทีที่เคยได้รับความนิยมมาแสดงสดในโทรทัศน์ โดยนำเรื่องราวมาจากละครเสภา ละครอิงประวัติศาสตร์ หรือละครพูดพระราชานิพนธ์ในรัชกาลที่ 6 โดยจะถ่ากันทำกันในห้องส่งที่มีอยู่เพียงห้องเดียว เป็นการแสดงกันสดๆ ยังไม่มีการบันทึกเทป ทั้งผู้ผลิตและผู้แสดงละครในยุคแรกจึงทำงานกันด้วยความพยายามและอดทน เพราะไม่มีเทคโนโลยีช่วยและไม่มีผู้กำกับ โดยนักแสดงจะแสดงกันเอง ช่วยกันกำกับเอง มีการบอกบทละคร ซึ่งละครในยุคนั้นมีทั้งละครชีวิต ละครพันทาง ละครตลก ละครชวนหัว นอกจากนี้ยังมีการสร้างบุคลากรสำหรับการแสดงทางโทรทัศน์ขึ้น โดยตั้งโรงเรียนศิษย์นาฏศิลป์ไทยทีวีช่อง 4 ขึ้นเพื่อฝึกฝนให้เป็นนักแสดงของสถานี

ต่อมาได้มีการทำละครโทรทัศน์จากนวนิยายที่แต่งโดยนักประพันธ์หนุ่มสาวในสมัยนั้น เริ่มมีการไปตั้งกองถ่ายทำนอกสถานที่ มีการปรับปรุงละครปลดต้นตัวพัฒนาละครให้อยู่ในควมนิยมสูงสุด นอกจากจะเพื่อแย่งชิงคนดูแล้วยังต้องแข่งขันกันเองในช่องด้วย ละครของสถานีโทรทัศน์ประสบปัญหาเรื่องผู้อุปถัมภ์รายการ คือถ้าละครใดดีติดตลาดก็มีโฆษณา ถ้าบางเรื่องคุณภาพพลดลงไปโฆษณาก็จะน้อย ละครโทรทัศน์จึงได้รับความนิยมลดน้อยลงเพราะมีความซ้ำซาก ความนิยมของผู้ชมจึงเบนไปสู่ทางเลือกใหม่ ได้แก่ รายการภาพยนตร์เรื้อยาวทั้งของไทยและต่างประเทศ ซึ่งเริ่มเข้ามามีบทบาททางโทรทัศน์มากขึ้น

ละครโทรทัศน์เริ่มกลับมาเป็นที่นิยมอีกครั้งเมื่อเทปโทรทัศน์เข้ามามีบทบาทและทางสถานีโทรทัศน์ให้ความสำคัญกับรายการประเภทนี้มากขึ้น หลังตกที่สถานีโทรทัศน์ไทเททีวีช่อง 3 เริ่มแพร่ภาพออกอากาศ การผลิตรายการเองโดยเฉพาะรายการละครโทรทัศน์นั้นยังมีน้อย ต่อมาในปี 2519 จึงเริ่มผลิตละครอย่างจริงจัง โดยใช้เทคนิคการบันทึกเทปโทรทัศน์ การ

สร้างฉาก การกำกับการแสดงด้วยความพิถีพิถันทำให้ละครโทรทัศน์ที่ผลิตออกมามีความน่าสนใจ ผู้ชมเริ่มกลับมาให้ความสนใจละครโทรทัศน์ ทำให้เกิดการแข่งขันกันในการผลิตละครโทรทัศน์อีกครั้ง (องอาจ สิงห์ลำพอง:2557)

อิทธิพลของละครโทรทัศน์

โทรทัศน์ถือเป็นสื่อที่มีอำนาจเข้าถึงผู้คนได้มากที่สุด ดังนั้นการใช้สื่อประเภทนี้ต้องมีทั้งประโยชน์และโทษเช่นกัน ประโยชน์ของโทรทัศน์ คือ การให้ความรู้ การให้ข้อมูลข่าวสาร การชี้ให้เห็นสังคมตระหนักถึงโทษและอันตราย ต่างๆ การสร้างความสามัคคีของคนในชาติ การปลูกฝังค่านิยมอันดีงามของสังคมให้กับกลุ่มคนทุกเพศทุกวัน สิ่งเหล่านี้คือหน้าที่หลักและเป็นประโยชน์ที่โทรทัศน์ให้กับสังคม แต่ในทางกลับกันบ่อยครั้งที่โทรทัศน์ก็สร้างและเป็นตัวอย่างของพฤติกรรมที่ไม่ดีในสังคม เช่น ผลกระทบของเด็กที่เกิดจากการดูโทรทัศน์ การลอกเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่ดีงามจากการการและละครโทรทัศน์ เช่น การชิงดีชิงเด่น การแค้น การพูดจาด้วยภาษาที่ไม่สุภาพ การแต่งการที่ล่อแหลม เป็นต้น

ในความเป็นจริงแล้วด้านสว่างและด้านมืดของโทรทัศน์ที่ส่งผลกระทบต่อสังคมจะไม่รุนแรงเท่าที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน ถ้าโทรทัศน์ยังเป็นเพียงเฟอร์นิเจอร์ตกแต่งบ้าน เพราะในปัจจุบันโทรทัศน์ได้เพิ่มจำนวนมากขึ้น โดยประเทศไทยในปี พ.ศ. 2557 มีประชากรประมาณ 65 ล้านคน จำนวนครัวเรือนทั้งสิ้น 23 ล้านครัวเรือน มีเครื่องรับโทรทัศน์ประมาณ 30 ล้านเครื่องเฉลี่ยในแต่ละบ้านจะมีเครื่องรับโทรทัศน์มากกว่าหนึ่งเครื่อง มีพฤติกรรมชมโทรทัศน์ในลักษณะเฉพาะบุคคล ประกอบกับเครื่องรับโทรทัศน์มีราคาถูกลงและหาซื้อได้ง่ายขึ้น ผลกระทบของโทรทัศน์จึงมีมากขึ้น หลายปีที่ผ่านมามีสังคมเกิดพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงจากการชมรายการโทรทัศน์ หรือพฤติกรรมทางเพศ เช่น การแต่งกายที่ล่อแหลม ภาษาที่ใช้ไม่เหมาะสมกับวัย สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่สังคมส่วนหนึ่งเริ่มตระหนักถึงและพยายามหาทางป้องกัน สิ่งหนึ่งที่น่าสังเกตได้นั้นคือ นอกจากความบันเทิงที่ได้นั้นคือ นอกจากความบันเทิงที่ได้รับจากโทรทัศน์ น ละครโทรทัศน์ รายการสนทนา รายการเกมโชว์ หรือรายการที่ให้ความรู้ ไม่ว่าจะเป็นรายการข่าว รายการสารคดี และรายการกีฬา สิ่งเหล่านี้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบและวิธีการนำเสนอตลอดเวลา โดยมีเหตุผลเดียวคือ การสร้างความพอใจสูงสุดแก่ผู้ชมรายการโทรทัศน์ โดยบางครั้งอาจขาดซึ่งความรับผิดชอบต่อสังคมส่วนรวม รายการโทรทัศน์รูปแบบใหม่ จึงถูกนำเสนอออกมาอย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะเป็นรายการแบบสารคดีกึ่งบันเทิง รายการเฉพาะกลุ่มเป้าหมาย รายการเรียลลิตี้ รายการท่องเที่ยว รวมถึงละครซีทีคอมที่เริ่มแพร่หลายในปัจจุบัน จะเห็นได้ว่ารายการทางโทรทัศน์ส่วนหนึ่งได้รับอิทธิพลหรือแรงบันดาลใจมาจากรายการโทรทัศน์ในประเทศ ซึ่งบางรายการก็เหมาะสมกับรสนิยมคนไทย บางรายการก็มีผลที่ตรงข้ามกัน

ผู้ชมมีการลอกเลียนแบบพฤติกรรมของตัวละครโทรทัศน์ ตั้งแต่การแต่งตัว การใช้ชีวิต บทสนทนา เพื่อให้เป็นแบบที่เรียกว่าพวกเดียวกัน มีความรู้สึกชื่นชอบและหลงใหลไปกับเรื่องราวที่ถูกนำเสนอในละครโทรทัศน์จนในบางครั้งก็หลงลืมไปว่าตนเองกำลังอยู่ในโลกของละคร เพราะละครนำเสนอการเล่าเรื่องอย่างแบบยล พาผู้ชมติดตามชีวิตของตัวละคร พบเห็นการฝ่าฟันชีวิต เหมือนได้อยู่ร่วมทุกข์ ร่วมสุขกับตัวละครนั้นๆ บางครั้งละครโทรทัศน์ยังบอกถึงวิถีแก้ปัญหาของตัวละครที่ส่งต่อมาถึงผู้ชม เช่น ละครบางเรื่องมีฉากการขับรถมอเตอร์ไซด์โดยไม่สวมหมวกนิรภัย เมื่อรถคันนั้นถูกชนจนล้มลง ตัวละครตัวนั้นก็ได้รับอันตรายหรือเสียชีวิต ผู้ชมที่ได้รับชมฉากนี้ก็จะสามารถได้รับข้อมูลและเข้าใจถึงอันตรายของการไม่ใส่หมวกนิรภัย

นอกจากนี้ละครโทรทัศน์ยังมีการสื่อสารทางวัฒนธรรมทางภาษาและทัศนคติของผู้ชมที่มีต่อเรื่องราว เช่น การดูละครโทรทัศน์ของต่างประเทศ ทำให้ผู้ชมได้เรียนรู้และรู้จักภาษามานละครโทรทัศน์ และมีทัศนคติที่ดีต่อคนต่างประเทศ ละครโทรทัศน์ในปัจจุบันจึงเป็นสินค้าส่งออกทางวัฒนธรรมของทุกประเทศในโลก นอกจากละครโทรทัศน์จะให้สิ่งต่างๆ แก่ผู้ชมแล้ว ยังให้ความบันเทิงแก่ผู้ชมได้เป็นอย่างดี เนื่องจากธรรมชาติของผู้ชมส่วนใหญ่ต้องการหลีกเลี่ยงเรื่องราวที่ แสนเห็นอย่างล้าจากสังคมในโลกว่ากันแห่งความเป็นจริง จึงทำให้เกิดการแสวงหาความบันเทิงเข้ามาทดแทน ซึ่งละครโทรทัศน์สามารถตอบสนองความต้องการของผู้ชมในข้อนี้ได้เป็นอย่างดี เพราะไม่ว่าละครโทรทัศน์เรื่องนั้นจะอยู่ในห่วงการมณใด ก็ล้วนแต่สร้างความบันเทิงให้แก่ผู้ชมในการโลดแล่นในเรื่องราวของโลกละครโทรทัศน์ได้อย่างปลอดภัย (องอาจ สิงห์ลำพอง:2557)

นอกจากนี้อิทธิพลของการชมรายการโทรทัศน์กับพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ในกลุ่มคนดู ศึกษาเด็ก เยาวชน และประชาชน ทั้งนี้ เด็ก 2-6 ขวบ 3 ใน 100 คน เด็ก 7-12 ปี 13.5% และเด็ก 13-19 ปี เกิน 1 ใน 4 ยังดูทีวีช่วง 22.00-24.00 น. โดยเด็ก 2-19 ปี ส่วนใหญ่ บอกว่าดูทีวีทุกวัน หรือเกือบทุกวันด้วย กลุ่มตัวอย่างระบุว่า การแต่งตัวโป๊ วาบหวิว คือ สิ่ง que เห็นมากที่สุด 53.6% เห็นการกอดจูบถึง 42.8% การทำร้ายร่างกาย 39.2% เห็นพฤติกรรมข่มขืนในละครและข่าวข่มขืน 34.3% เกือบ 30% เจอการใช้คำหยาบคายต่อกัน และการโฆษณาเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พบภาพสูบบุหรี่-ดื่มเหล้า ประมาณ 27.7% ซึ่ง 1 ใน 4 เจอแต่ภาพโฆษณาที่ใช้ความรุนแรง เด็ก 13-19 ปี 20.2% รวมถึงคนอายุ 20 ขึ้นไป จึงบอกว่าการข่มขืนเป็นเรื่องธรรมดาของสังคมที่ยอมรับได้ และ เด็ก ๆ บางส่วน บอกว่าอยากเป็นพระเอกจะได้ข่มขืนคนอื่นได้ ซึ่งเด็ก 2-19 ปี เกิน 1 ใน 4 อยากแต่งตัวเซ็กซี่อย่าง พัชรภา ไชยเชื้อ หยาดทิพย์ ราชปาล ปานวาด เหมมณี ทั้งนี้ 36.6% ยอมรับว่าภาพความรุนแรงจะทำให้เยาวชนเลียนแบบ และการโฆษณาขนมกรุบกรอบที่มีของแฉกของแถม 75.8% บอกว่าจะทำให้เด็กซื้อขนมมากขึ้น โดย 58.2% คิดว่ามีโฆษณาขนมในรายการเด็กมากเกินไป

เนื้อหาละครแต่ละเรื่อง รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ พระเอกข่มขืนนางเอกได้ไม่ผิด มีฉากตบตีรุนแรงในละครแทบทุกเรื่อง บางคนอาจว่าไม่ใช่ปัญหา แต่เคยสังเกตบุตรหลานของตนเองหรือไม่ ว่า พวกเขา มีพฤติกรรมอย่างไร จริงอยู่ พ่อ แม่ ต้องดูแลลูก แต่สังคมจะไม่มีส่วนร่วมรับผิดชอบเลยหรือ ละครสมัยก่อน แคพระ- นาง ไน้มศีระเซเข้าหากัน ก็ตัดภาพไปที่อื่น สมัยนี้ต้องพยายามให้เล่นจริง จวบจริง

โทรทัศน์เป็นสิ่งสำคัญเข้าถึงคนทุกกลุ่ม และมีอิทธิพลสูงต่อเด็ก เด็กอายุน้อยกว่า ๑2 ปี ไม่ควรดูทีวีหรือคอมพิวเตอร์ เพราะมีผลต่อพัฒนาการทำให้พูดช้า ก้าวร้าว หากเด็กได้รับสื่อไม่เหมาะสมต่อเนื่อง ผลวิจัยจากกุมารแพทย์ทั่วโลก ชี้ชัดว่าเด็กจะมีพฤติกรรมดังนี้ 1.ชอบใช้ความรุนแรงโต้ตอบ 2.รู้สึกหวาดกลัวสังคม 3.รู้สึกเคยชินกับความรุนแรง กับสิ่ง ที่ไม่เหมาะสมที่ได้เห็น 4.ความเมตตาอยากช่วยคนอื่นลดลง 5.เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ ทั้งความคิดการกระทำ คำพูด การแต่งกาย การมีสื่อไม่เหมาะสมจำนวนมากในโทรทัศน์ ผิดในแง่คุ้มครองผู้บริโภค และผิดที่ไม่คุ้มครองสิทธิของเด็ก ปล่อยให้ถูกทำร้ายทางจิตใจและอารมณ์ ต้องเสพแต่ สื่อรุนแรง ฉากการแสดงความรักใจแค้นเปิดเผย หากปล่อยให้สื่อร้ายรังแกสังคมไปเรื่อยๆ โลกยุค

ต่อไป จะกลายเป็นโลกของเซ็กซ์และความรุนแรง สังคมทุกวันนี้ที่เด็กชอบใช้ความรุนแรง มีเด็กอายุน้อยๆ ลงเรื่อยๆ เป็น
ผู้ต้องหาคดีข่มขืน ก็อย่าโทษเด็ก เพราะผู้ใหญ่หล่อหลอมพวกเขาให้เป็นแบบนี้เอง ต้องยอมรับว่าพ่อแม่จำนวนมากที่เลี้ยงลูก
หรือปล่อยลูกไว้หน้าจอทีวี ขณะที่ทักษะการเลี้ยงลูกของพ่อแม่ในปัจจุบันอ่อนแอ ต่างคนต่างดู ไม่พูดคุย สอนกัน (ออนไลน์:
MGR Online;29 เมษายน 2551)

บทที่ 3

การสร้างตัวละคร

การสร้างตัวละครในประเทศไทย

ตัวละคร คือ การแสดงของคนที่มีลักษณะบุคลิกของคนตามที่เราเลือกไว้เพื่อวัตถุประสงค์ของการแสดง หรือเป็นวิธีการที่ตัวละครมองโลกในแง่มุมต่างๆ ตัวละครเราอาจจะเป็นนักเรียน ครู แม่ค้า ตำรวจ พ่อ แม่ ที่มีมุมมองต่างกันออกไปตามสภาพแวดล้อมและพื้นเพเดิมของตนเอง

การสร้างตัวละครขึ้นมาในบทโทรทัศน์ ผู้เขียนบทละครจำเป็นต้องทำการค้นหาตัวละครให้ได้เสียก่อน ทำการศึกษาชีวิตภายในและชีวิตภายนอกของตัวละคร รับผิดชอบต่อความต้องการและการกระทำของตัวละครที่จะปรากฏขึ้นในละครโทรทัศน์

ชีวิตภายในของตัวละคร เป็นชีวิตที่มองไม่เห็นการกระทำเป็นภูมิหลังของตัวละคร เริ่มขึ้นตั้งแต่เกิดจนกระทั่งถึงจุดที่เราเริ่มเรื่องในหนัง ซึ่งเป็นกระบวนการที่ตัวละครพัฒนาตัวขึ้นเป็นรูปร่างเรียกว่า ภูมิหลัง (backstory) หรือ การแสดงออก (exposition) คือ การปูเรื่องที่ช่วยอธิบายคนดูได้ว่าทำไมตัวละครสำคัญของเราจึงมีแรงจูงใจที่ต้องการจะบรรลุความต้องการของเขามาก โดยมีคำถามเพื่อช่วยในการค้นหาชีวิตภายในของตัวละคร เช่น เป็นผู้ชายหรือผู้หญิง อายุเท่าไร อาศัยอยู่ที่ไหน การศึกษา ตอนเด็กมีชีวิตที่มีความสุขหรือทุกข์

ชีวิตภายนอกของตัวละคร เป็นชีวิตของตัวละครที่รับรู้ได้ตั้งแต่ฉากแรกของละครโทรทัศน์เริ่มขึ้น โดยมีข้อมูลตัวละครในเชิงประจักษ์ได้อย่างชัดเจน โดยสามารถหาชีวิตภายนอกตัวละครได้จากคำถามดังตัวอย่างต่อไปนี้ มีอาชีพอะไร วิธีการดำเนินชีวิตเป็นอย่างไร มีความปรารถนาอะไร

การสร้างตัวละคร

1. การค้นหาประวัติชีวิตของตัวละคร (character biography) เป็นการสืบสาวเรื่องราวของตัวละครตั้งแต่เกิดตอนเริ่มเรื่อง การเขียนประวัตินี้จะช่วยให้เรากำหนดลักษณะตัวละครได้
2. การค้นคว้าหาข้อมูล (research)
 - 2.1 การค้นคว้าข้อมูลจากชีวิตจริง (life research) คือ การเข้าไปสัมภาษณ์ผู้คนเพื่อค้นหา ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ และเบื้องหลังของพวกเขา
 - 2.2 การค้นคว้าหาข้อมูลจากเอกสาร (textual Research) คือ การค้นหาข้อมูลจากห้องสมุด พิพิธภัณฑ์ หรือสถาบันใดสถาบันหนึ่ง เพื่อค้นหาเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของเรา

ในละครโทรทัศน์ทุกเรื่องย่อต้องสื่อสารเรื่องราวต่างๆ ผ่านตัวละคร ในบทละครโทรทัศน์จึงมีตัวละครหลักที่ผู้เขียนบทละครโทรทัศน์ต้องให้ความสำคัญและสร้างสรรค์ให้ตัวละครมีมิติของตัวเองทุกตัว โดยตัวละครหลักของละครประกอบด้วยพระเอกหรือนางเอก ตัวร้าย คู่หูพระเอกหรือนางเอกและความโรแมนติก

พระเอกหรือนางเอก จะไม่ใช่คนดีพร้อมสมบูรณ์ รูปแบบตั้งแต่ต้นเรื่อง เป็นผู้บงการเรื่องต่างๆ ผู้เขียนบทคือผู้ช่วยที่อยู่ห่างๆ มีความหวังและต้องทำทุกอย่างเพื่อให้ได้สิ่งนั้นมาครอบครอง มักจะต้องตั้งคำถามว่าตัวละครต้องการอะไร และต้องเสี่ยงภัยอะไรเพื่อได้มา มีกิเลสใครครอบงำอยู่หรือไม่ และต้องระวังความซ้ำซากจำเจของตัวละคร

ตัวร้ายนั้นยิ่งเก่งมากเท่าไร พาเรื่องไปสู่สถานการณ์เลวร้ายได้มากเท่าใด ยิ่งทำให้คนดูมองเห็นถึงสติปัญญาและเอาใจช่วยตัวเอกมากขึ้น หากตัวร้ายเป็นสถานการณ์ ไม่ใช่ตัวคนต้องสร้างความชั่วร้ายให้เป็นตัวตน โดยการสร้างตัวละครให้มีความซับซ้อน ให้ความสำคัญกับพลังของตัวร้าย สร้างจุดมุ่งหมายของข้อขัดแย้งระหว่างตัวร้ายและตัวเอก และหมั่นเติมข้อขัดแย้ง

คู่หูพระเอกหรือนางเอก จะสะท้อนความคิดของตัวละครเอก แบ่งปันความหวังและความฝันของตัวเอกได้ ส่วนความโรแมนติกนั้น ตัวละครที่อยู่ภายในเรื่องจะช่วยเพิ่มความสนุกสนาน เพิ่มอารมณ์ให้กับเรื่องได้ (องอาจ สิงห์ลำพอง, 2557)

ขั้นตอนแรกของการออกแบบตัวละคร คือ กำหนดลักษณะภายนอกว่ามีรูปร่างหน้าตาอย่างไร เป็นเพศหญิงหรือเพศชาย อายุเท่าไร ต่อมาเป็นการกำหนดลักษณะภายในว่ามีลักษณะภายในว่าตัวละครมีลักษณะนิสัยอย่างไร ชอบหรือไม่ชอบ สิ่งใด มีปมเด่น ปมด้อยอย่างไร นับถือศาสนาอะไร มีความเชื่อและทัศนคติอย่างไรต่อโลกนี้ ในด้านที่สามคือสถานะทางสังคม คือ อยู่ชนชั้นไหน มีการศึกษาระดับไหน มีอาชีพอะไร มีกิจกรรมพิเศษอะไร คนรอบตัวมีลักษณะนิสัยอย่างไร ซึ่งการออกแบบตัวละครทั้ง 3 ส่วนนั้น จะต้องคำนึงถึงว่า ตรงข้ามกับแก่นเรื่องหรือคล้ายตามแก่นเรื่อง ตัวอย่างเช่น น้องดำ ตัวละครจากเรื่อง ข้าวอนอกนา ลักษณะภายนอกของน้องดำคือ ขี้ริ้วขี้เหร่ ตัวดำ ผมหยิก ไม่มีกิริยามารยาท เพราะเป็นเด็กที่ถูกทอดทิ้งและไม่ตั้งใจจะให้เกิดมา ไม่เคยได้รับความรัก ส่วนในด้านของจิตใจ เป็นเด็กขาดความรัก ก้าวร้าว หยาบคาย ไม่มีการศึกษาเติบโตมาในสลัม เป็นคนใช้ ซึ่งตัวละครนี้จะมีปมด้อยที่ชัดเจนมาก แต่ตัวละครต้องมีสองด้านเสมอ โดยเฉพาะตัวละครที่เป็นตัวละครนั้นต้องมีสองด้านที่เห็นได้ชัดเจน ปมเด่นของน้องดำในเรื่องนี้คือ มีพรสวรรค์ในด้านการร้องเพลง

ปมเด่นปมด้อยเป็นสิ่งสำคัญ และต้องเกี่ยวกับเรื่องและสถานการณ์ต่อไปด้วย ตัวละครที่เป็นตัวเองจะต้องมีความโดดเด่น และมีความพิเศษมาก เช่น คาวี จากละครเรื่อง สวรรค์เบี่ยง ที่มีจุดเด่นอยู่ที่หน้าตา ฐานะ การศึกษา ขาดดิตระกูล หรือแม้แต่พุ่มพวงที่ร้องเพลงเก่งมาก แต่อ่านหนังสือไม่ออก ซึ่งจุดที่อ่านหนังสือไม่ออกนี่ก็เป็น โศกนาฏกรรม ของชีวิตพุ่มพวงที่จะเห็นสัญญาณอะไรเองไม่ได้ (ทิพย์ธิดา ศรัทธา, ดวงหทัย ศรัทธาทิพย์, ละลิตา ฉันทศาสตร์โกศล 2546)

การสร้างตัวละครในยุโรป

การวางตัวละครนั้นมีข้อจำกัดจากลักษณะของการเสนอ เรื่องในรูปแบบของบทละคร นวนิยายสามารถวาดตัวละครขึ้นให้เห็นชัดจากเหตุการณ์มากมายที่เกิดขึ้นในเวลาไม่จำกัด ในสภาวะการณ์หลากหลาย อีกทั้งยังสามารถบรรยายภาพตัวละครด้วยพรรณนาโวหารอย่างถี่ถ้วนและสามารถเผยให้คนอ่านรู้ความในใจอย่างละเอียดซับซ้อนได้ในทุกขณะ ส่วนบทละคร มีข้อจำกัดอยู่ที่การนำเสนอให้เป็นภาพปรากฏบนเวที จึงต้องคัดเลือกเฉพาะเหตุการณ์สำคัญๆ เพียงไม่กี่เหตุการณ์ซึ่งเกิดในระยะเวลาสั้นๆ และสถานที่เพียงไม่กี่แห่ง อีกทั้งยังต้องทำให้คนดูรู้จักและเข้าใจตัวละครได้เพียงจากคำพูดและการกระทำที่เห็นในเรื่องเท่านั้น นักเขียนบทละครแทบไม่มีทางวิพากษ์วิจารณ์ตัวละครโดยตรง ตัวละครในบทละครจึงต้องแสดงบุคลิกลักษณะให้เห็นภายในฉากเพียงไม่กี่ฉาก ข้อจำกัดที่ว่่านี้ทำให้การวางตัวละครในบทละครอาจกลายเป็นตัวละครที่ข้อย้ำข้างต้นได้ง่าย นักเขียนที่มีความสามารถจริงๆ เท่านั้น จึงจะวางตัวละครได้อย่างลึกซึ้งและพอเหมาะ

ลักษณะการวางตัวละครเปลี่ยนแปลงไปตามความนิยมของยุคสมัย เช่นเดียวกับองค์ประกอบอื่นๆ ของละคร ละครโศกนาฏกรรม ของกรีกก็จะแสดงให้เห็นถึงตัวละครที่มีความสูงส่งและยิ่งใหญ่สามารถรับภาระหนักหนาสาหัสและทนทุกข์ทรมานมากกว่ามนุษย์ ส่วนละครตลก (comedy series) ของกรีกจะแสดงให้เห็นข้อบกพร่องและความไม่สมบูรณ์แบบของตัวละคร ซึ่งเสนอออกมาในแง่ของการล้อเลียนขบขัน ละครยุคกลางในยุโรปใช้ตัวละครที่เป็นนามธรรมหรือเป็นตัวแทนของคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น มนุษยชาติ ความตาย ความชั่ว หรืออบา ความดีความชั่วแบ่งแยก กันอยู่อย่างชัดเจน ตัวละครอาจจะขาดความละเอียดอ่อนลึกซึ้งอย่างมนุษย์ ส่วนละครสมัยนิยมและธรรมชาตินิยมหันมาสนใจกับการสร้างตัวละครที่มีความลึกภายใน มีเหตุผลเบื้องหลังการกระทำที่ซับซ้อนแต่ก็พยายามอธิบายการกระทำของตัวละครด้วยเหตุผลจิตวิทยา วรรณกรรมการละครสมัยใหม่จำ นวนมากจึงให้ความสำคัญแก่การศึกษาลักษณะนิสัยของตัวละครอย่างมาก สามารถวิเคราะห์ตัวละครได้โดยพิจารณาถึงลักษณะของตัวละครในด้านต่างๆ ดังนี้

1. รูปลักษณะภายนอก ซึ่งหมายถึงรูปร่าง หน้าตา เพศ อายุ ความสูง ต่ำ ดำ ยาว กิริยา อากา ร ฯลฯ
2. สถานะทางสังคม ซึ่งหมายถึง อาชีพ ฐานะ ความเชื่อทางศาสนา ความเกี่ยวพันในครอบครัวและสังคมแวดล้อม
3. จิตวิทยา ซึ่งรวมถึงภูมิหลังที่มีส่วนกำหนดนิสัยใจคอ ทักษะคติ ความปรารถนาในส่วนลึก ความชอบ ความเกลียด ฯลฯ
4. คุณธรรม ซึ่งหมายถึงสำนึกและความละเอียดรอบาป ความยุติธรรม ความรู้สึกผิดชอบชั่วดี ฯลฯ

ในบทละครเรื่องหนึ่งอาจมีการนำเสนอตัวละครในด้านต่างๆ ไม่เท่ากัน บทละครบางเรื่องแทบไม่กล่าวถึงรูปร่างหน้าตาของตัวละคร แต่สนใจเฉพาะด้านจิตวิทยาหรือคุณธรรม แต่บางเรื่องก็อาจบรรยายให้เห็นรูปลักษณะของตัวละครโดยละเอียด ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับการนำเสนอและจุดประสงค์ในการสื่อสารของเนื้อเรื่อง ซึ่งเราสามารถเห็นบุคลิกลักษณะและดีความตัวละครตัวหนึ่งๆ ได้โดยผ่านการนำเสนอ 4 วิธี

1. คำบรรยายของนักเขียน นักเขียนบางคนจะบรรยายภาพตัวละครไว้อย่างละเอียดและชัดเจน ในขณะที่บางคนก็อาจไม่ได้บรรยายไว้เลย บทละครสมัยใหม่ซึ่งเขียนเพื่อจัดพิมพ์ในรูปของวรรณกรรมนอกเหนือจากเพื่อนำไปจัดแสดง นิยามวาดภาพตัวละครให้ชัดเจนสำหรับผู้อ่าน ส่วนบทละครสมัยก่อนซึ่งเขียนขึ้นสำหรับใช้ประโยชน์ในการจัดแสดงเท่านั้น มักแทบไม่ได้บรรยายภาพบุคลิกลักษณะของตัวละครไว้
2. คำพูดของตัวละครนั้น สิ่งที่ตัวละครพูดจะบอกถึงตัวตน บุคลิกลักษณะ ความคิด ทัศนคติ และความเชื่อของเขาได้ ผู้อ่านที่ระมัดระวังจะไม่ได้สรุปบุคลิกลักษณะของตัวละครเพียงจากสิ่งที่เขาพูดอย่างเดียว เพราะเป็นไปได้ว่าอาจไม่เป็นจริงเสมอไป
3. คำพูดของตัวละครอื่น สิ่งที่ตัวละครอื่นพูดถึงเขา จะช่วยขยายให้เราทราบเกี่ยวกับตัวละครไม่มากนักน้อย บางครั้งตัวละครอื่นอาจจะมองเขาได้อย่างเป็นกลางมากกว่า เนื่องจากตัวละครที่พูดอะไรเกี่ยวกับตัวเองนั้นก็อาจจะให้ทัศนคติที่เป็นอัตวิสัยเกินไป
4. การกระทำของตัวละคร บางครั้งสิ่งที่ตัวละครทำอาจขัดกับสิ่งที่เขาพูด ดังนั้นเราจึงต้องอาศัยการกระทำของตัวละครช่วยในการวิเคราะห์ตัวละครด้วย

(นพมาศ แวหวงส์: 2550: 10-11)

บุคลิกลักษณะตัวละคร มี 2 แบบ

1. Well-rounded Character คือตัวละครที่มีลักษณะความเป็นคน มีความขัดแย้ง (conflict) เช่น มีดีมีชั่ว มีความสับสนลังเล มีความอ่อนแอ เข้มแข็ง ไม่ได้ perfect เกินมนุษย์ โดย Well-rounded Character สามารถแบ่งได้เป็น 2 แบบ

1.1). Inner Conflict คือ ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นในใจตัวละคร เช่น อังศุมาริน ในเรื่องคู่กรรม แม้จะรัก โกโบริขนาดไหน แต่ต้องทำเป็นไม่รัก เพราะไปยึดติดกับคำมั่นสัญญาที่มีต่อวานัส ทำให้อังศุมารินต้องรู้สึกขัดแย้งภายในใจตัวเอง

1.2). Outer Conflict คือ ความขัดแย้งภายนอก ซึ่งอาจจะเกิดขึ้นระหว่าง คนกับคน คนกับสัตว์ คนกับธรรมชาติ ฯลฯ เช่น อังศุมารินขัดแย้งกับโกโบริ หรือมีความรู้สึกขัดแย้งกับธรรมชาติ หรือกับสัตว์ เช่น นางเอกเป็นคนที่ใช้ชีวิตอยู่ในเมืองแต่มีเหตุผลที่ทำให้ต้องกลับไปใช้ชีวิตที่ชนบท

Inner และ Outer Conflict จะทำให้เกิด Situation เช่น เรื่อง Dante's Peak ที่พระเอกไปเจอภัยจากภูเขาไฟที่จะระเบิด ซึ่งก็คือพระเอกเกิดความขัดแย้งกับภูเขาไฟ (outer conflict) ทำให้พระเอกต้องหาทางหยุดไม่ให้ภูเขาไฟระเบิด แต่ไม่สามารถทำได้ เมื่อหยุดไม่ได้ ก็เลยต้องใช้ชีวิตเตือนคน แต่ไม่มีใครเชื่อพระเอก จึงเห็นเหตุของเรื่องราวทั้งหมด

2. Static Character หรือเรียกว่า Stereotyped Character หรือเรียกว่า Typed Character คือ ตัวละครที่มีด้านเดียว เช่น นางร้ายที่ต้องร้ายอย่างเดียว ร้ายตั้งแต่เปิดเรื่องจนกระทั่งเรื่องราวจบลง ไม่ว่าใครหรือปัจจัยอะไรก็ไม่สามารถทำให้เปลี่ยนเป็นคนดีได้

แต่นางร้ายที่มีพัฒนาการตอนท้ายเรื่อง หรือตอนจบนั้น จัดเป็น Well-rounded แต่ถ้าเป็นบทที่ดี คนเขียนจะต้องแสดงให้เห็นว่า ตัวละครนั้นเลวเพราะอะไร มีอะไรเป็นเหตุ และเวลาจะทำชั่วแต่ละครั้ง ก็จะต้องมีความลังเล เช่นนางร้ายที่มีการศึกษา มีครอบครัวที่ดีนั้น เป็นไปไม่ได้ที่จะทำอะไรไม่ดีโดยไม่มีอาการลังเล

ปัจจุบันพวก Static Character จะอยู่ในพวกละครเด็ก นิทาน เพราะละคร หรือนิทานเหล่านี้ ต้องการชี้ให้ชัด ให้แยกแยะระหว่างความดีความชั่ว เมื่อเอ่ยถึงตัวละคร เหล่านี้คนดูจะเห็นภาพ หรือรู้นิสัยตัวละครทันที เช่น ภาพของนางฟ้า ก็มักจะใส่ชุดขาวสะอาดตา หน้าตาสะอาด มีไม้เท้าวิเศษรูปดาว อยู่บนสวรรค์ แต่ถ้าเป็นแม่มด ก็จะต้องไม่สวย หน้าตาน่าเกลียด ใส่ชุดสีดำ ถือไม้กวาดเก่าๆ มีเสียงที่แหบแห้ง รูปแบบเหล่านี้จะเป็นสิ่งที่คนรู้ได้ทันที หรือพวกนางร้ายในละครทีวี คนดูจะรู้ตั้งแต่ฉากแรกที่ปรากฏตัว เพราะจะแสดงกิริยาไม่ดี แต่ตัวโป๊ เพื่อเอาชนะใจพระเอก (ออนไลน์: กฤษกร: 8 พฤษภาคม 2550)

บทที่ 4

วิเคราะห์ตัวละครจากละครเกาหลีเรื่อง School 2013

เรื่องย่อ School 2013

เป็นเรื่องราวของโรงเรียนมัธยมซ็องรี ซึ่งมีผลประเมินทางวิชาการต่ำที่สุดใน กรุงโซล ครูใหญ่จึง มีความคิดจะปรับปรุง พัฒนาโรงเรียนซ็องรี ให้มีผลสำคัญทางการศึกษาที่ดีขึ้น เพื่อให้ ผู้ปกครองของนักเรียนได้เห็นถึงประสิทธิภาพของโรงเรียน แต่ นักเรียนชั้นปี 2 ห้อง 2 ที่เป็นห้องที่มีผลการเรียนไม่ดี เพิ่งเปลี่ยนครูประจำชั้นใหม่คือ ครู “จอง อิน แจ” ในช่วงเปิดเทอมที่ผ่านมาและไม่ทำตามนโยบายของครูใหญ่ ต่อมาจึงได้เชิญครู “คัง เซ ซาน” ซึ่งเป็นครูสอนพิเศษที่มีชื่อเสียงทางด้านวรรณกรรม เกาหลี กำลังประสบปัญหาใหญ่ในการเข้ามาสอนที่โรงเรียนแห่งนี้ และต่อมาก็ได้กลายมาเป็นครูประจำชั้นของปี 2 ห้อง 2 ใหม่ อีก 1 คน

ภายในห้องมีการเลือกหัวหน้าห้องคนใหม่ขึ้นและ “โก นัม ซุน” ได้ขึ้นเป็นหัวหน้าห้องจากการกลั่นแกล้งของเพื่อนๆ เพื่อที่จะรับหน้ากับ “โอ จอง โฮ” ซึ่งเป็นนักเรียนที่มีนิสัยอันธพาลของห้อง และ “ฮัน ยอง อู” ได้เห็นถึงความดีของนัมซุน เลยทำให้เขากลายเป็นหัวหน้าห้องแทน “คิม มิน กี” ที่เป็นนักเรียนดีเด่นและมีแม่เป็นประธานผู้ปกครอง ต่อมา มี “ปาร์ค ฮึง ซู” นักเรียนใหม่ที่ย้ายเข้ามาเคยเป็นเพื่อนสนิทของนัมซุนในช่วงมัธยมต้น แต่เกิดการทะเลาะวิวาท ทำให้นัมซุนคอยเอาใจและตามใจฮึงซูเพราะรู้สึกผิดที่ทำให้ฮึงซูสูญเสียความฝันในวัยเด็ก ส่งผลให้จองโฮไม่พอใจที่นัมซุนยอมให้แกฮึงซูแต่ไม่ยอมให้ตนเองจนมีเรื่องชกต่อยกันเกิดขึ้น

ในช่วงเตรียมตัวสอบกลางภาคของโรงเรียน ครูใหญ่สั่งให้นักเรียนทุกคนอยู่เรียนภาคบ่ายเพื่อทบทวนบทเรียนครั้งสุดท้ายสำหรับการสอบที่กำลังจะมีขึ้น แต่นักเรียนห้อง 2 ไม่เห็นด้วย นักเรียนในชั้นจึงได้ทำสัญญากับครูประจำชั้นว่า หากห้อง 2 มีคะแนนสอบสูงกว่าค่าเฉลี่ยก็ไม่ต้องเรียนเพิ่มในคาบบ่าย จึงทำให้เกิดปัญหาระหว่างกลุ่มนักเรียนที่มีคะแนนสูงกว่าและน้อยกว่าแข่งขันกัน และเริ่มการกลั่นแกล้งด้วยการเอาหนังสือของเพื่อนที่เรียนเก่งกว่าไปแช่น้ำ มีการขโมยข้อสอบจากครูโดยกลุ่มนักเรียนที่ต้องการได้คะแนนสูงในการสอบ แต่ถูกจับได้

แม่ของมินกีพยายามทำให้ฮึงซูลาออกเพราะคิดว่าฮึงซูเป็นนักเลง นัมซุนจึงสำรวจความผิดที่เขาเคยทำไว้กับฮึงซู เพื่อไม่ให้ทุกคนเข้าใจผิด และทำให้สถานการณ์ของเขาสองคนค่อยๆดีขึ้น ต่อมา มีการประกวดการเขียนเรียงความ “ของ ฮาคยอง” และ “อี คัง จู” เริ่มมีปัญหากันเพราะการประกวดครั้งนี้และทำให้นักเรียนในห้อง เข้าใจผิดครูอินแจ จนเกิดการต่อต้าน และส่งผลให้ครูอินแจลาออก แต่ทั้งสองคนก็กลับมาคืนดีกันได้เพราะครูอินแจเข้ามาช่วยไกลเกลี่ยความทั้งหมดให้ทั้งสองคน

ต่อมาในวันประกวดเขียนเรียงความ มินก็เกิดเครียดจากเรื่องทางบ้านจนทำให้ตัดสินใจที่จะทิ้งการสอบและตัดสินใจขึ้นไปยังดาดฟ้าเพื่อที่จะกระโดดตึก แต่ครูอินแจเข้าไปช่วยไว้ทันและโทรศัพท์ ไปแจ้งกับแม่ของมินก็ ทางด้านโฮจงโฮ ถูกนักเลงจ้างให้มาขโมยของในโรงเรียนแต่โฮจงโฮไม่ยอมทำและได้รับความช่วยเหลือจากนมขุนและฮึงซู และครูเซซาน

เพื่อนของ “มิน นารี” ชื่อโทรศัพท์ใหม่และไปสนิทกับเพื่อนคนใหม่ เลยทำให้มินนารีน้อยใจและนำโทรศัพท์ของเพื่อนไปซ่อน แต่เป็นช่วงเวลาเดียวกันกับโฮจงโฮที่กำลังมีปัญหาเรื่องเงิน เพื่อนในห้องจึงเข้าใจผิด คิดว่าโฮจงโฮเป็นคนนำโทรศัพท์ไปขาย จนทำให้เกิดเรื่องเข้าใจผิดและทำให้โฮจงโฮโดนไล่ออก นารีหายตัวไปจนทำให้ครูเซซานนึกถึงตอนที่เขาเป็นครูครั้งแรกแต่กลับไม่มีเวลาให้คำปรึกษานักเรียน จนนักเรียนตัดสินใจฆ่าตัวตาย เขาจึงพยายามตามหานารีจนเจอและพูดคุยกัน แต่เมื่อกลับไปตามโฮจงโฮมาเข้าเรียนกลับพบว่าโฮจงโฮมีปัญหาที่บ้านและที่บ้านไม่สามารถส่งเขาเรียนต่อได้

วิเคราะห์ลักษณะตัวละคร

1. ปาร์ค อีง ซู : การผิดหวังจากเพื่อนสนิท การใช้กำลัง การสูญเสียความฝัน การให้อภัย ความรักและความเชื่อมั่นที่มีต่อเพื่อน

ข้อมูลทั่วไป : นักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ห้อง 2 อายุ 19 ปี ครอบเรียน 1 ปี

ตัวละครตัวนี้เป็นรูปแบบ Well Round Character ตั้งแต่ในช่วงแรกที่เปิดตัว อีงซูมีความสับสนในความรู้สึกของตัวเองเรื่องของเพื่อนสนิท รวมทั้งปิดกั้นตัวเองจากการคบหาเพื่อนทุกคน ไม่สนใจความรู้สึกของผู้อื่นเพราะเคยถูกนัมซุน เพื่อนสนิทสมัยมัธยมต้นทำลายความไว้วางใจที่มีของเขาทั้งหมด ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 10 01:01.16 ว่า “นายควรทำอย่างนี้ตั้งแต่ 3 ปีที่แล้ว ไม่ว่าจะว่ายังไง นายก็ควรอยู่ตรงนั้นสิ นอกจากฟุตบอลแล้วฉันก็มีแค่นายเท่านั้น ตอนที่ฉันต้องเลิกเล่นฟุตบอลนั้นและตอนที่ฉันอยากตาย อย่างน้อยนายควรอยู่ตรงนั้น เพราะอย่างนั้นสิ่งที่ฉันอยากถามก็คือ นายไม่คิดถึงฉันบ้างหรือ ความผิดหวังเป็นปฏิกิริยาของบุคคลที่ไม่ได้รับการตอบสนองความต้องการตามที่ตนคิดหวังไว้ และ เมื่อโตขึ้นบุคคลก็จะมีประสบการณ์เกี่ยวกับความผิดหวังเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่การผิดหวังจากสิ่งที่คาดหวังไว้สูงนั้นทำให้ยากที่จะจัดการกับอารมณ์และความรู้สึกของตนเอง จนทำให้การยึดติดกับความรู้สึกครั้งแรกดังกล่าวแปรเปลี่ยนเป็นสภาวะซึมเศร้าได้ในภายหลัง ซึ่งบางคนอาจปิดกั้นความรู้สึกตัวเองจากเหตุการณ์ที่ตนเองเคยประสบมาก่อน

การที่เขาไม่เหวี่ยงทะเลาะเบาะแว้งกับนัมซุนนั้นเป็นเรื่องที่ร้ายแรงและยากต่อการให้อภัยเป็นอย่างมาก ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว ต่างฝ่ายต่างยังมีความรู้สึกที่จะอยากหรือฟื้นฟูความสัมพันธ์ดีๆ ของเพื่อนที่ขาดหายไปเป็นเวลากว่า 2 ปี หากแต่ว่าเขาไม่ทริฐสูงและรู้สึกเกี่ยวกับการหายไปของเพื่อนตนเอง เพราะตัวเขายึดติดกับความเป็นเพื่อนระหว่างนัมซุน รู้สึกว่าเพื่อนคนนี้เป็นคนที่เขาใจและเป็นเพื่อนรักกันมากที่สุด มีความสุขกับการอยู่กับเพื่อนมากกว่าคนในครอบครัว ถ้าได้อยู่กับเพื่อนต่อให้มีปัญหาที่ยังรู้สึกมีความสุข เขาคิดว่าหากนัมซุนขอโทษเขาตั้งแต่เขารักษาตัวอยู่ในโรงพยาบาลเขาจะไม่โกรธและยอมให้อภัยเพื่อนคนนี้ได้ แต่เพราะนัมซุนหายไปไม่มาเยี่ยมในขณะที่เขาเจ็บ จึงทำให้เกิดความรู้สึก น้อยใจและโกรธขึ้นมาจนวันเข้ายี่งทำให้บาดแผลในใจเขากลายเป็นทริฐ จึงไม่ยอมอภัยให้กัน ส่งผลให้ความสัมพันธ์สั้นคลอนยากที่จะกลับมาเป็นเหมือนเดิม จนเขาได้รับความช่วยเหลือและรู้สึกถึงความจริงใจของนัมซุนอีกครั้ง เขาจึงพูดได้ว่าเขาและนัมซุนเป็นเพื่อนกันด้วยความรู้สึกที่จริงใจอีกครั้งหนึ่งด้วยคำพูดว่า “โกนัมซุนไม่มีเหตุผลที่ต้องย้าย ผมไม่ใช่เหยื่อ นัมซุนไม่ใช่ผู้ร้าย พวกเราสองคนเป็นเพื่อนกัน ก็แค่เป็นความไม่โชคดีและตอนนี้เราก็กำลังคืนดีกัน ” จากฉากที่ปรากฏใน School 2013 ตอนที่ 11 50:30 เพราะคำพูดนั้นจึงทำให้นัมซุนไม่ต้องย้ายออกจากโรงเรียน

สิ่งที่ทำให้เขารู้สึกโกรธนัมซุนอีกเรื่องหนึ่งคือ การถูกทำลายความฝันอันเป็นหนึ่งเดียวของตัวเอง นั่นก็คือการเป็นนักฟุตบอลและดูแลแม่ของเขา เพราะตัวเขาคิดเสมอว่านอกจากครอบครัว นัมซุนแล้ว เขาก็มีเพียงฟุตบอลเท่านั้น เมื่อเขาสูญเสียสิ่งสำคัญสองสิ่งพร้อมๆ กัน จึงทำให้เขารู้สึกไม่ดีกับสิ่งที่เกิดขึ้น การมีความฝันนั้นเป็นเรื่องที่เกิดกับคนทุก กลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย

ทุกคนต้องมีความฝัน ถ้าสูญเสียความฝัน ก็เหมือนคนที่ตายไปแล้ว เพราะความหวังเป็นกลไกอันหนึ่งของจิตใจที่ช่วยลดความแข็งแกร่งหรือความก้าวร้าวในชีวิตลงไปได้บ้าง

ตัวละครตัวนี้มีลักษณะนิสัยที่รักเพื่อนพ้องมาก ไม่ว่าจะโกรธหรือรู้สึกแค้นมากแค่ไหนเขาก็จะไม่ยอมให้เพื่อนของตนเองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ลำบากอยู่คนเดียว “ต่อให้ไม่ใช่เพื่อนกันแล้วเขาก็ไม่มีวันปล่อยให้มันซุนโดนตำรวจจับเด็ดขาด ” ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 9 09:43 ซึ่งเป็นฉากสมัยมัธยมต้นตอนที่ซึ่งชูให้สัญญากับมันซุนไว้ และปรากฏให้เห็นถึงการรักษาสัญญาของเขาที่เข้าไปช่วยเหลือมันซุนตอนโดนจ้องโฮกลั่นแกล้งจนเกือบถูกตำรวจจับ ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 8 01:03:11 ถึงแม้ในตอนนั้นเขากับมันซุนจะยังไม่คืนดีกันก็ตาม รวมไปถึงฉากที่มันซุนโดนเขาผลักจนเก้าอี้ล้มทับ เขาพยายามตะโกนขอความช่วยเหลือเพราะกลัวว่ามันซุนจะเป็นอันตรายแม้เขาสองคนจะยังมีปัญหากันอยู่ ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 10 00:06:68 แสดงให้เห็นถึงมิตรภาพที่แน่นแฟ้นของเขาทั้งสองคน

นอกจากนี้ตัวละครนี้ยังแสดงให้เห็นถึงปัญหาชีวิตในวัยรุ่นที่ทุกคนต้องเจอ นั่นก็คือการทะเลาะหรือมีปากเสียงกับเพื่อน ซึ่งไม่ว่าจะผ่านไปกี่ยุคสมัยวัยรุ่นทุกยุค ทุกวัยก็ยังมีปัญหาเรื่องนี้อยู่ เพราะช่วงวัยนี้เป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับเพื่อนเป็นลำดับต้นๆ รองจากครอบครัวหรือในบางครั้งวัยรุ่นในช่วงนี้อาจจะลำดับความสำคัญของเพื่อนมาก่อนครอบครัว เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วการมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนนั้นจึงทำให้เป็นปัญหาใหญ่สำหรับตัววัยรุ่นเอง เพราะไม่ว่าจะมีสาเหตุมาจากเรื่องใดก็ตาม เมื่อเพื่อนเลือกจะเดินออกไปจากความเป็นเพื่อนของเรา เราอาจเจ็บปวดมากกับการสูญเสียเพื่อนคนนี้ไป หากใครมองไปรอบตัวแล้วอาจคิดได้ว่ารอบตัวเรายังมีผู้คนอีกมากมาย หรืออย่างน้อยที่สุดก็ยังมีครอบครัวที่ยังรักและเป็นห่วงอยู่เสมอ จากเรื่องนี้จึงได้จัดอันดับความสำคัญของมันซุนไว้เทียบเท่ากับครอบครัว เมื่อมีปัญหาแล้วทำให้เขารู้สึกเหมือนไม่เหลือสิ่งใดอยู่ข้างกาย และเผื่อคิดสงสัยว่าเพราะเหตุใดเพื่อนของเขาต้องหายไป นานวันเข้าเขาก็ยังคงไม่สามารถจัดการกับความรู้สึกมากมายที่มีต่อมันซุนได้ส่งผลให้เขามีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวต่อผู้คนมากมายในช่วงระยะเวลาสองปีที่เขาไม่ได้เจอกัน

ภาพที่ 1-4 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 10 นาทีที่ 01:01.16

ที่มา อิมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ซึ่งชูพูดถึงความรู้สึกผิดหวังและการสูญเสียของเขาเมื่อสองปีที่แล้วตอนที่เขาต้องเลิกเล่นฟุตบอลและสูญเสียเพื่อนรักของตนเองไป ว่าเขาต้องการกำลังใจจากเพื่อนสนิทอย่างนัมซุนมากที่สุดเวลานั้น

ภาพที่ 5-6 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 11 นาทีที่ 00:50:30

ที่มา อีมินฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่สื่อขูยอมรับความรู้สึกและการขอโทษจากนัมซุนและเข้ามาบอกครูฝ่ายปกครองว่าเขาทั้งสองคนเป็นเพื่อนกัน ไม่ได้เป็นเหยื่อ และผู้ร้าย หากแต่เป็นการเข้าใจผิดกันระหว่างเพื่อน และพวกเขา กำลังจะคืนดีกัน

ภาพที่ 7-9 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 9 นาทีที่ 00:09:43

ที่มา อีมีนสงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากย้อนไปช่วงมัธยมต้นที่ฮึงซูให้สัญญากับนัมซุนไว้ว่าจะไม่ยอมให้นัมซุนต้องเข้าคุกเด็ดขาด

โยนกฎเจตังและวังหนีเดี่ยวนี

ไอ้ จงโฮยโมยถันนี่ในวันก่อน

ภาพที่ 10-11 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 8 นาทีที่ 01:03:11

ที่มา อีมินซองและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ชิงซูเข้ามาเตือนนัมซุนไม่ให้ขึ้นไปบนตึกเพราะว่าเป็นกับดักของจงโฮ แม้ในตอนนั้นพวกเขาทั้งสองคนจะยังไม่คืนดีกัน แต่ชิงซูก็ยังเข้าไปช่วยนัมซุน

ภาพที่12-15 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 10 นาทีที่ 00:06:58

ที่มา อิมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ยิ่งชูและนั้มนุ้ชุนทะเลาะกันเรื่องเมื่อสองปีที่แล้ว และยิ่งชูได้ผลกั้มนั้ชุนลงไปตรงนั้้นเก้า้อั้จนทำให้เก้า้อั้ ตกลงมาเขารั้บ เข้าไปช่วยและตะโกนขอความช่วยเหลือ แสดงถึงมิตรภาพและความเป็นเพื่อนของเขาทั้งสองคนที่ยังคงอยู่

2. โคนัม ชุน : วิถี การขอโทษ ความสำนึกผิด การเปลี่ยนแปลงตัวเอง ช่วยเหลือคนที่เดือดร้อน การไว้ความฝัน

ข้อมูลทั่วไป : นักเรียนชาย หัวหน้าห้องชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ห้อง 2 อายุ 19 ปี ครอบเรียน 1 ปี

ตัวละครตัวนี้ในช่วงแรกจะเป็นตัวละครแบบ Type Character ซึ่งเป็นตัวละครแบบมองเห็นได้เพียงด้านเดียว ไม่มีพัฒนาการสามารถมองออกได้ง่าย จนกระทั่งได้พบกับปาร์คฮึงซู เพื่อนสนิทในชั้นมัธยมต้นผู้ที่เป็นคนกุมความลับของเขาไว้ ทำให้ลักษณะนิสัยของเขานั้นเปลี่ยนแปลงไปกลายเป็นตัวละครแบบมองเห็นได้รอบด้านหรือ Well-Round Character โดยเขาได้เปลี่ยนจากคนที่ไม่มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมห้อง และไม่ยอมให้แกการใช้กำลังและการข่มขู่ของโองจงโฮ กลายเป็นคนที่ยอมทำตามฮึงซู เพราะเป็น ความรู้สึกผิดที่เคยทำให้ฮึงซูบาดเจ็บจนขาดคุณสมบัติการเป็นนักฟุตบอลซึ่งเป็นความฝันสูงสุดของฮึงซู พฤติกรรมเหล่านี้เป็นพฤติกรรมที่เห็นได้บ่อยในกลุ่มบุคคลทั่วไป เพราะพฤติกรรม การสำนึกบาป เขารู้สึกผิดกับฮึงซูมากเพราะฮึงซูเป็นคนสำคัญคนหนึ่งชีวิตของเขา จากประโยคที่ ฮึงซูกล่าวกับโคนัมชุนว่า “ถอดใจจากสิ่งสำคัญที่สุดของนายดิแล้วฉันจะให้ไว้ใจนาย ” ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 7 54:54 แล้วโคนัมชุนก็เลือกที่จะลาออกจากโรงเรียนเพื่อให้ฮึงซูเรียนอยู่ในโรงเรียนนั้นต่อไปเพราะสิ่งที่เขาเลือกจะถอดใจก็คือฮึงซูและขอให้ครูทั้งสองคนเก็บเรื่องการลาออกของเขาไว้เป็นความลับเพื่อไม่ให้ฮึงซูรู้สึกแค้น

และในช่วงที่ฮึงซูเข้าโรงพยาบาลเพราะการกระทำของเขานั้น เขาไม่มีความกล้าที่จะเอ่ยคำขอโทษและหนีหายไป ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยของคนที่ไม่สามารถยอมรับในความผิดพลาดที่ตัวเองได้กระทำลงไปและไม่สามารถ ที่จะแก้ไขปัญหานั้นได้ และเลือกวิธีการหลีกเลี่ยงโดยการทิ้งปัญหาดังกล่าวนั้นไป พฤติกรรมดังกล่าวส่วนใหญ่จะพบในกลุ่มของเด็กวัยรุ่น ที่มีปัญหากับเพื่อนในกลุ่มโดยที่ตนเองนั้นเป็นผู้ริเริ่มของปัญหาทั้งหมดแต่ก็ไม่มี ความกล้าพอที่จะกล่าวคำขอโทษ เกิดจากการขาดทักษะและประสบการณ์ในการเผชิญกับปัญหา การขาดความเข้าใจในตนเองขาดทักษะและประสบการณ์ในการเผชิญปัญหา และคิดว่าคนที่เอ่ยขอโทษก่อนเป็นคนที่ชี้ขาด อ่อนแอ

เขาทำร้ายฮึงซูเพราะว่าเขากลัวว่าเมื่อเพื่อนได้เป็นนักฟุตบอลแล้ว จะต้องย้ายไปที่โซล และกลัวที่จะต้องอยู่คนเดียว เขามีเพียงฮึงซูคนเดียวเท่านั้นที่เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจ ดูได้จากฉากที่สมัยมัธยมต้นที่เขาเข้าไปนอนที่บ้านของฮึงซูและกล่าวว่าที่นี่ปลอดภัยและมีความจงรักภักดีอยู่ เขาจึงอยากอยู่ที่นี้มากกว่าที่บ้าน ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 10 12:35 เขาจึง หนีปัญหา ไม่กล้าเข้าไปเจอหน้าฮึงซู เพราะวากลัวฮึงซูจะพูดว่า ไม่ต้องการเห็นหน้าเขาอีก จึงเลือก ที่จะเดินออกมา พฤติกรรมเหล่านี้เหมือนเป็นพฤติกรรมของคนที่ต้องการจะแก้ไขปัญหานั้นที่ตนเองเคยทำผิดพลาดไปให้กลับมามีชีวิตที่ดีขึ้น แต่ไม่ได้รับรู้ถึงความต้องการของคู่กรณีของตนและผลกระทบต่างๆ ที่ จะเกิดขึ้นตามมา แต่เพียงเพราะต้องการทำให้ตนเองสบายใจเท่านั้น

ในขณะที่เดียวกันตัวละครตัวนี้ยังแสดงให้เห็นถึงเด็กนักเรียนในชั้นมัธยมบางกลุ่มที่ไม่มีความฝันเป็นของตัวเอง เพียงเพราะคิดว่าตนเองไม่มีความสามารถ หรือไม่มีความกล้ามากเพียงพอที่จะก้าวออกไปด้านหน้า หากมองในมุมมองของนักเรียนเกาหลีนั้น ถือได้ว่าเป็นส่วนน้อยเพราะการแข่งขันการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศเกาหลีนั้นถือได้ว่าเป็นประเทศที่มีการแข่งขันที่สูงมาก เพราะการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้จะทำให้เป็นที่ยอมรับ แต่ตัวละครตัวนี้ไม่ได้ต้องการเป็นที่ยอมรับของผู้อื่น เขาต้องการเพียงแค่ทำงานเล็กๆ เพื่อหาเลี้ยงชีพตัวเองและครอบครัวเท่านั้น นัมซุนเองก็เป็นตัวละครที่ไม่มีความคิดหรือความฝันในอนาคตอีกตัวหนึ่งที่แสดงออกให้เห็นอย่างชัดเจน เขาได้เขียนลงไปในปีประวัติส่วนตัวของตัวเองเรื่องความฝันของตัวเองว่า ก็แค่.. เพียงเท่านั้น เพราะเขาเองก็ไม่รู้และไม่เคยคิดถึงอนาคตที่อยู่ข้างหน้าและคิดว่าสิ่งที่ตนเองทำอยู่นั้นถือว่ามีดีที่สุดแล้ว และคิดว่าการทำงานพิเศษไปเรื่อยๆ ก็สามารถทำให้เขาอยู่ได้

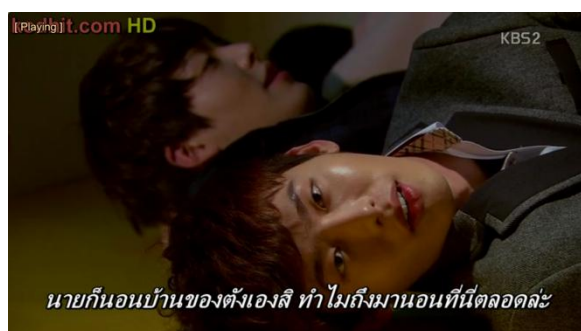
ตัวละครตัวนี้ยังมีลักษณะนิสัยชอบช่วยเหลือผู้ที่เดือดร้อนอยู่บ่อยครั้ง เพราะเขารู้ว่าคนที่ตกอยู่ในสถานการณ์ที่ยากลำบากนั้นต้องการความช่วยเหลือจากคนอื่นมากแค่ไหน ตัวละครเองก็มีปมหลังที่เดือดร้อนและมีปัญหาแต่กลับไม่สามารถหาที่พึ่งพาได้เพราะพ่อของเขาติดสุราและไม่ค่อยอยู่ติดกับบ้าน ทำให้เขารู้สึกเหมือนอยู่ตัวคนเดียวและมีชิงชู้คนเดียวเท่านั้นที่เป็นเพื่อน แต่เมื่อมีปัญหาเกี่ยวกับสิ่งๆ ทำให้เขาไร้ที่พึ่งพาและที่ปรึกษาจนทำให้เขารู้สึกเห็นใจและสงสารผู้อื่นอยู่เสมอ หากแต่ว่าการช่วยเหลือของเขามักนำพาเรื่องเดือดร้อนกลับมาให้ตนเอง ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 3 00:01:15 ที่เขาตามเพื่อนๆ ในห้องให้กลับมาเรียนเสริมกับครูอินแจด้วยการบอกเพื่อนๆ ว่าเขาจะยอมมีเรื่องกับจองโฮ ให้เข้ามาดูได้ที่โรงเรียน และโทรไปทำของโฮว่าให้เขามามีเรื่องกันในโรงเรียน เป็นการแสดงออกให้เห็นถึงความช่วยเหลือของเขา ถึงแม้เขาจะต้องเดือดร้อนก็ตาม ในบางครั้งแม้ว่าเขาจะทำที่ๆ เหมือนไม่ยอม ากให้ความช่วยเหลือแต่ก็ยังคงตามให้ความช่วยเหลืออยู่ห่างๆ และเพราะความใจดีที่คอยให้ความช่วยเหลือเพื่อนๆ รวมถึงคุณครูทำให้เขาเป็นที่ไว้วางใจของเพื่อนๆ จึงทำให้เขาได้รับเลือกให้ลงแข่งเลือกหัวหน้าห้องเพราะว่าเคยช่วยเหลือเพื่อนร่วมห้องอย่างฮันยงอูไว้ ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 1 26:15 ที่ยงอูถูกกลุ่มของจองโฮรีดไถเงิน เขาจึงขำขันหนังสือการ์ตูนออกไปแล้วทำที่ๆ จะขอยืมหนังสือการ์ตูนจากยงอู ทำให้กลุ่มพวกนั้นเลิกให้ความสนใจของยงอูไป

ภาพที่16-19 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 7 นาทีที่ 00:54:54

ที่มา อิมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

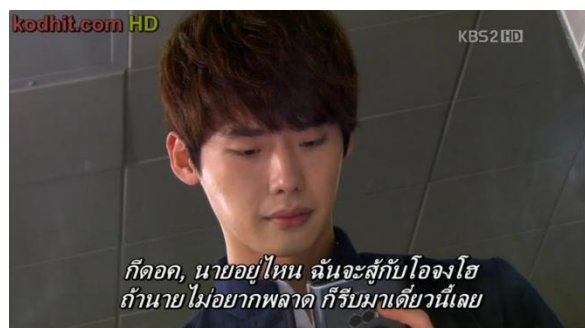
เป็นฉากที่อิงซูทำให้นัมซุนถอดใจจากสิ่งสำคัญที่สุดและนัมซุนเลือกที่จะลาออกจากโรงเรียนเพราะสำหรับเขาสิ่งที่สำคัญที่สุดก็คืออิงซู

ภาพที่ 20-21 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 10 นาทีที่ 00:12:26

ที่มา อีมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ในช่วงมัธยมต้นที่นัมซุนไปนอนที่บ้านของฮึงซูเพราะเขารู้สึกไม่ชอบบ้านอันโดดเดี่ยวของตัวเองและเชื่อว่าที่บ้านของฮึงซุนนั้นอบอุ่นและเต็มไปด้วยความรู้สึกดีๆ

ภาพที่ 22-24 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 3 นาทีที่ 00:01:15

ที่มา อีมีนฮงและอีฮึงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่นัมซุนพยายามตามเพื่อนๆ ที่ออกไปนอกโรงเรียนกลับมาเรียนเสริมกับครูอินแจ โดยการหลอกว่าจะมีเรื่องกับโจงโฮ

ภาพที่ 25-27 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 3 นาทีที่ 00:01:15

ที่มา อีมีนสงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่หนุ่มซุนชว่างหนังสือไปยังกลุ่มของจอนไฮที่กำลังรีดไถเงินจากยงอูเพื่อเบี่ยงความสนใจไม่ให้คนกลุ่มนั้นทำร้ายยงอู

3. ยัน ยอง อู : เด็กพิเศษในชั้นเรียน ความต้องการของเด็กพิเศษ

ข้อมูลทั่วไป : นักเรียนชาย ม. 5 ห้อง 2 อายุ 18 ปี

เป็นตัวละครแบบมองเห็นได้ด้านเดียวหรือ Type Character เพราะยันยองอูเป็นนักเรียนพิเศษ ไม่มีความซับซ้อนในตัวเองตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 2 28:40 เขาได้ตอบนมขุนถึงเหตุผลที่เขาขี้ขลาดแก้ออกไปนอกหน้าต่างเพราะครั้งหนึ่งนมขุนเคยขี้ขลาดเพื่อเขาเหมือนกัน ยองอูมีจิตใจที่โอบอ้อมอารีและหัวอ่อน เชื่อฟังและคล้อยตามคนค่อนข้างง่ายเพราะเขาเป็นเด็กพิเศษที่มีปัญหาทางการพูดและการเรียนรู้ช้ากว่าเด็กทั่วไป ความบกพร่องทางการพูดและภาษา ำ เป็นความผิดปกติด้านจังหวะเวลาของการพูดติดอ่าง ซึ่งหากมองดูตามความเป็นจริงแล้ว นักเรียนพิเศษส่วนใหญ่จะมีการจัดการเรียนการสอนที่แตกต่างไปจากนักเรียนปกติทั่วไป เพราะนักเรียนเหล่านี้ต้องใช้ความเข้าใจและใช้เวลาในการเรียนมากกว่าเด็กคนอื่น ๆ แต่ตัวอย่างจากตัวละคร รินเรื่องนี้กลับพบว่ามีกรให้เด็กนักเรียนพิเศษเข้ามาร่วมเรียนในห้องเรียนของนักเรียนปกติ เพราะต้องการสื่อให้เห็นถึงมุมมองของเด็กพิเศษที่มีความต้องการจะใช้ชีวิตเหมือนอย่างคนปกติ ไม่ต้องการให้มีการแบ่งแยกห้องเรียน การเรียน คุณครู หรือแม้แต่เพื่อนๆ เองก็ตาม

ยองอูนั้นยังแสดงให้เห็นถึงความรักและความภูมิใจในตัวของตัวเอง เพราะเขารักการมาโรงเรียนและการสวมใส่ชุดนักเรียนของโรงเรียนนี้เขารู้สึกว่าชุดนักเรียนนั้นมีความสำคัญสำหรับเขา ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 2 34:02 ที่ยองอูได้กล่าวว่า การที่เขาได้ใส่ชุดนักเรียนนั้นทำให้เขารู้สึกเหมือนเป็นคนธรรมดา เหมือนได้ใส่ชุดเกราะตลอดเวลา เพราะเขาเชื่อว่าการที่เขาใส่ชุดนักเรียนเหมือนเพื่อนๆ คนอื่นทั่วไปมันจะปกป้องเขาจากอันตรายต่างๆ ซึ่งก็คือการรังแกจากบุคคลที่เห็นนักเรียนพิเศษเป็นของเล่นที่สนุกสนาน ไร้ปากเสียง และสามารถใช้อำนาจสั่งการได้ แต่เมื่อเขาแต่งกายเหมือนกับนักเรียนปกติ มันทำให้เขาสามารถเข้ากับเพื่อนๆ ได้ และไม่รู้สึกแปลกแยก จึงส่งผลให้เขารักและหวงแหนในโรงเรียนของเขา ทั้งนี้อาจรวมไปถึงเพื่อนๆ ในห้องที่ไม่เคยแบ่งแยกเขาออกไปว่าเป็นเด็กพิเศษจึงทำให้เขาอยากที่จะมาโรงเรียนและชื่นชอบในการมาเรียน

ภาพที่ 28-29 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 2 นาทีที่ 00:28:40

ที่มา อิมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่นัมซุนและยองอูออกมานอกห้องเรียนในวิชาเรียนวรรณกรรม และถามถึงเหตุผลว่าทำไมยองอูถึงเลือกที่จะขำแก้อีออกิออกไปนอกหน้าต่าง ของอูได้ตอบว่าเพราะนัมซุนเคยขำแก่อีเขา เขาเลยอยากขำแก่อีนัมซุนบ้าง เป็นฉากที่แสดงถึงความใสซื่อของนักเรียนพิเศษคนนี้

ภาพที่ 30-33 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 2 นาทีที่ 00:34:02

ที่มา อิมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ยองอูบอกว่าชื่นชอบเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนซึ่งรี เพราะมันเหมือนเป็นเกาะป้องกันและมันทำให้เขาเหมือนเป็นนักเรียนปกติด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มและมีความสุข

4. ชอง ฮา คยอง : *การโกหกเพื่อค่านิยม การอิจฉาและดูถูกผู้อื่น ความทะเยอทะยานและไม่พอใจในสิ่งที่ตนมี*
ข้อมูลทั่วไป : นักเรียนหญิง รองหัวหน้าห้อง ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ห้อง 2 อายุ 18 ปี

ลักษณะของตัวละครตัวนี้เป็นแบบ Well Round Character เริ่มต้น ฮา คยองเป็นเด็กที่เรียนเก่ง มีความสามารถ และเรียนพิเศษที่โรงเรียนสอนพิเศษที่ยานคังนัม เป็นย่านของผู้ที่ร่ำรวยในระดับหนึ่ง แต่โรงเรียนพิเศษที่เธอเรียนอยู่รับเฉพาะเด็กนักเรียนที่เรียนอยู่โรงเรียนชื่อดังของโซลเท่านั้น จึงทำให้เธอต้องโกหกเพื่อนที่โรงเรียนกวาดวิชาว่าตนเองเรียนอยู่โรงเรียนนานาชาติไม่มีความจำเป็นต้องใส่เครื่องแบบชุดนักเรียนมา จนกระทั่งเรื่องของเธอดูถูกเปิดเผยขึ้น ทำให้เธอต้องลาออกจากที่เรียนพิเศษ พฤติกรรมที่ตัวละครแสดงออกนั้นแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมการยกระดับตัวเองด้วยการโกหก และอายุในสถาบันศึกษาของตนเอง เนื่องด้วยโรงเรียนมัธยมซึ่งรีเป็นโรงเรียนที่มีผลประเมินทางการศึกษาอยู่ในลำดับท้ายของโซล ทำให้เธอรู้สึกอับอายที่จะใส่เครื่องแบบของโรงเรียนและโกหกทุกคนเพื่อให้ไม่โดนดูถูกจากผู้อื่นตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 3 00:52:41 เนื่องจากสังคมเกาหลีนั้นตัดสินและให้ความสำคัญกับผู้คนโดยตัดสินผ่านชื่อเสียงของสถาบัน ศึกษาเป็นส่วนมาก เพราะประเทศเกาหลีเป็นประเทศที่ให้ความสำคัญในด้านการศึกษาเป็นอันดับต้นๆ การที่ฮา คยองโกหกว่าเรียนโรงเรียนนานาชาตินั้นก็เพราะต้องการให้ผู้คนยกย่องและไม่ต้องการที่จะโดนผู้อื่นดูถูก ถึงแม้จะเป็นเรื่องจริงที่เธอต้องยอมรับก็ตาม แต่เพราะนิสัยที่ไม่ยอมผู้อื่นนั้นทำให้เธอเลือกที่จะโกหก การที่เธอเข้ามาเรียนในโรงเรียนนี้เพราะว่าเธอโดนปฏิเสธจากโรงเรียนชั้นนำของประเทศ การที่เธอโกหกเพื่อที่จะเข้าเรียนพิเศษที่นั่นเพราะต้องการให้ตนเองดูเหมือนเป็นพวกเดียวกับนักเรียนโรงเรียนเหล่านั้น

จากที่ได้กล่าวไปข้างต้นว่า ประเทศเกาหลีนั้นมีการแข่งขันในด้านการศึกษาสูงเป็นอันดับต้นๆ ของโลก ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวก็ได้ปรากฏให้เห็นภายในเรื่องผ่านตัวละครตัวนี้ การแข่งขันสอบเข้ามหาวิทยาลัยนั้นไม่ได้เป็นการแข่งขันระหว่างนักเรียนต่างโรงเรียนหรือเพื่อนร่วมโรงเรียนเท่านั้น หากแต่เป็นการแข่งขันกันระหว่างเพื่อน ความเครียดและความกดดันจากการสอบเหล่านี้ส่งผลให้เด็กนักเรียนบางกลุ่มมีการแข่งขันกันระหว่างเพื่อนในกลุ่มกันเองและเกิดการทะเลาะเบาะแว้งหรือมีความอิจฉาริษยาที่เพื่อนได้คะแนนสูงกว่าตนเองและไม่มีความยินดีกับเพื่อนสนิทของตนเองเพียงเพราะตนเองต้องการที่จะเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังและคิดว่าเพื่อนของตนเองนั้นไม่สามารถทำคะแนนได้เท่าเธอ รวมไปถึงการประกวดแข่งขันเขียนเรียงความเพื่อเพิ่มคุณสมบัติในการสอบเข้ามหาวิทยาลัยนั้นเธอก็ยังคงไม่พอใจและอิจฉาเพื่อนที่เพื่อนได้โอกาสไปแข่งขันประกวดเขียนเรียงความแทนที่จะเป็นเธอที่ต้องการเข้ามหาวิทยาลัยโซล ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 10 00:47:48 ที่เธอได้พูดคุยกับคังจูเรื่องที่ครูเซซานเรียกเข้าไปพบ เมื่อได้รู้ว่าเพื่อนได้รับโอกาสให้ไปประกวดแข่งขันเขียนเรียงความสีหน้าของเธอก็เปลี่ยนและรู้สึกไม่พอใจจนไม่แสดงความดีใจกับเพื่อนสนิทของตนเองที่ได้รับโอกาสใดๆ เหล่านั้น เธอมองว่าเพื่อนของเธอนั้นไม่สามารถยื่นคะแนนสอบเข้ามหาวิทยาลัยโซลได้ คุณสมบัติในการประกวดเขียนเรียงความนั้นจึงไม่มีความจำเป็นและไม่เหมาะสมกับเพื่อน แต่เหมาะสมกับเธอเพียงคนเดียวเท่านั้น

ฮาคยองเป็นเด็กผู้หญิงที่มีความมั่นใจในตนเองสูง และมองผู้อื่นว่าด้อยกว่าตนเองอยู่บ่อยครั้ง และใช้ผลการเรียน ตัวชี้วัดและตัดสินคนเพียงอย่างเดียว จาก ซีรีส์ School 3013 ตอนที่ 3 36:31 เธอกล่าวว่า กลุ่มเรียนที่ทำให้คนที่อยู่ในระดับเกรด 1 สามารถเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยโซลด้วยก็ น แต่กลุ่มของอื่นแฮ่นั้นไม่ได้มีคนแบบนั้นอยู่ แสดงให้เห็นถึงการดูถูกและการเลือกที่จะคบเพื่อนจากผลการเรียนของเธอได้ชัดเจน และเธอมักจะพูดจาไม่ดีใส่คนรอบข้างอยู่เสมอ แม้กระทั่งเพื่อนสนิทอย่างคังจูที่เธอก็ยังพูดจาดูถูกใส่ ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 4 13:48 เป็นฉากที่เธอนั่งอ่านหนังสือและหยิบหูฟังขึ้นมาเพื่อที่จะปิดความรำคาญจากภายนอกทิ้ง แต่คังจูก็ยังเป็นห่วงและพยายามจะช่วยให้เพื่อนอารมณ์ดีขึ้น เลยหยิบหูฟังข้างหนึ่งของฮาคยองขึ้นมาเพื่อที่จะขอฟังด้วย แต่เธอกลับดึงสายนั้นกลับมาแล้วพูดว่า ถ้าได้ฟังแล้ว จะรู้เรื่องหรือ ? ชาว BBC นะ เธอพูดโดยที่ไม่ได้สนใจความรู้สึกของเพื่อนเลยแม้แต่หน่อย ทั้งที่ก่อนหน้านี้เธอเคยโกหกคังจูเอาไว้แต่ก็ไม่ได้คิดถึงความรู้สึกเหล่านั้น

นอกจากนี้เธอยังมีนิสัยที่ไม่พอใจในสิ่งที่ตนเองมีอยู่เสมอ และทุกอย่งที่เธอทำนั้นจะต้องมีผลประโยชน์เพื่อตัวเองด้วย อย่างการเสนอตัวขึ้นมาเป็นรองหัวหน้าเพียงเพราะต้องการได้คะแนนพิเศษจากครูเท่านั้น และโยนงานให้มัชุนที่เป็นหัวหน้าห้องทำ รวมไปถึงเธอยังไม่พอใจในสถาบันที่ตนเรียนอยู่เพราะว่าโรงเรียนนี้ไม่ได้เป็นโรงเรียนนานาชาติ หรือโรงเรียนที่มีชื่อเสียงอย่างที่เธอต้องการ ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 3 00:55:30 เป็นฉากที่เธอโยนเครื่องแบบนักเรียนของโรงเรียนตัวเองทิ้งลงแม่น้ำ แล้วบอกว่ามันแย่มาก เธอจะเป็นบ้าเพราะความอับอายพวกนี้ ไม่ใช่โรงเรียนนานาชาติหรือโรงเรียนสายวิทย์ แต่เป็นโรงเรียนมัธยมซึ่งรี มันช่างน่าอายจริงๆ และเธอยังฉีกหนังสือของโรงเรียนทิ้งด้วยความหงุดหงิดใจ นอกจากเรื่องของโรงเรียนแล้วเธอยังไม่พอใจในคะแนนสอบของตนเองจนทำให้เกิดปัญหากับเพื่อนเพียงเพราะเพื่อนมีคะแนนที่มากกว่า และพยายามที่จะทำให้ตนเองมีคะแนนที่มากขึ้นโดยเลือกที่จะดื่มเครื่องดื่ม มขูกำลังที่เพื่อนในห้องผสมกินเองเข้าไป เพื่อให้ตนเองไม่หลับและมีเวลาอ่านหนังสือที่มากกว่าคนอื่นจนทำให้ตนเองล้มป่วยในที่สุด

ภาพที่ 34-36 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 3 นาทีที่ 00:52:41

ที่มา อีมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ฮาคยงถูกเพื่อนที่เรียนพิเศษเจอเธอในชุดเครื่องแบบนักเรียนซึ่งรีและโดนดูถูกว่ามาจากโรงเรียนที่ไม่มีชื่อเสียง สีหน้าของเธอแสดงถึงความไม่พอใจและรู้สึกแค้นกับสิ่งที่คนอื่นพูด

ภาพที่ 37-39 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 10 นาทีที่ 00:47:48

ที่มา อีมินฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ฮาคยงรู้ว่าคังจูได้รับเลือกเป็นตัวแทนในการประกวดเขียนเรียงความ แต่เธอกลับแสดงท่าทีที่ไม่พอใจและพูดจาดูถูกใส่เพื่อนสนิทของเธอเอง

ภาพที่ 40-42 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 3 นาทีที่ 00:52:41

ที่มา อิมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ฮาคยงขึ้นไปเจอกับเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่ต้องการให้ฮาคยง อองเข้ากลุ่มติวเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยโซล แต่เธอกลับปฏิเสธและพูดจาตู่ถูกเพื่อนกลุ่มนั้นว่าไม่มีใครจะสามารถติวแล้วเข้ามหาวิทยาลัยนั้นได้

ภาพที่ 43-46 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 3 นาทีที่ 00:55:30

ที่มา อิมินฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ฮาคยองนำชุดนักเรียนของตนเองโยนทิ้งลงแม่น้ำเพราะรู้สึกไม่ดีจากการโดนดูถูกว่ามาจากโรงเรียนไม่มีชื่อเสียง ทำให้เธอรู้สึกอับอาย

5. คิม มิน กี : การเลี้ยงลูกของคนเกาหลี การฆ่าตัวตาย การสอบเข้ามหาวิทยาลัย

ข้อมูลทั่วไป : นักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ห้อง 2 อายุ 18 ปี

มินกีเป็นตัวละครที่มีพฤติกรรมการแสดงออกตามคำสั่งของแม่ตนเอง ทั้งในด้านการเรียน การวางตัว การคบเพื่อน ไร้ซึ่งความคิดเห็นของตัวเอง ทั้งนี้แสดงให้เห็นถึงการจัดการงานของผู้หญิงเกาหลี ที่รับบทบาทหน้าที่เป็นแม่บ้าน ที่ต้องคอยดูแลเอาใจใส่ลูกอยู่ตลอดเวลา กำหนดชีวิตการเรียน การศึกษาต่อ เพราะต้องการที่จะให้ลูกนั้นมีชื่อเสียงและเป็นที่น่าหน้าถือตาของผู้อื่น โดยที่ผู้เป็นแม่ไม่ได้สนใจความรู้สึกหรือความต้องการของมินกีเลยแม้แต่น้อย ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 11 00:52:40 เป็นฉากที่แม่ของมินกีเข้ามาพบครูอินแจเพื่อให้ครูส่งชื่อมินกีลงประวัติเขียนเรียงความ เพราะการกระทำเหล่านี้ส่งผลให้เขาเกิดความเครียดและความกดดันสูงมาก ไม่ใช่เพียงแค่เรื่องการเรียนเท่านั้น ในเรื่องของครอบครัวมินกีเองก็รับฟังข่าวลือว่าพี่ชายของเขานั้นไปเรียนต่างประเทศทั้งที่จบจากโรงเรียนแห่งนี้ ทั้งที่ความเป็นจริงแล้วพี่ชายของเขานั้นกลายเป็นคนเก็บตัวอยู่ในห้อง ไม่ออกมาพบเจอผู้คนมาเป็นเวลาหลายปี นับว่าเป็นความผิดพลาดครั้งหนึ่งของแม่เขา เพราะเช่นนั้นมินกีจึงต้องแบกรับความหวังของแม่เขาทั้งหมดและทำตามคำสั่ง คำพูดของแม่ทุกอย่างโดยที่ไม่สามารถขัดได้ถึงแม้เขาจะไม่ชอบเส้นทางเหล่านั้นก็ตาม ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 5 00:54:46 ที่มินกีกล่าวว่า ตั้งแต่เกิดมาเขาหวังว่าเมื่อไหร่อายุจะครบ 20 ปี เพราะก่อนหน้านี้มันไม่ใช่ชีวิต

เพราะความกดดันและความเครียดสะสมจากเรื่องปัญหาครอบครัวที่เกิดขึ้นและปัญหาภายในโรงเรียนที่เขาโดนเพื่อนๆ คอยพูดกระทบกระทั่งเรื่องๆ ที่แม่เขาเข้ามามีส่วนร่วมในการทำงานต่างๆ ของโรงเรียน รวมไปถึงเรื่องการลาออกของครูอินแจซึ่งเป็นสิ่งที่เพื่อนๆ ไม่พอใจเป็นอย่างมาก รวมไปถึงการสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่เขาต้องการสอบเข้าคณะสื่อสารมวลชน แต่แม่ของเขากลับต้องการให้สอบเข้าคณะเศรษฐศาสตร์ ทำให้เขากดดันและรู้สึกแค้น ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 12 00:46:05 ที่เขากล่าวว่า เวลาแบบนี้ เขาหวังว่าถ้าไม่มีแม่ก็คงจะดี เพราะมันอาจจะทำให้เขามีอิสระมากยิ่งขึ้น เขาเริ่มมีอาการต่อต้านแม่ของเขามากยิ่งขึ้นเมื่อรู้ว่าแม่เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้ครูอินแจลาออก และเมื่อวันที่สอบเรียงความเข้ามาถึงเขาก็มีปากเสียงเรื่องการประวัติเขียนเรียงความและเรื่องการสอบเข้ามหาวิทยาลัยกับแม่ของเขาอีกครั้ง จนกระทั่งเขาตัดสินใจเอ่ยความในใจกับแม่ของเขาอย่างตรงไปตรงมา แต่กลับโดนแม่ปฏิเสธและยืนยันความคิดของตนเองว่าเป็นสิ่งที่ถูก และเมื่อมาเจอแนวข้อสอบที่แม่ให้เขาเตรียมตัวไว้ตรงกับโจทย์ในการสอบเขียนเรียงความมันยิ่งทำให้เขาผิดหวังในตัวแม่และมีความรู้สึกแค้นเกิดขึ้นกับตัวเองมากขึ้น เหตุการณ์เหล่านี้ผลักดันให้เขาตัดสินใจที่จะขึ้นดาดฟ้าไปเพื่อฆ่าตัวตายเขาโยนกระเป๋า นักเรียนของตนเองลงมาก่อนที่จะหลุดตัวลงมา นั่ง กระเป๋าเป็นเหมือนตัวแทนความหนักหน่วงของปัญหาต่างๆ ในชีวิตของเขาที่ได้เจอมา ทั้งเรื่องการเรียน ปัญหาครอบครัว และเรื่องของเพื่อน ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 13 00:08:35 ครูอินแจได้ถามถึงเหตุผลที่มินกีโยนกระเป๋าลงมา เขาได้ให้เหตุผลว่าเพราะมันหนักมาก คำว่าหนักมากของมินกีไม่ได้หมายถึงความหนักของกระเป๋านักเรียนแต่อย่างใด แต่หมายถึงปัญหาต่างๆ ที่รุมเร้าเขาในช่วงนั้น

เหตุผลอีกอย่างหนึ่งที่ทำให้แม่ของมินกีพยายามที่จะให้มินกีสอบเข้ามหาวิทยาลัยโซลให้ได้เพราะการสอบเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังของเกาหลีอย่างมหาวิทยาลัยโซลนั้น ถือว่าเป็นสิ่งที่ประสบความสำเร็จในชีวิตอีกอย่างหนึ่ง เพราะการที่จบจากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงอย่าง มหาวิทยาลัยโซล มหาวิทยาลัยโคเรีย และมหาวิทยาลัยยอนเซ่นั้น เป็นสิ่งที่น่าภูมิใจและเป็นที่ยอมรับของครอบครัว รวมไปถึงการจบจากมหาวิทยาลัยเหล่านี้จะทำให้ชีวิตในการทำงานในอนาคตนั้นราบรื่นมากยิ่งขึ้น เพราะการรับสมัครงานนั้นหากเป็นรุ่นน้องที่จบมาจากมหาวิทยาลัยเดียวกันก็จะสามารถเลือกรับเข้าทำงานได้อย่างง่ายดาย นี่จึงเป็นเหตุผลที่ว่าทำไมนักเรียนส่วนใหญ่จึงเลือกที่จะเข้ามหาวิทยาลัยชื่อดังเหล่านี้ ซึ่งการสอบเข้ามหาวิทยาลัยในประเทศเกาหลีนั้นถือว่ามีการแข่งขันที่สูงมาก เพราะมหาวิทยาลัยไม่มีมากพอต่อความต้องการของนักเรียนที่จะจบการศึกษาในแต่ละปี นักเรียนส่วนใหญ่จึงตั้งใจอ่านหนังสือและกวดวิชากันอย่างเต็มที่เพื่อให้ตนเองได้มีสิทธิ์เข้าสอบในมหาวิทยาลัยที่ตนเองต้องการได้

ภาพที่ 47-50 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 1 นาทีที่ 00:52:40

ที่มา อีมีนสงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่แม่ของมินกีเข้ามาพบครูอินแจเพื่อขอให้มินกีเข้าประกวดเขียนเรียงความ แสดงให้เห็นถึงการจัดการกับชีวิตและการเรียนของลูกของแม่บ้านเกาหลี

ภาพที่ 51-53 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 5 นาทีที่ 00:54:46

ที่มา อีมีนฮงและอีอิงบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่มินก็กล่าวถึงความอึดอัดและลำบากใจกับการใช้ชีวิตตามคำสั่งของแม่อยู่ตลอดเวลา มันทำให้เขารู้สึกเหน็ดเหนื่อยและโหยหาอิสระ

ภาพที่ 54-55 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 12 นาทีที่ 00:46:05

ที่มา อีมินฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่มินก็โดนเพื่อนๆพูดเสียดสีเรื่องแม่เขาเป็นต้นเหตุทำให้ครูอินจองลาออก แต่เขากลับต้องการให้ครูอินจองอยู่ต่อ ทำให้เพื่อนๆ รู้สึกว่ามันมีความขัดแย้งกัน จนทำให้เขารู้สึกแค้นกับการกระทำของแม่เขา

ภาพที่ 56-57 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 13 นาทีที่ 00:08:35

ที่มา อีมินฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่มินก็บอกถึงความรู้สึกต่อ นที่เขาอยู่บนตาดฟ้าแล้วโยนกระเป๋านักเรียนของตนเองลงมาด้านล่าง เพราะรู้สึกว่ามันหนักจนเกินไป

6. โอ จง โฮ : พฤติกรรมก้าวร้าวที่ลอกเลียนแบบพ่อ และปัญหาความรุนแรงในครอบครัว การกลับตัวและเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

ข้อมูลทั่วไป : นักเรียนชาย ชั้นมัธยมศึกษา ปีที่ 5 ห้อง 2 อายุ 18 ปี

ตัวละครเป็นแบบ well round character มีพฤติกรรมที่รุนแรง ก้าวร้าว เป็นผลที่ได้จากความรุนแรงในครอบครัว พ่อของโฮจงโฮนั้นดื่มสุราเป็นประจำ เมื่อเกิดอาการเมามาจากเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แล้วนั้น ก็จะใช้กำลังกับคนในครอบครัว โฮจงโฮผู้เป็นลูกเมื่อได้รับความรุนแรงอยู่บ่อยครั้งก็ทำให้เกิดพฤติกรรมลอกเลียนแบบ ซึ่งเหล่านี้เป็นเรื่องปกติของวัยรุ่นที่ต้องการหาแบบอย่างในการดำเนินชีวิต โดยเฉพาะพฤติกรรมที่ไม่ดีมักจะถูกลอกเลียนแบบได้ง่ายกว่า พฤติกรรมเหล่านั้นมักได้รับการยกย่องจากเพื่อนๆ ในวัยเดียวกัน และเป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ จนทำให้คิดไปว่าการเถรเถรของเพื่อนร่วมชั้นเป็นเรื่องที่น่ายกย่องและน่าภูมิใจ พฤติกรรมความรุนแรงเหล่านี้สามารถพบได้มากในกลุ่มนักเรียนชาย ที่มีการแบ่งพรรคพวก ทะเลาะวิวาทเพื่อพิสูจน์ความแข็งแกร่งและประกาศศักดิ์ศรีความเป็นลูกผู้ชาย ของตนเองกับฝ่ายตรงข้ามหรือผู้ที่อ่อนแอกว่า เพราะเข้าใจผิดคิดว่าพฤติกรรมก้าวร้าวนั้นคือการแสดงออกถึงความเป็นลูกผู้ชาย การที่เราแสดงออกถึงความก้าวร้าวนั้นอาจเป็นการสร้างกำแพงขึ้นมาเพื่อปกป้องตัวเองจากสิ่งรอบกาย และแสดงว่าตนเองนั้นเป็นคนเข้มแข็ง แต่ถึงแม้เขาจะแข็งแรงก้าวร้าวมากแค่ไหน และรู้สึกเจ็บปวดเมื่อโดนพ่อทุบตี แต่เขาก็ยังเลือกที่จะเป็นผู้ถูกกระทำอยู่เสมอเมื่ออยู่ในบ้าน ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 11 00:42:20 ที่เขาอยากเข้าไปในบ้านและเป็นฝ่ายถูกพ่อทุบตีมากกว่าที่จะยืนคุยกับครูทั้งสองคนที่มาเกลี้ยกล่อมให้เขาไปโรงเรียน เขาคิดเพียงแค่ว่าการถูกทุบตีนั้นไม่ได้เป็นเรื่องร้ายแรง เพื่อแลกกับการได้อยู่ในบ้านหลังนั้น และทิ้งพ่อของเขาไว้เพียงคนเดียว เพราะแม่และพี่น้องของเขาได้หนีออกจากบ้านไปเพราะทนการทุบตีจากคนเป็นพ่อไม่ไหว

ในช่วงแรกนั้นโฮจงโฮเป็นเด็กที่มีนิสัยก้าวร้าว กลั่นแกล้งเพื่อนในห้องทุกคนไม่เว้นแต่ผู้หญิง ไม่เข้าเรียน ไม่ให้ความเคารพครูเท่าที่ควร ทั้งยกเท้าขึ้นมาบนโต๊ะระหว่างคาบเรียน ใช้ความรุนแรงกับครู พฤติกรรมเหล่านี้เป็นผลกระทบบมาจากครอบครัวที่มีการใช้ความรุนแรง แต่ตัวละครตัวนี้มีพัฒนาการทางการพฤติกรรมที่ เห็นได้อย่างชัดเจน โดยเริ่มจากการยอมมาเข้าเรียนตามที่ครูจ้องของร้องและให้ความเคารพครูมากขึ้น ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 12 24:55 ที่โฮจงโฮคุยกับครูจ้องที่กำลังจะลาออกจากโรงเรียนด้วยน้ำเสียงที่น้อยใจที่ครูจะลาออกทั้งที่เขาอยากกลับมาเรียนและพูดว่า ครูน่าจะอยู่ต่อ ขนาดเขายังมาโรงเรียนแล้วทำไมครูถึงไม่ยอมมา จงโฮเริ่มจะเข้าใจความรู้สึกของคนอื่นมากขึ้น แต่ก็ยังคงมีความเห็นอกเห็นใจที่จะทำดีต่อผู้อื่นอยู่เล็กน้อย ตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 12 24:03 ลีคยองเข้าไปพูดถึงเรื่องที่จี๋ฮุนกับโฮจงโฮทะเลาะกัน เขารู้สึกผิดที่พูดไม่ดีกับเพื่อนสนิทของตนเองแต่กลับไม่มีความกล้าที่จะเอ่ยคำขอโทษ จึงได้แต่บอกรัด ทุได้จากสีหน้าและแววตาของเขาที่สื่อถึงความรู้สึกผิดที่อยู่ในใจ และตามที่ปรากฏในฉากของ School 2013 ตอนที่ 14 01:37 ที่นัมฮุนออกตัวแทนโฮจงโฮว่าเขาเงินค่าปรับมาสายของห้องไปใช้จนหมด จงโฮก็มีสีหน้าสำนึกผิดที่ต้องให้คนอื่นออกรับหน้าแทนตนเอง ต่างจากเมื่อก่อนที่เขาเคยหลอกให้นัมฮุนออกตัวว่าเป็นคนขโมยรถจักรยานยนต์ของพวกเขาอันธพาลไป นอกจากนี้โฮจงโฮยังเลือกที่จะเปลี่ยนแปลงตัวเองไม่เข้าไปยุ่งกับนักเลงที่อยู่ด้านนอกโรงเรียนนอกเหนือ ความสำเร็จจากเรื่องเงินที่เขาติด

หนี่ นักเลงพวกนั้นพยายามบังคับให้จ้องโฮมโอมของในโรงเรียนออกไปให้เพื่อแลกกับหนี่ 30000 วอน (ประมาณ 9000 บาท) เขาพยายามปฏิเสธคนกลุ่มนั้นผ่านทางโทรศัพท์แต่ก็ไม่เป็นผล จึงทำให้เขาต้องเข้ามาในโรงเรียนในตอนกลางคืนเพื่อขโมยโทรศัพท์เพื่อนๆ ที่กำลังสอบเขียนเรียงความกันอยู่ แต่เมื่อขโมยออกไปแล้วเขากลับนำกระเป๋าที่เก็บโทรศัพท์เหล่านั้นกลับเข้ามาในห้องพักครูอีกครั้งเพราะไม่ต้องการที่จะขโมยและทำความผิดอีก

ภาพที่ 58-59 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 11 นาทีที่ 00:42:20

ที่มา อีมินฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่จองโฮจะเข้าไปในบ้านเพื่อให้พ่อทูปตีแทนที่จะอยู่ด้านนอกเพื่อคุยกับครูทั้งสองคนเรื่องการกลับไปเรียนต่อของเขา

ภาพที่ 60-61 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 11 นาทีที่ 00:24:55

ที่มา อิมินฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่จองโฮพูดถึงความรู้สึกน้อยใจและต้องการให้ครูจองกลับมาสอนเหมือนเดิม แสดงถึงความเคารพของเขามที่มีต่อครูจองที่เพิ่มมากขึ้นเมื่อเทียบกับตอนแรก

ภาพที่ 62-63 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 11 นาทีที่ 00:24:03

ที่มา อีมีนฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่ลีคยองเข้าไปคุยกับจองโฮเพื่อให้จองโฮเข้าไปขอโทษจีฮุนที่พูดไม่ดีกับเพื่อนเอาไว้ เขามีท่าทีลังเลใจและรู้สึกผิด แต่ก็ยังไม่กล้าและเขินอายที่จะเข้าหาเพื่อนในรูปแบบนั้น

ภาพที่ 64-68 จากละครเรื่อง School 2013 ตอนที่ 11 นาทีที่ 00:01:37

ที่มา อิมินฮงและอีอึ๊งบก . (2556). School 2013. [ออนไลน์] เข้าถึงเมื่อวันที่ 25 เมษายน 2559 เข้าถึงจาก www.kodhit.com/school-2013

เป็นฉากที่นัมซุนออกมารับแทนจองโฮว่าเขาเอาเงินค่าปรับมาสายของห้องมาใช้ สีหน้าของจองโฮนั้นรู้สึกผิดกับการที่ต้องให้คนอื่นมาออกรับหน้าแทนที่จะเป็นตนเอง

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ตัวละครจากละครชุดเรื่อง School 2013 ทำให้ผู้วิจัยพบว่าลักษณะของตัวละครในเรื่องส่วนใหญ่จะเป็นตัวละครในรูปแบบ Well Round Character เพราะต้องการให้ผู้ชมได้สัมผัสถึงความเป็นมนุษย์และเข้าใจถึงเนื้อเรื่องและเข้าใจถึงแก่นเรื่องที่ต้องการจะนำเสนอได้มากที่สุด เพราะตัวละครประเภทนี้จะมีความซับซ้อนในตนเอง ทำให้ผู้ชมสามารถมองเห็นสภาพของมนุษย์ได้ในหลายมุมมองและเข้าใจในตัวละครมากยิ่งขึ้น

ตัวละครเหล่านี้ล้วนมีปัญหาที่แตกต่างกันไป โดยจากลักษณะนิสัยของวัยรุ่นนั้นจะติดนิสัยรักอิสรเสรี ต้องการความยอมรับนับถือจากเพื่อนในวัยเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีเรื่องความเครียดจากระบบการศึกษาที่มีความเคร่งเครียดและกดดันสูงมาก โดยเฉพาะการสอบเข้ามหาวิทยาลัยของนักเรียนเกาหลีที่มีการแข่งขันสูงมาก โดยเฉพาะมหาวิทยาลัยชื่อดังสามอันดับของประเทศ นอกจากนี้ปัญหาด้านการเรียนแล้วนักเรียนชั้นมัธยมต่างก็ต้องมีปัญหากับเพื่อน หากมองในมุมมองของผู้ใหญ่แล้วอาจมองว่ามันเป็นปัญหาที่เล็กน้อย หากแต่มองในมุมมองของวัยรุ่นนั้นมันกลับกลายเป็นปัญหาที่ใหญ่ขึ้นมาทันที เพราะในช่วงวัยนี้วัยรุ่นมักจะให้ความสำคัญกับเพื่อนมาเป็นลำดับต้นๆ เพราะฉะนั้น การมีปัญหากับเพื่อนนั้นจึงถือได้ว่าเป็นปัญหาที่ใหญ่สำหรับตัวพวกเขาเอง

โดยพฤติกรรมที่พวกเขาเหล่านั้นแสดงออกมามีเกิดจากปัญหาต่างๆ ที่กล่าวจากด้านต้น กลายเป็นแรงผลักดันทำให้เขาแสดงพฤติกรรมต่างๆ ออกมา แล้วแต่ตัวบุคคลเองว่าจะเลือกและปฏิบัติ แก้ไขปัญหาเหล่านี้ นอย่างไร โดยมองได้จากครอบครัวซึ่งเป็นสังคมที่เด็กใช้เวลาอยู่ด้วยมากที่สุด รวมไปถึงสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่หล่อหลอมให้เกิดพฤติกรรมเหล่านั้นขึ้นมา ทำให้วัยรุ่นได้เรียนรู้และจดจำสิ่งต่างๆ เหล่านั้นและเติบโตได้ในอนาคต

บรรณานุกรม

เอกสารภาษาไทย

- คมสัน รัตนะสิมากุล (2555). **หลักการเขียนบทวิทยุกระจายเสียงและบทวิทยุโทรทัศน์**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- คิม โยะ จุง (2548). **เปิดประตูสู่เกาหลี Look In Korea**. กรุงเทพฯ: เฟิสท์ ออฟเซท
- เด่นดวง พุ่มศิริ (2527). **ทางสู่ละคร**. นครปฐม : หมอวชิรานาฏศาสตร์และ ะนาฏสังคีต คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร พระราชวังสนามจันทร์
- ทรงศักดิ์ ปรางค์วัฒนากุล (2526). **การละครไทย**. เชียงใหม่ : ภาควิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ทิพย์ธิดา ศรีธธา, ดวงหทัย ศรีธธาทิพย์, ละลิตา ฉันทศาสตร์โกศล (2546). **คนเขียนบท**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน
- นพมาศ แวงหงส์(2550). **ปริทัศน์ศิลปะการละคร**. กรุงเทพฯ: โครงการเผยแพร่ผลงานวิชาการ คณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาศิลปการละคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นพมาศ ศิริกายะ (2525). **ดูหนังดูละคร**. กรุงเทพฯ: ภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นราพร สังข์ชัย (2551). เอกสารประกอบสอน : **ศิลปะการแสดงเพื่องานโทรทัศน์**. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย
- มันที รัตนิน (2555). **ศิลปะการแสดงละคร (Acting) หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- พรทิพย์ ศิริวรรณบุญ (2556). **ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ**. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- พะยูนน้อย (2549). **เกาเหला...เกาเหลล**. พิมพ์ครั้งที่ 1 กรุงเทพฯ: My Bangkok publishing House
- ศรีเรือน แก้วกังวาน (2530). **จิตวิทยาพัฒนาการชีวิตทุกช่วงวัย**. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ศูนย์สุขวิทยาจิต กรมสุขภาพจิต (2543). คู่มือส่งเสริมสุขภาพจิตนักเรียนระดับมัธยมศึกษาสำหรับครู. นนทบุรี: ศูนย์สุขภาพจิต เขต 4 กรมสุขภาพจิต

สมภพ เรื่องตระกูล (2550). การฆ่าตัวตายในเด็กและวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: เรือนแก้วการพิมพ์

สมสุข หินวิมาน (2557). ความรู้เบื้องต้นทางวิทยุและโทรทัศน์. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

สุนนมาลย์ นิมนต์พันธ์. การละครไทย. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2532

สำนักงานสารนิเทศภาคพื้นทะเล สาธารณรัฐเกาหลี ร่วมกับคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2537). ความจริงเกี่ยวกับเกาหลี. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

องอาจ สิงห์ลำพอง (2557). กระบวนการผลิตโทรทัศน์. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น

อัญชลี ชัยวรพร (2550). The Ballad of Korea หนุ่มดอกไม้ กับ สาวกิมจิ. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์วงกลม

อีนามี (2557). เป็นไรไปวัยรุ่น. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: Springbooks

อะมิโกะ โอะชิอะอิ และ คะโยะโกะ อุเอะโนะ (2544). วิถีครอบครัวชาวเอเชีย ในศตวรรษที่ 21. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สื่อออนไลน์

School 2013 [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อวันที่ 1 มีนาคม 2557 <http://www.kodhit.com/school-2013>

수능 การสอบเข้ามหาวิทยาลัยของเด็กเกาหลี [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อวันที่ 26 สิงหาคม 2558 <http://aikooaumz.exteen.com/20150826/entry>

เขียนบท 3 [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อวันที่ 8 พฤษภาคม 2550 <http://www.oknation.net/blog/krisakorn/2007/05/08/entry-1>

อิทธิพลทีวี! เด็กไทยอยากเป็นพระเอกเพราะ “ชมชื่น” คนอื่นได้ [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อวันที่ 29 เมษายน 2551 <http://www.manager.co.th/QOL/ViewNews.aspx?NewsID=9510000050150>

นักเรียนเกาหลีใต้กับการสอบกำหนดชะตาชีวิต [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2556

<http://dailynews.co.th/foreign/203898/%E0%B8%99%E0%B8%B1%E0%B8%81%E0%B9%80%E0%B8%A3%E0%B8%B5%E0%B8%A2%E0%B8%99%E0%B9%80%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%AB%E0%B8%A5%E0%B8%B5%E0%B9%83%E0%B8%95%E0%B9%89%E0%B8%81%E0%B8%B1%E0%B8%9A%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%AA%E0%B8%AD%E0%B8%9A%E0%B8%81%E0%B8%B3%E0%B8%AB%E0%B8%99%E0%B8%94%E0%B8%8A%E0%B8%B0%E0%B8%95%E0%B8%B2%E0%B8%8A%E0%B8%B5%E0%B8%A7%E0%B8%B4%E0%B8%95>

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-สกุล นางสาว กัญญารัตน์ ม้วนโคกสูง

วันเดือนปีเกิด 27 กันยายน 2536

ที่อยู่ 1902 หมู่บ้านสินทวิ ซอยพระรามที่ 2 ซอย 43 ถนนพระราม 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง
กรุงเทพฯ 10150

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2551 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาयน้ำผึ้งในพระอุปถัมภ์ฯ

พ.ศ. 2554 สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสาयน้ำผึ้งในพระอุปถัมภ์ฯ

พ.ศ. 2559 กำลังศึกษาในระดับปริญญาอักษรศาสตรบัณฑิต สาขาวิชา เอเชียศึกษา ภาษาเกาหลี มหาวิทยาลัย
ศิลปากร

แบบโอนลิขสิทธิ์สารนิพนธ์
สาขาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ข้าพเจ้า	นางสาว กัญญารัตน์ ม้วนโคกสูง
นักศึกษาชั้นปีที่ 4	วิชาเอกเอเชียศึกษา ภาษาเกาหลี
ที่อยู่ติดต่อได้ภายหลังสำเร็จการศึกษา	1902 หมู่บ้านสินทวี ซอยพระรามที่ 2 ซอย 43 ถนนพระราม 2 แขวงบางมด เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150
หมายเลขโทรศัพท์	098-2683051

ลิขสิทธิ์ของสารนิพนธ์อันนี้เป็นผลมาจากการศึกษาเล่าเรียนซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรระดับปริญญาบัณฑิต
 ข้าพเจ้ายินดีโอนลิขสิทธิ์ตามมาตรา 17 วรรค 2 แห่งราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2547 เป็นของคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัย
 ศิลปากร โดยมีกำหนดตลอดอายุการคุ้มครองลิขสิทธิ์

ลงนามผู้โอน.....
 (.....)
 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.

ลงนามผู้รับโอน.....
 (.....)
 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.